

457

தீண்டகாலமாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினராக இருக்கும் திரு. காவலூர் ராசதுரை சமுதாயத்தின் பிரபல சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர். பட்டண வாழ்வை மிக நுணுக்கமாக எழுத்தில் வழக்கும் ஆற்றல் இவருக்கு கைவரப்பெற்றது. சின்னச் சின்ன செர்துகளில் அவர் மாந்தரின் உணர்வுகளைச் சித்தரிப்பதே ஒரு தனி அழகு எனலாம். 1961-ல் தமிழ்ப் புத்தகாலய வெளியீடாக வந்த "குழந்தை ஒரு தெய்வம்" தொகுதியே இதற்குச் சான்று. 1972-ல் அவரே வெளியிட்ட நாவல் "வடு யாருக்கு?".

அமரர் அ. ந. சுந்தராமையின் "மதமாற்றம்" நாடகத்தை கொழும்பில் வெற்றிகரமாக மேடையேற்றி வெற்றியும் பாராட்டுகளும் பெற்றவர்.

தற்போது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் நாடகம், சிறுகதை, மற்றும் 'சித்திரங்களின்' தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றுகிறார்.

சமீபத்தில் வெளிவரவுள்ள 'பொன்மணி' திரைக்கதை மூலம் இவர் சினிமாக்கலைக்கும் தன் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார்.

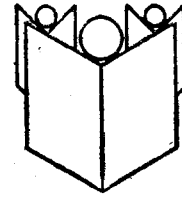
காவலூர் ராசதுரை

ஒருவகை உறவு

ஒருவகை உறவு

(சிறுகதைக் கோவை)

காவலூர் ராசதுரை

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

வரையறுக்கப்பட்ட சங்கம்

51/9, ஹட்சன் வீதி,

கொழும்பு-3

ஒரு வகை உறவு

(சிறுகதைக் கோவை)

காவலூர் ராசதுரை

முதலாவது பதிப்பு: ஜூன் 1976

உரிமை: ஆசிரியர் (C)

அச்சகம்: திருக்கணித அச்சகம்,
மட்டுவில், சாவகச்சேரி.

வெளியீடு:

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

வரையறுக்கப்பட்ட சங்கம்

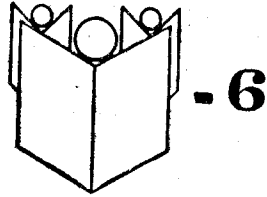
விலை: ரூபா 50

“ORU VAKAI URAVU”

(Collection of Short Stories)

By: KAVALOOR RASADURAI

First Edition: June 1976

Publishers:

WRITERS CO-OPERATIVE
PUBLISHING SOCIETY LTD.
51/9, Hudson Road, Colombo-3.

சமர்ப்பணம்

என் மைத்துனர்

ராஜசிங்கத்துக்கு

பதிப்புரை

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் ஆரவது வெளியீடாக நண்பர் காவலூர் ராசதுரையின் 'ஒருவகை உறவு' என்னும் நூலை வாசகப் பெருமக்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் அளிக்கின்றோம்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எமது நாட்டின் மணத்தையும் குணத்தையும் கொண்டு, வேகமும் வீறும் பெற்றுவளர்ச்சியுறவேண்டுமென இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்பு இயக்கமொன்றினை நடத்தியதை இலக்கிய அன்பர்கள் அறிவார்கள். அவ்வியக்கத்தின் விளைவாக எழுந்த இலக்கிய எழுச்சிக்கு ஊக்கமும் உரமும் ஊட்டுவதற்காக இ. மு. எ. ச., எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் என்ற பெயரில் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றினையும் அமைத்தது. அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பதிப்பகம் அடுத்தடுத்து ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டது. எனினும் அகநிலைக் காரணங்களால் அவ்வமைப்பு சில காலமாக இயங்கமுடியாமற்போய்விட்டது. சென்ற ஆண்டில் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு, அங்கத்துவம் விரிவுபடுத்தப்பட்டு, கூட்டுறவு ஆணையாளரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கூட்டுறவு அமைப்பாக எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் இப்போது புது வேகத்துடன் இயங்கத் துவங்கியுள்ளது. புனரமைப்பைத் தொடர்ந்து வெளியாகும் முதலாவது பிரசுரமாக இந் நூல் அமைகின்றது. இந்த ஆண்டின் இறுதிக்குள் இன்னும் சில நூல்களை வெளிக்கொணர்வதற்கான வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் மகிழ்ச்சியுடன் வாசகர்களுக்கு அறிவிக்கின்றோம்.

நன்றியுரை

நல்ல இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டு வாசகர்களிடம் பரப்புவதே இக்கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் இலட்சியமாகும். வர்த்தக அடிப்படையிலமைந்த பிரசுர நிறுவனங்களுக்குள்ள பொருளாதார பலமோ, விளம்பர - விநியோக வசதிகளோ இல்லாத இக்கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், தன் இலக்கியப் பாதையில் முன்னேறுவதற்கு இலக்கிய ஆர்வலர்களின் பூரண ஆதரவை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கின்றது.

விழிப்புணர்வும், இலக்கிய ஆர்வமும் கொண்ட வாசகர் தொகை நம் நாட்டில் இப்போது பெருகி வருகின்றது. நல்ல இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளிக்கவேண்டுமென்னும் நாட்டங் கொண்டவர்களையெல்லாம் ஓரணியில் திரட்டி, இலக்கிய விழாக்கள், விமர்சனக் கருத்தரங்குகள், கலந்துரையாடல்களை நகரங்கள், கிராமங்கள் தோறும் நடைபெறச்செய்யவும்; எமது கூட்டுறவுப் பதிப்பக வெளியீடுகளை மவிவாகவும் துரிதமாகவும் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்யவும் 'வாசகர் வட்டம்' என்ற துணை அமைப்பொன்றினையும் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் ஆரம்பித்துள்ளது. நாடெங்கும் அதன் கிளை அமைப்பு வேலை நடைபெற்றுவருகின்றது. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் விரைவாகவும் விஸ்தாரமாகவும் வளர்வதற்கு நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் முயற்சிகளுக்கு இலக்கிய ஆர்வலர்களின் ஒத்துழைப்பை வேண்டுகிறோம்.

இந்நூலும், தொடர்ந்து வெளிவர இருக்கும் எமது நூல்களும் வாசகர்களின் ஆதரவைப் பெறுமென நம்புகின்றோம்.

5-6-1976

கொழும்பு-3

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்.

இக்கோவையில் அடங்கியுள்ள கிறுகதைகள் 1954-ம் ஆண்டு முதல் 1973-ம் ஆண்டு வரையான காலப் பகுதியில் அவ்வப்போது இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. இப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நறுக்குகளாக என் வீட்டிற் சிதறிக்கிடந்த இக்கதைகளைச் சேகரித்துப் பேணி ஒழுங்காக வைத்திருந்த என் மகன் நவீனனுக்கும், மிகக்குறுகிய கால எல்லைக்குள் இவற்றை 'டைப்' செய்து உதவிய செல்வி புனிதம் கார்த்திகேசுவுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டவன். விரைவில் இதை அச்சிட்டுத் தந்த திருக்கணித அச்சகத்தார்க்கு என் நன்றி.

காவலூர் ராசதுரை

7-6-1976

உள்ளடக்கம்

ஒரு வகை உறவு	1
வாலி வதம்	8
பிச்சைக்காரனும் குழந்தையும்	35
சொல்லாதே	38
கலியாண விருந்து	48
அனுதாபம்	57
அமரசேனுவின் அமைதி	
ஒரு கிறிஸ்தவக் கதை	0
திரிசங்கு சொர்க்கம்	76
ஒரு நாள்	86
காதலினால் மானிடர்க்கு	93

ஒருவகை உறவு

அவளை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன் அல்லவா?

எங்கே பார்த்தேன்?

ஞாபகம் வரவில்லையே?

முகங்களை மறப்பது எனக்கு ஒரு பலவீனம்தான்.

அது ஆண்களைப் பொறுத்தமட்டில் உண்மையாக இருக்கலாம். "பெண்களின் முகத்தை நீங்களாவது மறப்பதாவது' என்று என் மனைவி சொல்வாளே!

திரும்பிப்போய் ஒருமுறை மறுபடியும் அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் ஞாபகம் வருமோ? எனக்குப் பழக்கமானவள் என்றால் அவளே என்னை அடையாளம் கண்டு கொள்வாளல்லவா?

அப்படி என்ன அவசியம் வந்துவிட்டது?

அவள் யாராக இருந்தாலென்ன? போய்த் தொலையட்டும்.

பாலசிங்கம், ஜெயசிங்கவைச் சந்திக்கப்போன சமயத்தில் ஜெயசிங்க குளியல் அறையில் இருந்தான்.

பாலசிங்கம் வெளியே நின்று குரல்கொடுத்தான். "அறை திறந்துதான் கிடக்கிறது; உள்ளே போய் உட்கார்" என்று பதில் குரல் கொடுத்தான் ஜெயசிங்க.

பாலசிங்கம் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

அங்கே ஜெயசிங்காவின் கட்டிலில் ஒரு பெண் வெகு சுதந்திரமாகப் படுத்திருந்து அன்றைய பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இவன் கதவு திறந்த சத்தம் அவளுக்குக் கேட்டதோ கேட்கவில்லையோ, அவள் அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

பாலசிங்கம் இப்படி எத்தனையோ பெண்களை அவனுடைய அறையில் எதிர்கொண்டிருக்கிறான். சிலர் அவனுடைய சினேகிதிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். அப்படி இவள் ஒரு புதுப் பெண்போலும் என்று நினைத்தவகை, அவனும் அவளைப் பொருட்படுத்தாமல், அறையில் இருந்த நாற்காலி ஒன்றை இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்துகொண்டான்.

ஜெயசிங்க குளித்து முடிந்து வரும்வரை இருவரும் எதுவும் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

அவள் பத்திரிகையைப் பார்க்க, அவன் அவளைப் பார்க்காததுபோலப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரவு அவள் ஜெயசிங்கவுடன் தங்கியிருக்கமாட்டாள்; இப்பொழுதுதான் அவளைத் தேடி வந்திருக்கிறாள் என்பதை அவளுடைய ஆடை அலங்காரங்கள் காட்டின.

ஜெயசிங்க அவள் வந்துசேர்ந்தபிறகுதான் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கவேண்டும்.

ஜெயசிங்க அதிர்ஷ்டசாலி. பெண்கள் அவளைத்தேடி வருகிறார்கள்.

ஆனால்...

பெண்மீது ஆணுக்கு இருக்கும் பலவீனத்தின் காரணமாகப் பெண்ணே ஆணிலும் பலசாலியாக விளங்குகிறாள் என்று ஜெயசிங்க அடிக்கடி குறிப்பிடுவான்.

"இன்னும் சில வருடங்களில் ஆண்கள் பெண்களுக்கு முற்றாக அடிமையாகிவிடுவார்கள்" என்பான்.

ஏன்?

"முன்பெல்லாம் பெண்கள் மூன்று காரணங்களை முன்னிட்டு அடக்கமாக வாழ்ந்தார்கள். ஒன்று கடவுள் பயம். இரண்டு குழந்தை உண்டாகிவிடுமே என்ற பயம். மூன்று வது சமூகம் என்ன சொல்லுமோ என்ற பயம். இந்த நாட்களில் கடவுளைப்பற்றி யாருக்குக் கவலை? கருத்தடைச் சாதனங்கள், குழந்தை உண்டாகுமே என்ற பயத்தைப் போக்கி விட்டன, குழந்தை கிடைக்காதவரை சமூகம் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது".

"உண்மைதான்; அப்படியென்றால் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நீ எதிர்க்கிறாயா?"

"நான் ஏன் எதிர்க்கவேண்டும்?"

ஜெயசிங்க எதையும் பச்சைப்படியே சொல்லிவிடுவான்.
சோப் மணம் கமழ அறைக்குள் நுழைந்தான் அவன்,
என்ன பாலா, பேசாமல் குந்திக்கொண்டிருக்கிறாயா?

அவன் தொடர்ந்தும் பத்திரிகையையே படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

நிலைக்கண்ணாடி முன் நின்று பெளடர் பூசிக்கொண்டே
பாலாவுடன் சைகை காட்டிப் பேசினான் ஜெயசிங்க.

‘வேண்டுமானால் ஏற்பாடு செய்யலாம்’ என்பதுதான்
அதன் பொருள்.

பாலசிங்கத்துக்கு அவனுடைய ரசனை தெரியும்.

நடைபாதையில் திரிவதையெல்லாம் அவன் அடுத்துப்
பிடிக்கவே மாட்டான்.

அவனிடம் வருபவர்கள் அவன்மீதுள்ள பிரியத்தின்
காரணமாகவே வருவார்கள். பணம் அவர்களுக்கு இலட்சிய
மல்ல. வசதியுள்ள பெண்கள்.

அப்படி இருக்கும்போது அவர்களை எப்படி அவன்
பணம் கொடுத்துப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும்?

தன்னோடு தமாஷ் பண்ணுகிறான் அவன் என்றே பால
சிங்கம் நினைத்தான்.

அந்த நினைப்பில் அவன் அதற்கென்ன என்ற பாவனையில்
தலையசைத்தான்.

‘இந்தா பார். இன்றைக்கு எனக்கு இஷ்டமில்லை.
‘ரேக் பாலு’ என்றான்.

அவன் பத்திரிகையிலிருந்த தன் பார்வையை இப்பொழுது
பாலாமிது பாய்ச்சினான். அவன் இதழின் கடையோ
ரத்தில் குறும்பு இழையோடியது.

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ஜெயசிங்க கிறீம் பூசித் தலையை வாரியபின், காற்
சட்டை, சேர்ட் அணிந்துகொண்டு ‘நான் சாப்பிட்டுவிட்டு
வருகிறேன்’ என்று வெளியே சென்றான்.

போகும்போது அறைச்சாலையைப் பாலாவிடம்
கொடுத்து உட்பக்கமாகப் பூட்டிக்கொள்ளும்படிச் சொல்லி
விட்டுச் சென்றான்.

அவன் பத்திரிகையை மடித்து பக்கத்திலிருந்த ஸ்டேலில்
வைத்தான்.

எழுந்து ஓய்ந்தாரமாக அவனை நோக்கினான்.

அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாலாவைப் பார்த்து
‘என்ன பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்’ என்றான்.

அவனும் எழுந்தான்.

ஒருவன் தன் மனைவியிடம் எவ்வளவு சுகம் பெறமுடியும்,
மனைவிமட்டும் மனம் வைத்தால் என்பதை ஒரு கணவனான
அவன் அன்றுதான் அறிந்தான்.

எல்லாம் முடிந்து அவன் ஜெயசிங்கவைத் தேடிப் புறப்
பட்டான்.

ஜெயசிங்க அந்த விடுதியின் வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்து
புத்தகமொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பாலாவைக் கண்டதும் 'என்ன அவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்துவிட்டாய்?' என்று வரவேற்றான்.

'நட்டம் எவ்வளவு வரும்' என்றான் பாலா.

'உனக்குப் பைத்தியமா; அந்தப் பேச்சை எடுத்தாலே அவளுக்குக் கோபம் வரும்' என்றான் ஜெயசிங்க. பாலாவுக்கு அதற்கு மேலும் அங்கு தங்கி நிற்க அச்சமாகவும் இருந்தது.

'நான் சீக்கிரம் போகவேண்டும்' என்றான்.

'சரி... வந்து அவளிடம் சொல்லிவிட்டுப் போ' என்று எழுந்தான்.

ஃ

ஃ

ஃ

அதே பெண் அல்லவா இவள்?

ஆமா! அவளேதான்.

நேற்று முன்தினம்தானே அது நடந்தது.

அட்டா... அவளுடைய பெயரைக்கூட நான் கேட்கவில்லையே.

அவளிடம் நான் எதுவும் கேட்கவில்லை.

அவளும் அப்படித்தான்.

இப்பொழுது அவள் என்னைக் கண்டிருப்பாளா?

என்னைத் தாண்டித்தானே போனாள்.

அவள் என்னைக் கண்டும் காணாதவள்போலப் போனாளா?

சிவப்பு நைலக்ஸ் சேலை அழகிய மோஸ்தரில் உடுத்தி ருக்கிறாள்; கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருக்கிறாள்.

கையிலே பை.

ஜெயசிங்கவைச் சந்தித்தால் கேட்கவேண்டும்; அவள் இன்றைக்கு இன்ன சேலை உடுத்து இன்ன அலங்காரங்களுடன் இன்ன இடத்தாற் போயிருக்கக் கூடுமோவென்று!

— * —

வாலிவதம்

Uலச்சந்திரன் வேலியிலிருந்து விலகிய சமாச்சாரம் மற்றெல்லாருக்கும் தெரியவந்து பழங்கதையான பிறகுதான், அவனுடைய மனைவி புஷ்பத்திற்குத் தெரியவந்தது. புஷ்பம் முதலில் அந்தச் செய்தியை நம்பவில்லை. ஆயினும், திகைப்புத் தணிந்து, சாவதானமாக பார்த்ததில் அதை நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை.

நடந்த ஒரு மாதமாக அவள் பாலச்சந்திரனின் கந்தோருக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு அனுப்புவதில்லை. கந்தோர்க்காரியமாக வெளியிடங்களுக்குப் போகவேண்டி ஏற்படுகிறதென்றும், ஆகையால் தான் சொல்லும்வரை கந்தோருக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு அனுப்பவேண்டாமென்றும் அவன் அவளுக்குச் சொல்லியிருந்தான். இப்போது யோசித்துப் பார்க்கும்போது 'வெளியிலே வேலையெண்டால் நல்ல

சோக்கா வீட்டை வந்து சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாமே என்பது அவளுக்குப் புலனாகிறது. தன் கணவரின் அபார திறமையில் பயபக்தி கொண்டிருந்த புஷ்பத்துக்கு, இவ்வளவு இலேசாக அவன் தனக்குப் பிடி கொடுத்திருப்பான் என்பதை ஏற்க முடியவில்லை. எனவே, உள்ளுணர்வாக அவளுக்குத் தோன்றிய உண்மைக்கு 'பாலச்சந்திரன் வேலை இழந்துவிட்டான்தான்' என்ற முடிவுக்கு, ஆதாரம் தேடும் வகையில், கடந்த ஒருமாத காலத்தில் அவ்வப்போது அவன் ஏதாவது வித்தியாசமாகக் கதைத்திருப்பானோ என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

இப்பதானே எல்லாம் விளங்குது. போனமாசம் சம்பளம் எடுத்த அண்டைக்கு காசைக் கொண்டந்து மேசையில் வீசிப்போட்டு 'எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு ஊரோட போயிட்டா கரச்சலில்லை' எண்டு சொன்னார். 'ஊரில் போய் என்ன செய்வியள்?' என்று கேட்டதுக்கு, 'மூளை உள்ளவனுக்கு என்னதான் செய்ய ஏலாது?' எண்டு திருப்பிக் கேட்டார். 'மூளை உள்ளவன் ஏன் ஊருக்குப் போக வேண்டும்' எண்டதுக்கு 'உமக்கு இப்ப பேசத் தெரிந்திட்டுது என்ன?' எண்டார்.

அவனுடைய அந்த நிந்தைப் புகழ்ச்சியில் அவள் சிந்தை குளிர்ந்தது. அந்த மயக்கத்தில், ஊருக்குப் போகவேண்டிய தன் காரணம் யாதென அவன் கூறிய விளக்கத்திற்கு அவள் அக்கறையுடன் செவி சாய்க்கவில்லை. என்றாலும் 'யானை வரும் பின்னே மணி ஓசை வரும் முன்னே' என்பதுபோல, தான் வேலையிழந்து ஊரோடு போய் ஏதாவது தொழிலில் ஈடுபட நேரிடும் என்பதைச் சூசகமாக அவன் தனக்குச் சொல்ல முனைந்திருக்கிறான் என்பதில் புஷ்பத்துக்கு இப்போழுது சந்தேகமேயில்லை. ஏனென்றால் இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு ஒருநாள் புஷ்பத்தின் பிறந்த ஊரான பண்டத்தரிப்பில் ஒரு துண்டுக் காணி வாங்கினால் நல்லது என்றான்.

“இவ்வளவு நாளும் யாழ்ப்பாண ரவுணுக்குள்ள காணீ வாங்கவேணுமெண்டங்க... இப்ப இருந்தாப்போல எங்கட ஊரில கருணை பிறந்திட்டுது. என்ன சங்கதி?” என்று அவள் கேட்டதற்கு:—

புறக்கோட்டையில் ஒரு ருத்தல் யாழ்ப்பாண முந்திரிகைப் பழம் பத்து ரூபாய் விலையென்றும், முந்திரிகைச் செய்கைக்கு சில்லாலை, பண்டத்தரிப்புப் போன்ற இடங்கள் பொருத்தமான இடங்களென்றும், பண்டத்தரிப்பில் காணீ வாங்கினால் திராட்சைச் செடி வளர்க்கலாமென்றும் அவன் சொன்னான்.

மற்றொரு நாள் மீன் பண்ணை பற்றிக் குறிப்பிட்டான். ‘என்ன?...’ மீன்பண்ணையா?” என்று புஷ்பம் வியப்போடு கேட்டதற்கு “ஓ... கூடு கட்டிக் கோழி வளர்க்கிறோமில்லையா? அதுமாதிரி தொட்டி கட்டி மீன் வளர்க்கிறது” என்றான்.

புஷ்பம் என்ன வாய்க்குள் விரல் வைத்தால் கடிக்கத் தெரியாதவளா? பாலச்சந்திரனுக்கு வேலை போய்விட்டது தான் என்று தீர்க்கமாக முடிவு செய்துகொண்டாள்.

பாலச்சந்திரனுக்கு வேலை போய்விட்டதென்றால் இவ்வளவு நாளும் அவன் என்ன செய்து வருகிறான்? எங்கு போய் வருகிறான்? தினமும் வழக்கம்போல காலை எட்டு மணிக்கு வீட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பிப்போய், மாலை நாலரை மணிக்குத் திரும்புகிறான். புஷ்பம் விவேகமுள்ள பெண் என்றபோதிலும் கணவனின் தாபரிப்பிலேயே சீவிய காலம் முழுதும் வாழவேண்டிய நியதிக்குட்பட்ட பெண்களுக்கு உண்டாகும் தாழ்வு மனப்பான்மை அவளையும் பீடித்திருந்தது. அதனால் பாலச்சந்திரனுக்கு ஏன் வேலை போயிற்று என்பதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியவள் அதை மற்றது அவன் தினமும் எங்கே போய்வருகிறான், என்ன செய்கிறான்

என்பதைப்பற்றி இல்லாத பொல்லாததையெல்லாம் எண்ணிச் சங்கடப் பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். சுக துக்கங்களைத் தன்னோடு பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டிய பாலச்சந்திரன் தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் விட்டதுமல்லாமல் இவ்வளவு நாட்களாக ஏமாற்றியும் திரிவதை நினைக்க, அவளுக்கு அழகை வந்தது. பாலச்சந்திரனுக்குத் தன்னைவிட வேறொரு பெண்ணுடனும் தொடர்பு இருக்கவேண்டுமென்ற சந்தேகம் வலுப்பெற்றது.

இதையெல்லாம் முன்னிட்டு, அன்று பின்னேரம், ‘அவர் வரட்டும்’ என்று கறுவிக்கொண்டிருந்த புஷ்பம் பாலச்சந்திரன் வீடு வந்து சேர்ந்ததும்—

‘எத்தனை நாளைக்கு இந்த நாடகம் நடக்குது பார்ப்போம்’ என்ற வீரப்பில் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதமாதிரிக் காட்டிக்கொள்ள முயன்றாள். ஆயினும் அவளுடைய இந்த நடத்தை தாயின் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்க்க விரும்பும் குழந்தை குறும்பு செய்வதை ஒத்ததாக இருந்ததே தவிர, அவள் நினைத்த பிரகாரம் அமையவில்லை.

புஷ்பத்தின் முகம் பாலச்சந்திரனுக்கு அவள் அகத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி. ஆகவே அவள் முகப்பாவத்திலிருந்து தன்மீது அவள் மனஸ்தாபமாக இருக்கிறாள் என உணர்ந்த பாலச்சந்திரனுக்கு, அதற்கான காரணம் என்னவாயிருக்குமென ஊகிக்க நேரம் பிடிக்கவில்லை. தனது உத்தியோக விவகாரம்பற்றி யாரோ அவளுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கிரகித்த பாலச்சந்திரனுக்கு யார் எதைச் சொல்லியிருந்தாலும் உண்மை நிலைமை என்னவென்பது புஷ்பத்துக்குத் தெரியவந்திராதென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

இதிலேதான் அவனுக்கு வில்லங்கம். உண்மை இன்னதென்பதைச் சொல்லப்போனால் அது நிச்சயம் சச்சரவில்

முடியுமென்பதை அவன் அறிவான். அவனும் அவனுடைய அப்பு, அண்ணன் ஆகியோரும் கடந்த ஐந்து வருடமாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள் என்பது அவனுடைய முடிவு. அவனுக்குக் கெடுதல் நேரவேண்டுமென்பது அவர்களுடைய ஆசை அல்ல என்று அவன் அறிவான். ஆனாலும்,

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், பத்திரமான அரசாங்க உத்தியோகத்தை விட்டு விலகி, கம்பனி ஒன்றில் வேலைக் கமர அவன் முற்பட்டபோது,

தம்மால் முடிந்தவரை எதிர்த்தவர்கள் அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்ட கதையாக, இருந்த வேலையும் இழந்து கிடைத்த வேலையிலிருந்தும் துரத்தப்பட்டு நிற்பதை அறிந்தால்,

என்னதான் உறவுமுறை இருந்தபோதிலும்,

“நாங்க அப்பவே சொன்னம், கேட்டால்தானே” என்று தானே சொல்வார்கள்? புஷ்பம்கூட முதன்முதலில் அதைத் தானே சொல்வாள்.

அந்த வேளையில், அவன் வேறு, அவள் வேறு.

அவளுக்கு வெற்றி, அவனுக்குத் தோல்வி.

அவன் கர்வமில்லாதவன். ஆனாலும் தான் செய்ததே சரி என்றபோதிலும் தன்னை எதிர்த்தவர்களுக்குச் சாதகமாகக் காரியங்கள் நிறைவுபெறுவதைக் கண்டதினால் உண்டான ஆற்றமை, இப்படியான அற்ப விஷயங்களில் மனதை அலட்டிக்கொள்ளச் செய்தது. அவனுடைய தற்போதைய மனோநிலையில்,

அவன் வேலையை இழந்தது உண்மைதான்?

முதலாளிகள் அவனை வேலையிலிருந்து விலக்கினார்களா அல்லது அவனாகவே விலக்கிக்கொண்டானா?

அவனாக விலகியிருந்தாலுஞ் சரி, விலக்கப்பட்டிருந்தாலுஞ் சரி,

ஏன் அப்படி நடந்தது?

என்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வது விசர் வேலையாகவும், எரிச்சலூட்டும் காரியமாகவும் தோன்றியது. அதெல்லாவற்றையும் அறிந்து, புஷ்பம் எதை வெட்டி வீழ்த்தப்போகிறாள் என்பது அவனுடைய கேள்வி.

தானே எதையும் செய்ய முடியாத நிலையிலிருக்கும் போது, மற்றவர்கள் என்ன செய்யமுடியும் என்னும் அவனுடைய கேள்விக்கு விடை கூறுவது கடினமே.

ஃ

ஃ

ஃ

1958-ம் ஆண்டு வகுப்புக் கலவரம் நடைபெற்றதற்கும், பாலச்சந்திரன் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து விலகியதற்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை.

அரசாங்க சேவையிற் சேர்ந்து சுமார் இரண்டு வருடங்கள் கழியுமுன்பே தனக்கும் கிளாக்டர் வேலைக்கும் ஒத்து வராதென்பதை அவன் தெரிந்துகொண்டான். அன்றுமுதல் அவன் அதிலிருந்து வெளியேறிவிட மேற்கொண்ட முயற்சி இனக்குழப்பம் நடந்த ஒருமாதம் சென்றபின்னர் கைகூடியது தற்செயல் நிகழ்ச்சியே. அவனைப் பொறுத்தவரையில் குழப்பம் ஒரு வரப்பிரசாதமே. கவுண்மேந்து வேலையை விட்டுவிடப்போகிறானும் என்று கேள்விப்பட்டதும், போருக்

குத் தயாராக அவன் வீட்டில் குழுவிய மாமா, மாமி, மைத்துனர் ஆகியோரையும், உடனிருந்தே கொல்லும் நோயான மனைவியையும் தனி ஒருவனாகச் சமாளித்து கைக்கொடுத்து உதவியவை, அவனையோ, அவன் குடும்பத்தையோ சற்றும் பாதிக்காத கலவர நிகழ்ச்சிகளும், வதந்திகளும், வெகுஜனப் பயப் பிராந்தியமே.

ஆனால், அவன் விலகியதற்கு உண்மைக் காரணம்

தான் சாதாரண மனிதரிலும் மேலான விவேகமுள்ளவன்.

என்ற நம்பிக்கையும், வாழ்நாளிற் பெரும் பங்கைக் கேவலம் ஒரு கிளார்க்காக இருந்து கழிப்பதா,

செக்கிமுக்கும் மாட்டைப் போல நெடுகிலும் ஒரே தாடத்தில் சுழன்று ஒரே வேலையைச் செய்வதா, என்ற விரக்தியுமேயாகும்.

இந்த நம்பிக்கையும் விரக்தியும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் அனுபவப்பட்ட தன் மாமனார் போன்றவர்களிடம் செல்லாதென்பதை அவன் அறிந்திருந்ததனாலேயே கையிலிருந்த வேலையை உதறியெறிந்துவிட்டு தன் மனதுக்கு இசைவான வேலையொன்றைத் தேட முற்படாமல்,

ஒடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு என, தகுந்த சந்தர்ப்பம் வரும்வரை வாளாவிரந்தான். இந்த இடைக்காலத்தில் அவன் மனதில் உருவான திட்டங்கள் அனந்தம். அவன் கையில் மட்டும் கொஞ்சம் பணமிருந்தால், சிறிய அளவில் தனக்குப் பிடித்தமான ஒரு தொழிலைப் பொழுதுபோக்காக ஆரம்பித்து, அது காலூன்றியபின்னர், வேலையை விட்டு விலகி, அதிலேயே முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தத் தீர்மானித்திருப்பான்.

ஆனால்- புத்தியே அவன் சொத்து. அதை நம்பி பவுத்திரமான அரசாங்க உத்தியோகத்தைக் கைவிட அவன் சித்தமாயிருந்தான்.

இன்றைக்கும் அவன் தன்னம்பிக்கை இழந்து நிற்கவில்லை. அவனுடைவ கவலையெல்லாம் மற்றவர்கள் யாரும் தன்னை விளங்கிக்கொள்ளுகிறார்களில்லையே என்பதுதான். அதிலும், புஷ்பம் தனக்கு மனைவியாயிருக்கிறவள். தன்னைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுவதைக் காண அவனால் தாங்கமுடியாது. அத்தகைய மனோ நிலையில் தனது நிலை என்ன, தான் சாதிக்க விரும்புவதென்ன என்பன பற்றியெல்லாம் அவனுடன் கலந்து ஆலோசியாமலே அவளுக்கு விளக்காமலே தான் நினைப்பதை அவள் கிரகிக்கவேண்டுமென எதிர்பார்ப்பதை அவன் உணர்வதில்லை.

அவளோ புத்திசாலியாக இருந்தபோதிலும், பெண் உணர்ச்சிக்கும் அறிவுக்கும் நடுவே அகப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவள் தளம்பிவிடுவாள். தன் அப்பு, அண்ணன் உட்பட எல்லோருமே முட்டாள்கள் என பாலச்சந்திரன் வர்ணிக்கும்போது, அவளுக்கு யார் உண்மையில் முட்டாள்களெனத் தீர்மானிப்பது சிரமமாயிருக்கும். அப்புவில் அவளுக்கு இயல்பாகவே வாஞ்சை அதிகமாக இருந்ததாலும், பாலச்சந்திரனின் சொற் சாட்டைக்குத் தாக்குப் பிடித்து நிற்க இயலாததால் எழும் ஆத்திரத்தினாலும், அவள் தன் அப்புவின் கருத்தையே அவனிடம் ஒப்புவிப்பாள்.

அவன் சொல்வதுதான் சரி என்பதில் அவளுக்கு ஐயமில்லை. அதை ஒப்புக்கொள்வதுதான் அவளுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கும்.

அவனோ அவள் தன்னை விளங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் பிறர் எப்படி விளங்கிக்கொள்வார்களென எண்ணிச் சஞ்சல

மடைவான். நியாயம் பேசித் தன் கட்சியை நிறுவுவதிலும் பார்க்க, சான்று காட்டித் தான் செய்ததே சரியென்பதை நிரூபிக்கக் காத்திருப்பான்.

ஃ ஃ ஃ

இன்று நியாயம் பேசித்தான் அவன் தன் கட்சியை நிலை நாட்டவேண்டும். அதில் வெற்றியோ தோல்வியோ தனக்குக் கிடைக்காதென்பதை அவன் அறிவான்.

பேச்சுவாக்கில் அவன் அசம்பாவிதமாக எதையாவது சொல்லிவிடுவான். அவள் அதிலேயே தொங்கிக்கொண்டு, அழத்தொடங்கிவிடுவாள். பிற சந்தர்ப்பங்களில் இப்படி அவளை அழச்செய்து, ஊடலாகி, பின்னர் சமாதானமாவதில் அவனுக்கு விருப்பமிருக்கும்.

இப்போதுள்ள ம்னோநிலையில் அவளுடன் ஊடுதற்குக்கூட அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. அவள் அவனை அவன்பாட்டுக்கு விட்டுவிட்டால் அவன் அவளைக் கும்பிடத் தயாராக இருந்தான். ஆனால் அவள் தன் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அதோட அவள் வழக்கம்போல அவன் வந்ததும், தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வருகிறாள். பாலச்சந்திரன் அவளை உன்னிப்பாகப் பார்க்கிறான். அந்தப் பார்வை ஒன்றுக்கே அவள் நிலை குலைவதை அவன் அவதானிக்கிறான். மேற்கொண்டு ஒரு சொல் அவன் வாயிலிருந்து உதிர வேண்டியதுதான். அவள் வெம்பி வெடித்து அழுதுவிடுவாள் என்பதில் அவனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

அவள் அவனுடைய அந்தப் பார்வையின் கூர்மைக்கு அஞ்சபவள்போல விலகிச் சென்று, அவன் அருகே இருந்த மேசைமீது தேனீர்க் கோப்பையை வைத்துவிட்டுச் செல்கிறாள்.

இவ்வளவும் போதாதா அவனுக்கு?

அவனுக்கு மட்டுந்தானா நடிக்கத் தெரியும்?

குரலைக் கொஞ்சம் கடுமையாக்கிக் கொண்டு போலிக் கோபத்தோடு “தேத்தண்ணியைக் கையில் தர ஏலாதாக்கும்” என்றான்.

புஷ்பம், குட்டிகளைத் தின்னவரும் கடுவன் பூனையை எதிர்க்கும் தாய்ப்பூனையாக மாறினாள்.

அவளின் கண் இமையில் விளிம்பு கட்டி நின்ற கண்ணீர் எங்குபோய் மறைந்ததோ, கோபக் கனலில் அது ஆவியாயிற்றோ?

தன்னை ஏமாற்றிவிட்டு எங்கெல்லாமோ உலாத்தித் திரிந்து வருகிறவர் அதிகாரம் வேறு காட்டுகிறாரே என்பது தான் அவளுடைய ஆத்திரம்.

பாலச்சந்திரனுக்கு, அழுகையைச் சமாளிப்பதிலும் பார்க்க ஆத்திரத்தைச் சமாளிப்பது சுலபமென்பது நம்பிக்கை.

ஆத்திரம் எரிமலை.

மனதில் இருப்பதைக் கக்கிவிடும்.

அழுகை பூகம்பம்.

மற்றவர்களைக் கிடுகிடுக்கச் செய்துவிடும்.

புஷ்பம் என்ற எரிமலை வெடித்தது, தான் எதிர்பார்த்த படியே புஷ்பம் அழுவதற்குப் பதில் ஆத்திரம்டைந்ததில்

திருப்தியுற்றிருந்த பாலச்சந்திரன், அவள் எதற்காக ஆத்திர மடைந்தாள் என்பதைக் கேட்டதும் தான் அவளுக்குத் துரோகம் செய்து வருவதாகப் புஷ்பம் நினைக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் தடுமாறி விட்டான். அவனுக்கு அமுவதா? சிரிப்பதா? என்றே தெரியவில்லை.

அவள் அவனை சந்தேகித்தது இதுவே முதல் தடவையல்ல. ஆனால் இதற்கு முந்திய தடவைகளில் காரணமின்றி சந்தேகிப்பாள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவன் மகிழ்ச்சியே கொள்வான்.

கணவன்மீது மனைவிக்கு உண்டாகும் சந்தேகம் அவள் தன் கணவனின் கொண்டுள்ள கரிசனையின் அறிகுறியே. அந்தக் கரிசனை இருக்கும்வரை தன் மனைவிக்குத் தன் மீது அன்புண்டா என ஒருவன் கவலையுறவேண்டியதில்லை. இது அவனுடைய நம்பிக்கை.

ஆனால் இன்றைய நிலை வேறு. தான் ஊகித்தபடி புஷ்பம் உண்மை இன்னதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வில்லை என்றபோதிலும் அதை அறிந்துகொள்ளமுயலாமல் தேவையற்ற சஞ்சலத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சச்சரவுண்டாக்குகின்றாளே என அவன் வருந்தினான்.

பாலச்சந்திரனின் சிறப்பான குணதீசயங்களில் ஒன்று தலைபோகிற நெருக்கடியிலும் நிதானம் தவறாமை. ஆனால் தன்னுடைய இந்தச் சங்கடத்தை எவ்வாறு சாதாரியமாகச் சமாளிக்கலாமென எண்ணியவன் எதையோ நினைத்தவன்போலத் தன்னையறியாமல் புன்னகை செய்கிறான்.

புஷ்பத்துக்கு அந்தப் புன்னகை நையாண்டிச் சிரிப்பாகத் தோன்றியதுபோலும். அவள் அழத் தயாரானாள். அதைக் கவனித்த பாலச்சந்திரன் தன் புன்னகைக்கு காரணம் கூறுவதுபோல, “பன்னீர்க் குடமுடைந்து பங்கப்படுகையிலே கள்ளப் புரியன் வந்து கதவைத் திற என்றானும்”

எண்டு எங்கடை பெத்தாச்சி சொல்வா. அது இப்ப நினைவுக்கு வந்தது” என்றான்.

தொடர்ந்து அப்பொழுதுதான் நினைத்துக்கொண்டவன் மாதிரி, “எவ்வளவு பொருத்தமான உவமான்” என்றான். இதைச் சொல்கையில் அவன் கண்கலங்கியதாக அவளுக்குத் தென்பட்டது. சற்றுமுன்னர் யாருக்கும் அடங்காத மதயானை போலக் காட்சியளித்த பாலச்சந்திரன் அந்தக் கணத்தில் யாரும்ற்ற அநாதைக் குழந்தைபோல அவளுக்குத் தோன்றினான்.

அவனை வாரியனைத்து, ஒரு குழந்தையைத் தேற்றுவது போல, “ராசா, நான் இருக்கிறேன். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதேடா குஞ்சு” என்று தேற்ற வேண்டும்போல் இருந்தது.

ஆனால் ‘மனமானது வல்லமையுள்ளதுதான் மாமிசமோ பலவீனமுடைய’ தென்பதற்கேற்ப அவனுடைய மனோவேகத்திற்கு இசைய மாமிச வேகம் அமையவில்லை. அதனால் ஆத்திரம் அழுகை தணிந்தபோதிலும் வீம்பு தணியவில்லை. அந்த நிலையில் அவ்விடத்தில் மௌனம் ஆட்சிபுரிந்தது. அந்த மௌனம் பாலச்சந்திரனுக்கு மிகுந்த ஆறுதலளித்தது.

ஃ ஃ ஃ

அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து விலகிய பாலச்சந்திரன் கும்பினிக் கடைக்காரர் சாதியின் தேசமெனக் கேலியாக வர்ணிக்கப்படும் பிரித்தானிய நாட்டைச் சேர்ந்த கம்பனி ஒன்றின் பொதுஜனத் தொடர்பு இலாகாவில் சுதேச மொழிக் கரும் உதவியாளாக வேலைக்கமர்ந்தான்.

மொழிப்பிரச்சனை தீவிரமடைந்து இனக்குழப்பமாக வெடித்துப் புரையோடிய வேளை அது. அந்தப் பிரச்சனை

யின் கண்களைத் தை உணர்ந்து அது தங்கள் தொழிலை எவ்வளவுக்குப் பாதிக்குமென்பதை மட்டிட்டு அதற்குப் பரிகாரம் தேடும் வகையில் தன்னை வேலைக்கமர்த்திய வெள்ளைக் காரரின் மதியூகத்தை வியந்தவண்ணம் தனது புதிய வேலையை மேற்கொண்ட பாலச்சந்திரனுக்கு வெள்ளையரின் கையில் வியாபாரம் வெறும் பிழைப்புக்கு மார்க்கமாக இல்லாமல் மாபெரும் சக்தியாக விளங்குவதையும் அதற்கான காரணங்களையும் அறிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தான் அரசாங்க உத்தியோகத்தைக் கைவிட்டதற்கு இந்த ஒரு வாய்ப்பே தகுந்த சன்மானம் என அவன் கருதினான். 'சிறு துரும்பும் பல்லுக்குத்த உதவும்' 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்பன போன்று அனுபவார்த்தமான உண்மைகளைக் கேள்வி ஞானமாக அறிந்திருந்தானே தவிர நடைமுறை வாழ்க்கையில் உலோகாயுத ரீதியில் அவை எவ்வளவு தூரம் உதவின என்பதை புதிய வேலையிற் சேர்ந்த பிறகே அவன் தெரிந்துகொண்டான். தும்பையும் புல்லையும் விஞ்ஞான ரீதியாக ஆராய்ந்து அவற்றின் பயன்களைக் கண்டறிந்து பயன்வாரியாகப் பொருட்களுக்கு அழகான வர்த்தகப் பெயர்களைச் சூட்டி அப்பெயர்கள் உலகின் நாடு திசைகளிலும் பரவச்செய்து மனிதனின் நாளாந்த வாழ்க்கைக்கு அந்தப் பெயர்கள் கொண்ட பொருட்களே அத்தியாவசியமானவை எனப் பிரசாரஞ் செய்து கோடிக்கணக்கில் பணம் பண்ணும் இங்கிலீசுக்காரரின் திறமையைக் கண்டதும் பாலச்சந்திரன் அசந்தேபோனான்.

அவனுக்குக் கம்பெனியில் இடப்பட்ட பணி மேலைநாட்டார் வர்த்தகத் தொழிலை அணுகும் விதத்தின் உள்ளாதரங்கத்தை அவன் அறிந்துகொள்ள உதவிற்று. இதன் பயனாக வர்த்தகத் தொழிலில் அவனுக்கு மிகுந்த ஈடுபாடுண்டாயிற்று. இந்த ஈடுபாட்டின் பேராகவும் புதிய தொழில் என்ற காரணத்தினாலும் தனது வேலையைவெகு சிரத்தையாகச் செய்து வந்தான்.

அவனுக்கு வேலை வழங்கிய கம்பெனி சோவியத் மண்டலத்துக்கும் செஞ்சீன நாட்டுக்கும் வெளியேயுள்ள சுதந்திர உலகம் முழுவதிலும் ஆல்போலத் தழைத்து அறுகு போல வேருன்றி சர்வ வியாபியாக இருந்தது. ஒரே பெயரிலே தான் உலகம் முழுவதிலும் இயங்கிவந்தபோதிலும் கம்பனி ஒன்றல்ல, பல. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு கம்பெனி. ஆனாலும் எல்லாக் கம்பனிகளுக்கும் தாயான தலைமைக் கம்பெனி ஒன்று உண்டு. அது லண்டனில். தலைமைக் கம்பெனி மட்டுமன்றி தலைமை ஆராய்ச்சி நிலையம் போன்ற ஏனைய முக்கிய நிலையங்களும் லண்டனிலேயே. தனக்குத் தேவையான மூலப் பொருட்கள் செழித்த நாடுகளில் உற்பத்தித் துறையிலும் வியாபார வாய்ப்புகள் மலிந்த நாடுகளில் தனது உற்பத்திப் பொருட்களை விநியோகிக்கும் துறையிலும் ஈடுபட்டு சர்வ தேச வர்த்தக அரங்கில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைச் சம்பாதித்திருந்த அந்தக் கம்பெனியின் பூர்வ வரலாற்றை அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தொழிற் பயிற்சியில் தெரிந்து கொண்டபோது இலங்கையர்கள் குறிப்பாகத் தமிழர்கள் வியாபாரம் நடத்தும் 'வள்ளை' ஒப்பிடாதிருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் மனிதன் தனக்காக மட்டுமன்றித் தனது சமூகத்திற்குமாகவே வாழ்கிறான் என்னும் கொள்கையின் அடிப்படையில் நாட்டின் சமூக வாழ்விற்கு பங்கு கொண்டு கொண்டாற்றுவதே அந்தக் கம்பெனியின் பொதுஜனத் தொடர்பு இலாகாவின் பிரதான பணியென அவனுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்ட பின்னரே பாலச்சந்திரனுக்குச் சமூக உணர்வு எற்படலாயிற்று.

இதன் பின்னர் தனக்காகமட்டும் வாழப் பழகியிருந்த பாலச்சந்திரன் செயலளவில் இல்லாவிட்டாலும் சிந்தனையளவில் தனது சமூகத்திற்காகவும் வாழப் பழகிக்கொண்டான்.

அவனுடைய சிந்தனை இயல்பாகவே தன்னையும் தனது பிறந்த ஊரையும் சுற்றியே படர்ந்தது.

அதிலிருந்து தானும் தன்னை உருவாக்கிய சமூகமும் மகத்தான இலட்சியமேதுமின்றிக் கேவலம் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மட்டுமே உழன்று வருவதைக் கண்டான். மேலைநாட்டில் விளையாட்டு முதல் விஞ்ஞானம்வரையாவும் கலைகளாகப் பரிணமித்து வர்த்தகப் பண்டங்களாக மாறி சர்வதேச அரசியல், பொருளாதார அரங்குகளில் மாபெரும் சக்தியின் ஊற்று மூலங்களாகத் திகழ்கையில் தனது நாட்டில் தொழில்கள் பற்றிய அடிப்படைத் தத்துவமே மக்களின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து அவர்களைப் பிரித்தாள்வதை உணர்ந்தான்.

அங்குள்ள மீனவர்கள் தமது தொழிலை நேசித்து அதை விருத்தி செய்வதில் ஈடுபடுகையில் மீனையும் அதன் விளை நிலத்தையும் அதன் பயன்களையும் அதனை வளைத்துப் பிடிக்கும் சாதனங்களையும் முறைகளையும் விஞ்ஞான முறையில் ஆராய்ந்து உலகில் மச்ச சாம்ராஜ்யங்களை நிறுவி சந்ததி சந்ததியாகக் காப்பாற்றி வருகையில் இங்குள்ள மீனவர்கள் சாதிக்கொடுமையின் காரணமாகத் தமது தொழிலை வெறுப்பதையும் வேறு வழியின்றி அதிலே தொற்றிக்கொண்டிருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டான்.

இவ்வாறே மேல் சாதியினர் முதற் கீழ் சாதியினர் ஈழக் காலவரும் போலிப் பகட்டுகளில் மயங்கித் தத்தம் தொழில் களைப் பேணி வளர்க்காது காற்சட்டை நாகரிகத்துட் கிடந்து திணறுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் மதிப்பளிக்கத் தவறுவதேயென்பதைக் கிரகித்துக் கொண்ட பாலச்சந்திரன் தனது அபிலாசைகள் சிலவற்றுக்குத் தற்காலிகமாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தீர்மானித்தான்.

மற்றவர்களைப் பின்பற்றி உழைத்து நாலு காசை சம்பாதித்து நகைநட்டுக்களை வாங்கியும் வீடுவாசல்களைக் கட்டியும் நாலு பேரைப்போலத் தானும் ஒரு மனிதனாகவேண்டுமென்பதுதான் அவனுடைய அபிலாசையாயிருந்தது. இந்த அபிலாசை நவீன உலகில் இலட்சியமென்னும் வகையில் சுய நலநோக்குடையதாற் பிற்போக்கானதும் பொருளாதாரக் கொள்கையின்படி மலட்டுத்தனமானதுமென்பதை உணர்ந்து தன்னுடைய சம்பாத்தியத்தை தனது மூதாதையர்களின் மீன்பிடித் தொழிலில் முதலீடு செய்யவேண்டுமெனத் திட சங்கற்பம் பூண்டான்.

ஃ

ஃ

ஃ

இப்போது யோசித்துப் பார்க்கையில் தான் திடீரென ஓர் இலட்சியவாதியாக மாறியதை எண்ணி அவன் தனக்குள் வியந்துகொண்டான். அந்த வேளையில் புஷ்பத்தின் குரல் கேட்டது. “தேத்தண்ணி ஆறிப்போகுது. குடிச்சிற்று இருங்க” என்றுள் அவள். சுய சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த பாலச்சந்திரன் அவளுடைய குரலிற் தொனித்த கனிவைக் கவனிக்கவில்லை.

பிரக்ஞையற்றுத் தேநீரை உறிஞ்சியபோது அதன் இதமான சுவை அவளின் சொற்களையை நினைவூட்டிற்று. பிரதியுபகாரமாகத் தானும் கனிவாக அவளுடன் நாலு வார்த்தை பேச விழைந்து.

“நானாகத்தான் வேலையிலிருந்து விலகிக்கொண்டன் புஷ்பம்” என்றான்.

“உங்களுக்கென்ன பயித்தியமா?” என்று கேட்கவே அவள் வாய் துடித்தது. ஆனாலும் அப்போதைய மனோநிலையில் வாயை அடக்கிக்கொண்டு பேசாதிருந்தாள்.

அது அவனுக்குப் பெருங் குறையாகத் தோன்றியது. “ஏன்” என்று அவள் ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கக்கூடாதா என வருந்தினாள். ஆகவே தன்னைப்பற்றிய அக்கறை இல்லாதவளிடம் தன் வில்லங்கங்களைச் சொல்லி என்ன பயன் என்று வெதும்பியவண்ணம், சிந்தனையை விட்ட தடத்தி விருந்து பற்றித் தொடர முனைந்தான்.

நொந்துபோன அவனுடை மனம் அதற்கு இடமளிக்க வில்லை. நோவு நோவையே நாடிச்சென்றது.

ஃ

ஃ

ஃ

மனிதன் எவ்வளவு அறிவுள்ளவனாக இருந்தாலும் என்னென்ன கொள்கைகள் கோட்பாடுகளை நம்பி வந்தாலும் தத்தம் சொந்த வாழ்க்கையின் வாயிலாக அனுபவ உரம் பெற்ற பின்னரே, அறிவும் கொள்கை கோட்பாடுகளும் காட்டும் பாதையைப் பின்பற்றுகிறான். இந்த வகையில் அறிவிலிக்கு மட்டுமன்றி அறிவாளிக்கும் அனுபவமே ஆசானாக விளங்குகிறது. சமூக உணர்வு பெற்ற மனிதனாக மாறிய பாலச்சந்திரன், முன்னரைப்போலத் தானுண்டு தன் வேலை உண்டு என்று ஒதுங்கியிருக்காமல், மெல்ல மெல்ல உலகத்தைத் தன் கண்கள் இரண்டையும் அகலத் திறந்து பார்க்க முற்பட்டான். இந்தக் கட்டத்திலேதான் கம்பனியில் இயங்கி வந்த தொழிற்சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் அவனைக் கவர்ந்தன. ஆயினும் கிளார்க்கராக இருந்தபோதே ஏனோதானோ என்ற தொழிற்சங்க அங்கத்தவனாகச் சேர்ந்திருந்த பாலச்சந்திரன், புதிய பதவி கிடைத்தபின்னர் தான் ஒரு தொழிலாளி அல்லன் என்றும் உயர் வர்க்க உணர்வுக்கு ஆளாகாத போதிலும் அவனைப்போன்ற நடுத்தர வகுப்பு உறுப்பினருக்கு இயல்பாயுள்ள ‘நமக்கென்னத்துக்கு ஊரவங்கட கரைச்சல்’ என்னும் மனோபாவத்தின் விளைவாக, அதன் அங்கத்தவனாகச் சேராமலும், அதே சமயத்தில் கம்பெனியில் கற்

றுக்கொண்ட பொதுஜனத் தொடர்பு உத்திகளைப் பிரயோகித்து எல்லோருக்கும் இனியனாய் இருக்கவும் விரும்பினான். இவ்வாறுக்கக் கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்னும் கூட்சி சாரா நடுவழியைப் பின்பற்றி வந்த பாலச்சந்திரனை, கம்பெனியின் விற்பனை இலாகா நிர்வாகி தம்மை வந்து காணும்படி ஒருநாள் அழைத்தார்.

பாலச்சந்திரனுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புகளில் இதுவுமொன்று.

கனிஷ்ட ஊழியர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படும் கிளார்க் மார்கள், தட்டெழுத்தாளர்கள், சுருக்கெழுத்தாளர்கள் ஆகியவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் தத்தம் இலாகாத் தலைவர்களுடன் தவிர பிற இலாகாத் தலைவர்களுடன் தொடர்பேதும் இருப்பதில்லை. கம்பனியில் பதினைந்து இருபது வருட காலம் வேலை பார்த்து பழுத்த அனுபசாவிகள் எனக் கருதப்படும் கனிஷ்ட ஊழியர்களறி பலர்கூட, கம்பனியின் பிரதம நிர்வாகி, நிதி நிர்வாகி, ஊழியர் நிர்வாகி, விற்பனை நிர்வாகி போன்ற தலைமைப்பீடப் பெரும்புள்ளிகள் கூடும் சபாமண்டபத்துள்ளோ, பிரதம நிர்வாகியின் காரியாலய அறைக்குள்ளோ காலடி தானும் வைத்தறியார். பாலச்சந்திரனோ தனது பணியின் காரணமாக பெரும்பாலான உயர் அதிகாரிகளுடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்ளும் பாக்கியம் பெற்ற சில கனிஷ்ட ஊழியருள் ஒருவனாக விளங்கினான். பிரதம நிர்வாகியின் கார்ப்பக் கிரகத்துள் பிரவேசியாதிருந்தாலும் அவ்வதிகாரியுடன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் பல தடவைகள் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறான். எனவே விற்பனை இலாகா நிர்வாகி அவனை அழைத்தபோது அவன் விகற்பமாக எதையும் நினைக்கவில்லை.

விற்பனை இலாகா நிர்வாகி வில்கின்சன் அவர்களின் அறைக்குள் பாலச்சந்திரன் போனபோது விளம்பர இலாகா

நிர்வாகி திரு, குணவர்த்தன அங்கிருப்பதைக் கண்டான். இருவருக்கும் சேர்த்து 'வந்தனம்' தெரிவித்துவிட்டு, மேரை மரியாதையாக நின்ற பாலச்சந்திரனைப் பார்த்து, திருவாளர் வில்கின்சன் கர்ச்சித்தார்.

“நாய்க் கூத்திக்குப் பிறந்த பயலே நீ என்னைப் பற்றிக் கதை கட்டுகிறாயாம் மெய்தானா?” வில்கின்சன்தான் பேசுகிறாரா? பாலச்சந்திரனைப் பார்த்துப் பேசுகிறாரா? தன் காதுகளை நம்பமுடியாத நிலையில் தனக்குப் பின்னால் யாரும் நிற்கிறார்களா என அவன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். “அங்கே என்ன பார்க்கிறாய் உன்னைத்தான் கேட்கிறேன்”. பாலச்சந்திரன் ஆற்றாமையால் திரு. குணவர்த்தனவைப் பார்க்கிறான். அவர் மேசைமீதிருந்த குண்டுகளில் ஒன்றை எடுத்து கைவிரல் நகங்களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தாரேயன்றி பாலச்சந்திரனைப்பார்க்கவில்லை. தன் திடசித்தத்தில் அபார நம்பிக்கை வைத்திருந்த பாலச்சந்திரன் அந்தச் சில கணங்களில் கதிகலங்கி நின்றான். ஆயினும் அவன் வாய் ஏதாவது சொல்லத் துடித்தது. அதற்கிடையில் “சரிசரி போ வெளியே. இனிமேல் கவனமாயிரு” என்று சொல்லி வில்கின்சன் அவனைத் துரத்திவிட்டார். அவமானத்தாற் குன்றிக்குறுகி வெளியே வந்த பாலச்சந்திரனுக்கு திரு வில்கின்சனின் அறையில் ஒலித்தடைக் கருவி இணைக்கப்பட்டிருந்ததென்ற நினைவு பெரும் ஆறுதலளித்தது. அல்லாவிட்டால் அவருடைய கர்ச்சனையில் காரியாலயம் முழுவதுமே அதிர்ந்திருக்கும்.

தன் இருப்பிடத்திற் போயமர்ந்த பாலச்சந்திரன் பலவாறாக யோசித்தான். வில்கின்சனைப்பற்றி எப்போது, யாருடன் என்ன கதைத்திருந்தான் என்று அவனால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. எவ்வளவுக்கு யோசித்தானோ

அவ்வளவுக்கு தான் குற்றவாளியல்லவென்பதே நிரூபணமாயிற்று. என்றாலும் வில்கின்சன் அவர்கள் ஒரு பொறுப்புள்ள அதிகாரி. இங்கிலாந்திலிருந்த தலைமைக் கம்பனியில் அவருக்குப் பங்குகள் உண்டென்பதால் மட்டும்ல்லாமல் அவருடைய திறமை நிதானம் ஆகியவற்றை முன்னிட்டும் கம்பெனியில் அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கிருந்து வந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவர் காரணமில்லாமல் தன்னை அத்தனை காரசாரமாக ஏசியிருப்பாரா என்ற கேள்வி அவன் மனதைக் குடைந்தது.

இவ்வாறாக, அவமான உணர்வும், குழப்பமும் அடைந்திருந்த பாலச்சந்திரன் சிங்கள மொழிக் கரும் உதவியாளாக வேலை பார்த்து வந்த தன் சகாவிடம் தனக்கு நடந்ததைச் சொன்னான். அவர் அவனைவிட வயதாலும் அனுபவத்தாலும் முதிர்ந்தவர். பாலச்சந்திரனின் கதையைக் கேட்டுவிட்டு உதட்டுக்குள் சிரித்தபடி சொன்னார்.

“மகனே, இப்படி ஏதும் உனக்கு நடக்குமென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். இன்றைக்கு நடந்துவிட்டது. முன்னமே நான் உன்னை எச்சரித்திருக்கவேண்டும். தகுந்த சந்தர்ப்பம் வரட்டுமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அதற்கிடையில் இது நடந்துவிட்டது. இனிமேல் தொடர்ந்து இங்கே வேலை பார்க்க விரும்பினால் மெத்தக் கவனமாய் இருக்கவேண்டும். முதல் வேலையாக இங்கேயுள்ள சங்கத்திலே சேர்ந்துகொள்”

வேறு யாரும் இந்த ரீதியில் அவனுக்குப் சொல்லியிருந்தால் அவன் அதில் அக்கறை காட்டியிரான். நீ ரென்ன தொழிற்சங்கத்துக்கு ஊதுகுழலேர் என்கூட சிரித்துச் சிரித்து நையாண்டி செய்திருப்பான். ஆனால் கிழவனார் பெரேராவில் தன்னையறியாமலே அவனுக்கு ஒருவித பக்தி இருந்தது. வெளிப்பார்வைக்குத் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருப்பவராகக் காணப்பட்ட அவர், கம்பனி

யின் நிர்வாக முறைகளை ஆதியோடந்தமாக அறிந்திருந்தார் என்பதை பாலச்சந்திரன் காலகதியில் தெரிந்துகொண்டான்.

ஃ

ஃ

ஃ

விற்பனை இலாகா நிர்வாகி தன்னைக்கீழ்த்தரமாக ஏசியதை நினைக்க இப்பொழுது பாலச்சந்திரனுக்கு இரத்தம் கொதிக்கிறது. அந்தக் கொதிப்பில் புஷ்பம் தன்மீது காட்டும் அகிரத்தையையிட்டு மனம் வெதும்பியதை அவன் மறந்துவிடுகிறான். அவனுடைய சிந்தனை அந்தச் சம்பவத்தையும் அதன் பயனாக அவனுக்கே ஏற்பட்ட புதிய ஞானோதயத்தையும் சுற்றிச் சுழல்கிறது.

ஒருநாள் மத்தியான இடைவேளையில் உணவுச்சாலையில் பேச்சோடு பேச்சாக அவன் வெளியிட்ட தகவலை திருவாளர் வில்கின்சன் அவன்மீது ஆத்திரமடைவதற்கு ஏதுவாயிருந்தது. அவன் தான் பெரிய புள்ளிகள் மத்தியில் வாழ்கிறான் என்பதைப் புழுவவதற்காக அந்தத் தகவலைத் தெரிவிக்கவில்லை. அந்தத் தகவலுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருக்குமென்று அவன் கருதவில்லை. அவன் சொன்னது இவ்வளவுதான்.

“நேற்றுப் பின்னேரம்... ஹோட்டலில் திருவாளர் வில்கின்சனைக் கண்டேன். அவரோடு திருவாளர் குணவர்தனாவும் மனைவியும் இருந்தார்கள்.”

இந்தக்கூற்றில் எந்தவிதமான பழியோ, பாவமோ, கதையோ இல்லையென்றுதான் பாலச்சந்திரன் கருதியிருந்தான். ஆகையினாலேதான் அவனுக்கு அதைப்பற்றிய நினைவே இருக்கவில்லை. கிழவனார் பெரேரா கம்பெனியின் நிர்வாக அமைப்பைப்பற்றியும் முதலாளித்துவ அடிப்படையில் இயங்கும் சமுதாயத்தில் பணம் படைத்தவர்களின் சுகதுக்கங்களின் பொருட்டுத் தனி மனித சுதந்திரம் சூறையாடப்படும் விதம் பற்றியும் விஸ்தாரமாக விளக்கிய பின்னரே

கரவின்றித் தான் சொன்ன அந்த வசனத்தின் காத்திரத்தை அவன் உணர்ந்தான்.

‘உலகத்திலே அதர்மம் அழிந்து, தர்மம் தலைதூக்குவதற்கு, உலோகாயதவாதம் காட்டும் பொதுவுடமைக் கொள்கையே மார்க்கம்’ என்ற பீடிகையுடன் கிழவனார் தமது பேச்சைத் துவக்கினார். தம்முடைய இந்தத் தத்துவத்தை நிலைநாட்ட அவர் தர்க்கத்தைபோ, ஆதாரபூர்வமான நூல்களையோ நாடாது திருவாளர் வில்கின்சன் அவனை ஏசிய சம்பவத்தையும், அதுபோன்ற ஏனைய நிகழ்ச்சிகளையுமே ஆதாரமாகக் காட்டியபோது, அதுவரை சோவியத் மண்டலத்துக்கும் செஞ்சீன நாட்டுக்கும் வெளியேயுள்ள சுதந்திர உலகம் முழுவதிலும் நிலவும் முதலாளித்துவ வாழ்க்கை முறையின் மேன்மைக்கு அடிமையாகியிருந்த பாலச்சந்திரன், அதன் கீழ்மையை அறிந்துகொண்டான். அதன்பிறகு அவனுடைய மனதில், ‘ஒருவன் உலகம் முழுவதையும் தனதாக்கிக்கொண்டாலும், தனது ஆத்துமாலை இழந்துவிடுவானேயாகில், அதனால் அவனடையும் இலாபமென்ன?’ என்னும் கேள்வி இதே வாக்கியத்தில் இல்லாவிட்டாலும் சாராம்சத்தில் இடையிடையே தோன்றலாயிற்று.

பாலச்சந்திரன் கல்மிசமில்லாமல் வெளியிட்ட தகவல் பெரிய இடத்து ஊழலை அம்பலப்படுத்த ஏதுவாயிருந்ததே வில்கின்சன் அவ்வளவு தூரம் அவன்மீது ஆத்திரமடையக் காரணமாயிற்று.

விளம்பர இலாகா நிர்வாகி, ஒரு லட்சம் ரூபா பெறுமதியான விளம்பரக் கொந்தராத்தொன்றை தமக்கு வேண்டிய ஒருவரிடம் கொடுத்துவிட்டார். அந்தக் கொந்தராத்தைப் பெற முயன்று தோல்வியுற்ற மற்றொருவர், விஷயத்தை மேலிடத்துக்கு அறிவித்தார். திருவாளர் குணவர்தனாகையும் மெய்யுமாக அகப்பட்டுக்கொண்டார். வேலை

யையும் சுயகௌரவத்தையும் இழக்கவேண்டிய நிலைமை. இவை இரண்டையும் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரேயோரு வழி குறிப்பிட்ட 'தப்பிதம்' சம்பந்தமாக விசாரணை நடத்தும் வில்கின்சன் அவர்களுக்கு காணிக்கை செலுத்தலே. ஆனால் அவரோ மிகவும் கருரானவர். காசு பணம் கொடுத்து அவரை வாங்கமுடியாது.

திருமதி குணவர்தனா மகா அழகி. திருவாளர் வில்கின்சன் மகா ரசிகன். நைவேத்தியம் நடைபெற இருந்த சமயத்திலேதான் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் மூவரையும் கண்டுவிட்டான். கண்டதும்ல்லாமல் கந்தோரில் வந்து கதையைப் பரப்பியும் விட்டான். உள்ளதைச் சொன்னால் வில்கின்சனுக்கு உடம்பெல்லாம் நோகாதா?

பாலச்சந்திரன் பிறரின் நன்னடத்தைக்குத் தான் காவலான் என ஒருகாலும் எண்ணியது கிடையாது. தன்னளவில் இயன்றவரை ஒழுக்கமுள்ளவனாக வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் மனிதன் பலவினன் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு பிறரின் குறைபாடுகளை ஓரளவுக்குச் சகித்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையவையிருந்தான். அவனுடைய அனுபவத்தில் பெரும்பாலும் தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொள்ள வகை தெரியாமையாலும் வறுமையின் கொடுமையாலும் மனநோய்க்கோளாறுகளாலும் குற்றங்கள் புரிகிறார்கள் எனவும், படித்தவர்கள் பண்புள்ளவர்கள் வெகு அபூர்வமாகவே பாவம் செய்கிறார்கள் எனவும் நம்பி வந்தான்.

திருவாளர் வில்கின்சன் ஏழையல்லர், கல்வியறிவற்றவரும்ல்லர். மனநோய்க்கு ஆளானவரான என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாவிட்டாலும் அவனுடைய உள்ளுணர்வு அத்துணை இலகுவாக அவரை மன்னிக்க இடம் கொடுக்கவில்லை. எனவே அவரின் நடத்தைக்குக் காரணம் யாதாயிருக்குமென அவன் சிந்தித்தான்.

சிந்திக்கச் சிந்திக்க, கிழவனார் பெரேரா கூறிய காரணமே பொருத்தமானதாகத் தோன்றியது. அவர் கூறிய விளக்கத்தின் சாரம்:

வில்கின்சன் பணக் கதிப்பு உண்டாக்கும் கேடுகளை விளக்கவாழும் ஓர் உதாரணம். மனிதனிடம் மிதமிஞ்சிய பணம் சேர்ந்துவிட்டால் ஏழேழு சந்ததிற்கும் பணக்கவலை ஏற்படாதென்ற நிலை வந்துவிட்டால் அவன் உலகிலுள்ள சகல இன்பங்களையும் அனுபவிக்க முற்படுகிறான். அவனுக்கு உலகம் முழுவதும் தனக்கே என்ற கர்வம் பிறக்கிறது. அவனுக்குத் தன் சுகத்தைத் தவிர வேறென்றும் சதமல்ல. அவன் பழிபாவத்திற்கு அஞ்சாதவனாகிறான்.

கிழவனார் சொன்னது நியாயமானதாகத் தோன்றியபோதிலும் தனியொருவரைக் கொண்டு முதலாளித்துவ அமைப்பை எடைபோடுவதோ அதன்மீது தீர்ப்புக் கூறுவதோ முறையானதல்ல என்பதை அவன் நினைவு கூர்ந்தான். இதைச் சொல்லிக் கிழவருடன் வாதாடினான். கிழவனார் தம்முடைய இருபத்தைந்து வருட சேவையில் கம்பனியில் நடைபெற்ற மேலிடத்து ஊழல்களை அவனுக்குச் சொன்னார். அவற்றைக் கேட்டு அவன் திகைப்படைந்து திணறித் தடுமாறினான்.

நியாயம் பேசிமட்டுமே ஒரு மனிதனை மனம் மாறச் செய்ய முடியுமானால் பாலச்சந்திரன் அன்றே பெரிய புரட்சிக் காரனாகியிருப்பான். ஆனால் அவனோ.

“ஒரு சின்ன தப்பிப்பிரயத்தாலேதான் என்னை ஏசிப்போட்டார். அதைப் போய்ப் பெரிசுபடுத்தலாமா? அதுகூட என்னுடைய நன்மைக்குத்தான், இனிமேல் நான் கவனமாயிருப்பேன்” என்று சொல்லி விஷயத்தை அவ்வளவில் முடித்துக்கொண்டான். ஆனால் அவன் நினைத்ததுபோல

விஷயம் அவ்வளவில் முடிவடையவில்லை என்பதை பின்னர் அறிந்தான்.

அதிலிருந்து ஆக்கத்துக்குப்போலவே, அழிவுக்கும் மேலை நாட்டார் விஞ்ஞானத்தைப் பயன்படுத்தும் விதத்தை அவன் தெரிந்துகொண்டான். அவனுடைய கம்பனி ஒருவரையும் வேலை நீக்கம் செய்வதில்லை. கம்பனி ஊழியர் ஒருவர் நிர்வாக பீடத்தின் கண்ணில் விரும்பத்தகாதவராகக் காணப்பட்டால் அவர் கம்பனியிலிருந்து விலகிக்கொள்ள வேண்டும். கம்பனி அவரை விலக்காது. ஏனெனில் ஒரு ஸ்தாபனத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட ஒருவர் வேறொரு பிழைப்பைத் தேடுவது இயலாத காரியம். தமக்கு வேண்டாதவன் என்பதால் ஒருவரின் வாழ்க்கையையே பாழாக்குவது, தர்மத்தின்பாற்பட்டதல்ல. ஆகவே, அவரின் புனர்வாழ்வுக்கு ஒத்தாசை புரியுமுகமாக, கம்பனியிலிருந்து விலகிக்கொள்ளும்படி அவருக்கு யோசனை கூறப்படும்.

புத்தியில்லாத சில ஊழியர்கள் கம்பனியின் ஆற்றலையும் நன்றோக்கத்தையும் விளங்கிக்கொள்ளாமல் ஒரு கை பார்க்கிறேன் பார் என்று சொல்லிக்கொண்டு தொழிற்சங்கத்தின் உதவியை நாடுவர். தொழிற்சங்கம் அவர்களுக்காகப் போராடும். கம்பனி தொழிற்சங்கத்துக்கு மாறாக ஒரு போதும் செயல் புரிவதில்லை. அதனோடு கூட்டு ஒப்பந்தம் கூடச் செய்துள்ளது. என்றாலும் இறுதியில் சம்பந்தப்பட்ட ஊழியர்கள் எப்படியும் தாமதமாக விலகிக்கொள்வார்கள்.

பாலச்சந்திரனுக்கும் இந்த அற்புதந்தான் நிகழ்ந்தது. பெரேராவின் சொற்கேட்டு அவன் தொழிற்சங்கத்திற்குச் சேர்ந்துகொண்டான். அதன் பயனாக கம்பனியின் வல்லமையைப்பற்றி மேலும் பல தகவல்களை அவன் சேகரித்தான். இவற்றில் முக்கியமானது மேலிடத்தின் வெறுப்புக்காளான

வர்களைக் கம்பனி 'கீழற்று' தற்கு கையாளும் உபாயம் என்ன வென்பது.

மனோதத்துவ அடிப்படையில் சம்பந்தப்பட்ட ஊழியருக்கு இடையூறு விளைவிப்பதே அந்த உபாயத்தின் சூட்சுமம். பாலச்சந்திரனின் இயல்பு எந்தநேரமும் சுறுசுறுப்பாயிருத்தல். அவனை வாட்டவேண்டுமானால், கந்தோரில் அவன் வேலையற்றிருக்கச்செய்தல் போதுமானது. அவனுடைய போதாத காலத்துக்கு நாட்டின் அப்போதைய அரசியல் நிலை கம்பனிக்குச் சாதகமாயிருந்தது. தமிழரசுக்கட்சியினரின் சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் காரணமாக தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தபால் போக்குவரத்து உட்பட்ட சகல அலுவல்களும் சீர்குலைந்திருந்த கட்டத்தில் சிங்களம்-தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நடைபெற்ற கம்பெனிக் கருமங்களில், தமிழ்ப் பகுதிகள் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்கள் நிறுத்தப்பட்டன. பின்னர் அரசாங்கத்தின் நடைமுறையைப் பின்பற்றி அவனுடைய கருமங்கள் ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் உள்ள ஊழியர்களிடம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இறுதியில் பாலச்சந்திரன் கந்தோருக்கு வருவதும் நாள் முழுவதும் சும்மா இருந்துவிட்டுப் போவதும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

தொழிற்சங்கத்திடம் அவன் முறையிட்டபோது கடமைக்காக அவ்விதம் செய்தானே தவிர பரிகாரம் காணும் பொருட்டுச் செய்யவில்லை.

மனிதன் சோற்றினால் மட்டுமன்றி சோற்றுக்காக உழைப்பதிலும் வாழ்கிறான். சோம்பேறிகள் வேண்டுமானால் சும்மா இருந்து காலத்தைக் கழிக்கலாம். உழைத்துப் பழக்கப்பட்டவனுக்குச் சும்மா இருக்க முடியுமா?

சரியாக ஒருவருட்காலம் பாலச்சந்திரன் வீம்புக்காகச் சும்மா இருந்து பார்த்தான். வேலை கொடாமல் சம்பளம்

கொடுப்பதையிட்டுத் கம்பனி கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

கம்பனியிலிருந்து தானாக விலகிக்கொண்டபோது, அவன் அக் கம்பெனிக்கு நன்மை செய்யவில்லை. தனக்குத்தானே நன்மை செய்துகொண்டான்.

ஏனென்றால், அவன் சாதாரண மனிதரிலும் விவேகமுள்ளவன். மேலான காரியங்களைச் சாதிக்கக் கூடியவன். உழைக்காமல் ஊதியம் பெற விரும்பாதவன். புஷ்பத்துக்கு இதையெல்லாம் சொல்ல அவனுக்குக் கொள்ளை ஆசை, ஆனால் அவளுக்கு இவ்வளவு விஷயங்களையும் எப்படி விளங்கவைப்பான்? அவனோ எதிர்காலத்தின் முன்னோடி. அவள் கடந்தகாலத்தின் வாரிசு.

ஃ ஃ ஃ

- தினகரன் 1964

பிச்சைக்காரனும் குழந்தையும்

கொழும்பு பஸ் கம்பனிக்காரருக்கும், பிச்சைக்காரருக்கும் இடையில் ஏதாவது இரகசிய ஒப்பந்தம் இருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் 'கியூ'வில் பிரயாணிகள் மிகுதிப்பட்டு, பிச்சைக்காரர்கள் அவர்களின் பொறுமையைச் சோதித்து முடிக்கும்வரை ஒரு பஸ்ஸாவது வராமல் இருப்பதேன்?

பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருக்கும்போதெல்லாம் இப்படி நான் எண்ணுவதுண்டு.

அன்றும் அப்படித்தான் பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றேன். என்பின்னே கியூ 'அனுமார் வால்'

போல் நீண்டுகொண்டு போயிற்று. முன்னால் பிச்சைக்காரர் படை என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

எனக்கு இரண்டுபேருக்கு முன்னால் குழந்தை ஒன்றுடன் காற்சட்டை ஆசாமி ஒருவர் நிற்குகொண்டிருந்தார்.

அந்தக் குழந்தை பெரிய பிடிவாதக்காரக் குழந்தையாக இருந்தது. தகப்பனிடமிருந்த சில்லறைக் காசுகளெல்லா வற்றையும் பறித்துவைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. குழந்தையிடமிருந்து அவர் பஸ் கட்டணத்துக்காக காசை வாங்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். முடியவில்லை.

இந்தச்சமயத்தில் ஒற்றைக் கையை இழந்த பிச்சைக் காரன் ஒருவன் அந்தக் காற்சட்டைக்கார ஆசாமியிடம் கையை நீட்டினான். அவன் நல்ல பலசாலி. வயதும் நாற் பதுதான் இருக்கும். ஆக ஒரு கையை இழந்துவிட்டிருந் தான். “தடிப்பயல்; ஒரு கை இல்லாவிட்டால் பிச்சை எடுக்க ஆரம்பித்துவிடுவதா? சோம்பேறித்தனம்;” என்று நான் யோசித்தேன்.

அதற்குள் பஸ் ஒன்று வந்து நின்றது. ‘கியூ’ நகர ஆரம் பித்தது. குழந்தை காசைக் கொடுத்தபாடி ல்லை.

காற்சட்டைக்கார ஆசாமி பொறுமையை இழந்தார். குழந்தையிடமிருந்த காசெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு மேலே நகர்ந்தார். குழந்தை வீறிட்டழுதது. காசு கிடைக்கு மென்ற நம்பிக்கையால் பிச்சைக்காரன் அவருக்குப்பின் சென்றான். குழந்தை பலமாக அழுதது.

ஒருகணம் பிச்சைக்காரன் நகராமல் நின்றான். கையில் இருந்த தடியைக் காலோடு சார்த்தினான். ஒற்றைக்கையால் தன் மடியிலிருந்து சில சில்லறைக் காசுகளை எடுத்தான்.

காற்சட்டைக்காரர் டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு நிற்கும் போது ஒரு அடி எடுத்துவைத்துக் குழந்தையிடம் சென் றான் பிச்சைக்காரன். தந்தையின் தோளில் கிடந்த குழந் தையின் சின்னஞ்சிறு விரல்களை விரித்து அவற்றுள் அந்தச் சில்லறைக் காசுகளைத் திணித்தான்.

குழந்தை தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து பபக்கென்று சிரித்தது.

பிச்சைக்காரன் தன் தொழிலை மறந்து, அந்தக் குழந் தையின் சிரிப்பில் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொடுத்து மகிழ்ந்து அசையாது நின்றான்.

ஃ ஃ ஃ

வீரகேசரி - 1954

சொல்லாதே

என்னுடைய கணவர் கோட்டையில் ஒரு வியாபாரி. காலையில் எட்டு மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் போனால், இரவு பத்து அல்லது பதினொரு மணிக்குப் பிறகுதான் வீடு திரும்புவார். நானும், பத்து வயதான என் தங்கை வனஜாவும், வேலைக்காரியும்தான் வீட்டில். சமீபத்திலேதான் நாங்கள் கொட்டாஞ்சேனையில் குடியிருக்க வந்ததால், எதிர்வீட்டுக் காரரான பாலச்சந்திரன் குடும்பத்தைத் தவிர வேறொருவரையும் எனக்குப் பழக்கமில்லை. பாலச்சந்திரனின் மனைவி சுசீலாவோடு பழக்கமேற்பட்ட பிறகு, வேறொருவரோடும் பழக வேண்டிய அவசியமும் இருக்கவில்லை. வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொள்ளும்படி வேலைக்காரியிடம் சொல்லிவிட்டு, சுசீலா வீட்டுக்குப் போய்விடுவேன். கிளாக்கருடைய மனைவி யான சுசீலாவுக்கு, வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனிக்க வேலைக் காரியில்லை. சதா புரளி பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மூன்று குழந்தைகளையும் பார்த்துக்கொள்ளத் துணையுமில்லை. ஆன

லும், இதைப்பற்றியெல்லாம் சுசீலா கவலைப்படுவதேயில்லை. பம்பரம்போலச் சுழன்று சுழன்று எல்லாக் காரியங்களையும் தானே செய்வாள். குழந்தைகளின் கரைச்சலோடு, சமையற் காரியங்களையும், ஏனைய வீட்டுக் கரும்ங்களையும் தனி ஒருத்தி யாகச் செய்யவேண்டிய நிலையிலுள்ள சுசீலாவை, வேலையற்ற நான் போய்க் குழப்பக்கூடாது என்றே ஆரம்பத்தில் நினைத்தேன். என்னுடைய இந்தத் தயக்கத்தைச் சுசீலாவே போக்கிவிட்டாள்.

“மனோன்! நீர் வந்திருக்கிற நேரங்களில் எல்லாம் நான் கையலுவலாக இருக்கிறெனண்டு குறைப்படாதேயும் கைகள் வேலை செய்ய, வாய் பேசும்; காது கேட்கும். ஆனபடியால் நீர் பக்கத்தில் இருந்து கதையும்” என்று ஒருநாள் சொன்னாள்.

இதற்குப் பிறகு நான் தினமும் பகற்பொழுதை அவள் வீட்டிலேயே கழிப்பேன். இப்பொழுது இருந்து யோசித்துப் பார்க்கும்போது ஒன்று விளங்குகிறது. நான்தான் முழு நேரமும் சுசீலாவோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்; அவள், என்னுடைய மனோநிலையையும், ஏக்கங்கள், ஆசைகளையும் தன்னிடம் சொல்லி என் மனப்பாரத்தை இறக்குவதற்குத் துணைசெய்து வந்திருக்கிறாள். தன்னைப்பற்றியோ, தன் குடும்பம், பெற்றோர் யாரையும்பற்றியோ என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அதுகூட பரவாயில்லை, நான் அவளிடம் சொன்னவையெல்லாம் அவள் தன் கணவனிடம் சொல்லி வந்திருக்கிறாள்.

ஆனதாலேதான், பாலச்சந்திரன் என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு தானும் தவறு செய்ய முற்பட்டிருக்கிறார். ஓநற்றுப் பின்னேரம்தான் அது நடந்தது. இன்று மத்தியா னம் சுசீலா என்னைத் தேடிவந்தாள்.

“மனோ! மனோ! என்ன தூக்கமே?”

“.....”

“இதென்ன கோலம். சுகமில்லையே? அல்லது அழுத நீரோ? முகமெல்லாம் வீங்கிப்போயிருக்கு. என்ன நடந்தது? இன்றைக்கு வீட்டுக்கும் வரவில்லை.”

“நான் எப்படி அங்கை வாறது?”

“என்னப்பா இருந்தாப்போல இப்பிடிக்கைக்கிறீர்?”

“ஏன் உம்மடை அவர் ஒன்றும் சொல்லேல்லையே?”

“எப்ப?”

“நேற்றுப் பின்னேரம்தான்”

“உம்மிடம் காசைக் கொடுத்துவிட்டு வரும்படி சொல்லி விட்டேன். வந்து காசைக் குடுத்தேன் என்று சொன்னார்”

“வேறையொன்றும் சொல்லையிலையா?”

“இல்லை”

“அப்ப அவரட்டைப் போய்க் கேளும், நேற்றுப் பின்னேரம் என்ன நடந்ததெண்டு. நான் உம்மை என்ற சிநேகிதி எண்டு நினைச்சு என்ற அம்மாவுக்குக் கூடச் சொல்லாத விஷயத்தையெல்லாம் சொல்ல, நீர் எல்லாத்தையும் அவருக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்.”

“இதுக்குத்தானா இவ்வளவு துக்கம். வித்தியாசமா நினைக்காதேயும் மனோ. எனக்கு அது பழகிப்போச்சு. என்ன நடந்தாலும் அவரிட்டைச் சொல்லாமல் இருக்க என்னாலே

ஏலாது. அவரும் அப்படித்தான். ஒரு வித்தியாசம். அவர் சொல்றதெல்லாம் எனக்கு நினைவிருக்கும். நான் காலையில் சொன்னதை மத்தியானம் கேட்டால் அவருக்கு நினைவிருக்காது. எல்லாத்தையும் அப்பப்பவே மறந்துபோவார்.”

“என்ன இருந்தாலும் உமக்கு உம்மடை புருஷன்தானே பெரிசு.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீர்?”

“பின்னையென்ன? நேற்று நடந்ததை உம்மட்டைச் சொன்னாரா எண்டு நான் கேட்டேன். நீர் உடனே அவர் மறதிக்காரர் அதுதான் சொல்லாமல் விட்டிருப்பார் என்று அவருக்காகப் பரிந்து பேசப்பார்க்கிறீர். இப்படிப்பட்ட நீர் நேற்றுப் பின்னேரம் இங்கே நடந்ததைச் சொன்னால் எப்பிடி என்னை நம்பப்போறீர்?”

“மனோ! நீர் ஏன் இப்பிடிச் சுற்றிவளைச்சுக் கதைக்கிறீர்? சொல்றதைச் சட்டென்று சொல்லும். நம்பிறது நம்பாதது எல்லாம் பிறகு பார்ப்போம்.”

“இல்லை சசி. எனக்கே நம்பமுடியாமல் இருக்கேக்க உமக்குச் சொல்லி, நம்பவைக்கமுடியுமா என்று சந்தேகமா இருக்கு. உமக்கு உண்மையைச் சொல்றன். சசி: உம்மட அவரை நான் புருஷன்மாருக்கெல்லாம் ஒரு உதாரணமெண்டு நினைச்சிருந்தன். உம்மையும், பின்னையையும் அவர் பராமரிக்கிற மாதிரியைப் பார்த்து, நான் உம்மில் பொருமைப்பட்டிருக்கிறன்.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும் நடந்ததைச் சொல்லும்.”

ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறதென்பது சசிலாவுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது. அவள் என்னை அவசரப்

படுத்தினான். நான் அவர் மனசில் என்னைப்பற்றிக் கெட்ட எண்ணம் வைத்திருக்கிறார் என்றும்பட்டும் சொல்லித் தப்பி விடலாமென்று பார்த்தேன்.

அவள் விடவில்லை. நடந்ததெல்லாவற்றையும் முழு விபரமாகச் சொல்லும்படி வற்புறுத்தினான். அப்படி அவள் வற்புறுத்திய ஒவ்வொரு தடவையும் அவளுடைய கண்கள் இரண்டும் அடைமழை பொழிவதுபோலக் கண்ணீரைப் பெய்தன. அவளுடைய துக்கத்தைக் காணக் காண எனக்கு பாலச்சந்திரன் கடைசியாகச் சொல்லிச் சென்ற வசனம் தான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. தான் நினைத்ததுபோல நான் அவருக்கு இடங் கொடுக்கமாட்டேன் என்றதை உணர்ந்ததும் அவர் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டார். அந்த நிமிஷமே தன்னுடைய கணப்பித்தம் வெளியே தெரிய வந்தால் எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படுமென்பதைப் புரிந்துவிட்டார். மிருகவெறிபிடித்து முறுக்கேறியிருந்த அவருடைய முகத்தில் உப்பிநின்ற இரத்தமெல்லாம் காய்ந்த நிலத்தில் பெய்த உடனேயே உறிஞ்சப்படும் மழைத்துளிபோல உறைந்துவிட்டது. முகம் வெளிறியது. பயம் கப்பிக்கொண்டது.

“மனே; இதைப்பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதே யுங்கோ. சொல்லாதேயுங்கோ” என்று நடுங்கும் குரலில் என்னைக் கெஞ்சிவிட்டு விறுவிநென்று வெளியேறிவிட்டார். சுசீலாவிடம் அவருடைய நடத்தையைப்பற்றிச் சொல்லும் வரை அவருடைய இந்த வேண்டுகோளின் முழு அர்த்தமும் எனக்குப் புரியவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனபடியாலேதான் என் கணவருக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் சுசீலாவுக்கு மட்டும் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன். ஏனென்றால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு ஒருவித தீங்கும் நேர்ந்துவிடவில்லை. ஒரு கூணத் தடுமாற்றத்தில் அவர் என்னைத் தீண்ட எத்தனித்தார்.

நான் பின்வாங்கியதும் என்னைப்பற்றித் தான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் தவறு என்பது அவருக்கு விளங்கிவிட்டது. தன்னுடைய ஆண்மைக்கு அவமானம் நேர்ந்துவிட்டது என்ற நினைப்பில் வெறிகொண்டு பலாத்காரத்தில் ஈடுபடமுயலாமல் நிதானமடைந்து அஞ்சி நடுங்கி,

“மனே; இதைப்பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதே யுங்கோ, சொல்லாதேயுங்கோ.” என்று என்னைக் கெஞ்சியபோதே அவர் தன் தவறின் முழுத் தாற்பரியத்தையும் உணர்ந்து வருந்தியது துலக்கமாகத் தெரிந்தது. ஆகவே அதைப்போய் என் கணவரிடம் சொல்வது தேவையற்ற செயலாகப்பட்டது. அன்றைக்கென்று என் கணவரும் வெளியூர் போயிருந்தது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. ஆனால் அதேபோல சுசீலாவிடமும் சொல்லாமல் விட்டால் அது ஒரு துரோகமாகவே தோன்றியது. அவர் அவளுக்குச் செய்த துரோகத்தை மறைத்து வைப்பது நானும் அந்தத் துரோகத்துக்கு உடந்தையாக இருப்பதுபோலத்தானே இருக்கும்? அவளிடம் சொல்வதால் எனக்கும் ஓரளவு ஆறுதல் ஏற்படுமென்று நான் எண்ணியதும் உண்மைதான். ஆனால் அவளிடம் சொன்னபிறகு அவள் நடந்துகொண்ட விதம் என்னை ஆச்சரியத்தில் தள்ளிவிட்டது. என்னை வற்புறுத்தி அந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றிய முழு விபரத்தையும் கண்ணீர் உகுத்தபடியே கேட்டபிறகு அவள் சொன்னாள்.

“எனக்கென்னவோ நீர் சொல்வதை நம்ப ஏலாமல் இருக்கு; உம்மில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லையெண்டு நினைக்காதேயும். அதுசரி நீர் இதைப்பற்றி வேறே ஆருக்கும் சொன்னவீரோ? தங்கச்சிக்கு அல்லது வேலைக்காரிக்கு ஏதும் தெரியுமோ?”

சுசீலா இப்படி நடந்துகொள்வாள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. என் முகத்தில் அவள் செருப்பால் அடித்

தாற்கூட நான் அவ்வளவு திகைப்படைந்திருக்கமாட்டேன். எள்ளளவுகூடச் சந்தேகம் இல்லாமல் முழுக்க முழுக்க நம் பித்தை வைத்திருந்த ஒருவர்- மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனான ஒருவர் தான் உயிரோடு இருக்கும்போதே இன்னொருவனின் மனைவியை இச்சிக்கிறான் என்று அறிந்தால் ஒரு பெண் எவ்வளவு ஆத்திரப்படவேண்டும்? தன்கணவர் தனக்கிழைத்த துரோகச் செயலிலும் பார்க்க அவருடைய மானம் குலைவது அவளுக்குப் பெரிய துன்பத்தைக் கொடுத்ததா? என்னால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. தெய்வமென்று பூஜித்த சிலை தெய்வமல்ல, தெய்வம்போல முகமூடியணிந்த பாசாங்குக்காரன் என்று தெரிந்தால் முகமூடியைப் பிய்த்தெறிந்து ஆளைக் காட்டிக்கொடுக்கவேண்டாமா? அவள் என்னை நம்பவேயில்லையா? அப்படியானால் அவள் கண்களில் வழிந்தோடும் அந்த நீர்த்தாரை எதைக் குறிக்கிறது?

அவள் என்னை நம்பவில்லை. தன்கணவனின் செயலைக் குறித்து ஆத்திரமடையாமலுமில்லை. ஆயினும் தன்னுடைய துன்பத்தைத் தன் மனக் கிடங்கில் போட்டுப் புதைத்து விட்டு தன்கணவனின் மானத்தைக் காப்பாற்றப் பிரயாசைப்படுகிறாள்.

அதற்குப் பிறகு நான் அவளோடு அதிகம் பேசவில்லை. அவளைத் தவிர வேறு யாருக்கும் நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்று சொல்லி அவளைத் தேற்றி அனுப்பினேன். "ஒருவருக்கும் சொல்லாதேயுங்கோ" என்று பாலச்சந்திரன் என்னிடம் கெஞ்சியபடியே அவருடைய மனைவிக்கும் சொல்லாமல் விட்டிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும் என்பதுமட்டும்தான் மனதை உறுத்தியது. ஏனென்றால் புலியைப் பசுவென்று நம்பி, அப்பாவியாக வாழும் அவருடைய கணவன் வெறும் மனிதன் என்பதைத் தெரியப்படுத்தி ஜாக் கிரதையாக இருக்கும்படி அறிவுறுத்த முற்பட்ட எனக்கு

அவள் நடந்துகொண்ட விதம் அவள்மீது ஓரளவு வெறுப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது.

ஆனால் சற்றுநேரத்துக்கு முன்பு கந்தோர் முடிந்து பாலச்சந்திரன் வீடுதிரும்பியபோது அவர்கள் வீட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி நான்அந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி சுசீலாவிடம்கூடச் சொல்லியிருக்கவே கூடாது என்பதை ஓங்கி அறைந்தாற்போல எனக்குப் புலப்படுத்தியது. அதன்பிறகுதான் பாலச்சந்திரனின் சமயோசித புத்தித் திறன் என்னை வியப்பிலாழ்த்தியது.

"சுசீலா; சுசீலா;"

"வாசலிலேயே நின்று சத்தம் போடாம உளுக்கு வாங்க."

"உளுக்கு வர உன்ர மக்கள் விட்டாத்தானே. நீ கெட்ட அப்பா. வராதே என்று மறிச்சுக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்."

"உள்ளதைத்தானே அவங்கள் சொல்ருங்கள்."

"அப்ப நான் போகட்டா?"

"போறதென்றால் போங்கோ. உங்களுக்குத்தான் போறதுக்கு எத்தனையோ இடங்கள் இருக்குமே. திரும்பிமட்டும் வராதேங்கோ."

"அப்ப மனோ உனக்கு எல்லாம் சொல்லீற்றுது."

"ஊரவைக்கு என்னில இருக்கிற அக்கறையும் அன்பும் உங்களுக்கு இல்லாமல் போச்சுதே."

"இப்பொழுது நான் விளக்க மறியலிலே இருக்கிற கைதி; நான் என்ன சொன்னாலும் நீ நம்பப்போறதில்லை. நானும் நம்பு என்று கேட்கமாட்டேன்."

“செய்யிறதையும் செய்துபோட்டு பூனைமாதிரி பேசாமல் இருந்திட்டார். இப்பிடி எனக்குத் தெரியாம இன்னும் எத்தனை காரியங்கள் நடந்ததோ... நான் உங்களைப்பற்றி எவ்வளவு உயர்வாக நினைச்சிருந்தன். அந்த ஒரு நினைப்பால்தான் இந்த வீட்டில் உள்ள கஷ்டங்கள் எல்லாத்தையும் மறந்து, சிவிச்சன்... எனக்கு நீங்க இப்பிடிச் செய்திருக்கக் கூடாது. நீங்க செய்துதான் செய்தீங்க, என்னட்டை மறைச்சம் வைச்சிறீங்களே...”

“சுசீ! நான் என்ன செய்ய? இங்கே என்னைப் பார்.”

“கிட்ட வராத்தேங்கோ... என்னைத் தொடாதேங்கோ... எனக்கிருக்கிற ஆத்திரத்துக்கு என்ன செய்வனோதெரியாது.”

“சரி நான் தொடயில்லை. நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேட்கிறியா?”

வளர்த்த பிள்ளை புரளி செய்துவிட்டால் கண்டித்துத் திருத்தாமல் புத்திசொல்லித் திருத்த முயலும் தாயைப் போல, சுசீலா பாலச்சந்திரனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். வழக்கமாக எப்பொழுதும் குழப்பி செய்துகொண்டிருக்கும் அவளுடைய மூன்று குழந்தைகளும் அவளைக் காவல் காப்பவர்கள் போலச் சூழ்ந்துநின்றார்கள். பாலச்சந்திரன் அவளை நெருங்கிச்சென்று தேற்ற முயன்றபோது, அவளுடைய மூத்த பையன் அவளை நெருங்கவிடாமல் அடிக்கப்போனான். அந்தச் சிறுசெயல் அவளை ஒரு கணம் உலுக்கிவிட்டது போலும். தகப்பனுக்கு மகன் விரோதியாவதை விரும்பாத தாற்போலும்,

“சரி, சரி எல்லாம் பிறகு போசலாம். போய் முகத்தைக் கழுவுங்கோ” என்றாள்.

அந்தச் சமயத்திலேதான் பாலச்சந்திரன் என்னுடைய கண்களைத் திறக்கச்செய்தார்.

“சுசீ! இதைமட்டும் சொல்லீற்றுப்போறன், உனக்கு விஷயத்தை மறைச்சப்போட்டன் எண்டுதானே என்னில முக்கால்வாசிக் கோபம்? காலம் நேரம் அறிந்து சொல்லலாம் என்றுதான் நேற்றே செல்லாமல் விட்டன். ஆனால் இப்போ பார்க்கிறபோது நானே நேற்றுச் சொல்லியிருக்கவேணுமென்று தெரிகிறது. அந்தப் பெண் என்னுடைய தவறுக்கு உன்னைத் தண்டித்திருக்கிறாள். நீ இனி சீவியகாலம் முழுதும் என்னிலே சந்தேகப்பட்டு வாழ்க்கையைப் பாழாக்கப் போகிறாய். எனக்கு அவள் அந்த இடத்திலே வைத்து நாலு அறை கொடுத்திருக்கலாம். அதை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு வந்து உன் மடியிலே கிடந்து அழுதிருப்பேன்...”

எனக்கு அதற்குமேல் அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கமுடியவில்லை. சந்தடி செய்யாமல் அங்கு போனதுபோலவே, அங்கிருந்து வெளியேறி என் வீட்டை அடைந்தேன்.

ஃ ஃ ஃ

வீரகேசரி- 1963

கலியாண விருந்து

அன்புள்ள நண்ப,

உன் மகளுடைய கலியாணத்துக்குக் குடும்ப சமேதரராக வந்து சிறப்பித்துச் செல்லும்படி என்னைக் கேட்டு நீ எழுதிய கடிதமும் கலியாண அழைப்பிதழும் கிடைத்தன. நேற்றுத்தான் நானும் என் மனைவியும் உன் கலியாணத்துக்கு வந்ததுபோல இருக்கிறது. அதற்கிடையில் சுமார் இருபது ஆண்டுகள் ஓடி மறைந்துவிட்டனவா? எனக்கு நம்ப இயலாமல் இருக்கிறது.

உன்னுடைய கலியாணத்துக்குப் பிறகு நான் இரண்டு டொரு தடவை ஊருக்கு வந்துதான் இருக்கிறேன். அப்படி வந்த சமயங்களிலெல்லாம் உன்னைச் சந்திக்க முயன்றும் முடியவில்லை. வெறும் ஆசாரத்துக்காக நான் உன்னைச் சந்திக்க முயலவில்லை, என் மனைவியின் மனதை அரித்துக்

கொண்டிருந்த ஒரு கேள்விக்கு விடை காணவே நான் உன்னைச் சந்திக்க முயன்றேன்.

சொந்த ஊரிலே பெண் கொள்ளாமல் வெளியூரில், அதிலும் கொழும்பில் என் விருப்பத்துக்குக் கல்யாணம் செய்துகொண்டதையிட்டு ஊரவர்கள் என்னைப்பற்றிப் பலவாறு கதை கட்டிவிட்டபோது, நீ எனக்காகப் பரிந்து பேசினாய் என்பதற்காகவோ, எமது நட்பின் நெருக்கத்தை நிரூபிப்பதற்காகவோ மட்டும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் உன் கல்யாணத்துக்கு வரவில்லை. தமிழ்ப் பையனை மணம் செய்துகொண்டாள் என்பதற்காக என் மனைவி பகுதியினரும் சிங்களப் பெண்ணில் விழுந்துவிட்டேன் என்று என் பகுதி ஆட்களும் எங்கள் இருவரையும் கைகழுவிவிட்டிருந்த சூழலில், ஒருவருக்கு ஒருவர் தஞ்சமென்றிருந்த எங்களுக்கு, நீ திருமணம் செய்யவிருந்த சமயம் எங்கள் முதற் குழந்தை கருத்தரித்திருந்த கட்டம். எங்கள் திருமணம் மற்றவர்களுடையதைப்போலச் சமூகாசார முறைப்படி நடந்திருந்தால், இந்தச் சமயத்திலே எவ்வளவோ உபசாரங்கள் என் மனைவிக்குக் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அத்தகைய உபசாரம் ஏதும் இல்லாத நிலையில் என் மனைவி, என்னுடைய பரிசோதனைச் சமையற் சாப்பாட்டிலும் கடைகண்ணிகளிலும் தன் வாய்க்கு இதம் காணவேண்டியிருந்தது. உனக்குத்தான் இதுவரையில் தெரிந்திருக்குமே கர்ப்பமுற்ற நிலையில் பெண்கள் எப்படியெல்லாம் விநோதமாக நடந்துகொள்வார்களென்று. இப்படியான சமயத்திலேதான், இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன், உன்னுடைய அந்தத் திருமண அழைப்புக் கிடைத்தது.

அந்த அழைப்பைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, ஒரு வார காலத்தையாவது எமது அன்றாட சூழலுக்குப் புறம்பான இடத்தில் கழிக்கத் திட்டமிட்டு, யாழ்ப்பாணத்துக்

குப் புறப்பட்டு வந்தோம். நான்கு நாட்கள் யாழ்ப்பாணம் வாடிவீட்டில் கழிந்தன. அடுத்த இரண்டு நாட்களை உன் வீட்டில் செலவிட்டுவிட்டு மூன்றாம் நாள் கொழும்பு திரும்ப உத்தேசித்திருந்தோம். இந்த மாற்றம் என் மனைவிக்கு மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும்ளித்தது. ஆனால், உன் திருமணத்தன்று நடைபெற்ற விருந்து இதையெல்லாம் பாழ்படுத்தியதுடன், கருவிலிருந்த எங்கள் குழந்தைக்கும் ஆபத்தைக் கொண்டு வந்தது. நாங்கள் திட்டமிட்டதற்குக் கூடுதலாக ஒரு வாரம் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிலும், பெரியாஸ்பத்திரியில், என் மனைவி தங்க நேர்ந்தது. அப்படி அவளை நான் சேர்த்திருக்காவிட்டால், கருச்சிதைவு ஏற்பட்டு, குழந்தையை அவள் இழந்திருப்பாள்.

இந்த அசம்பாவிதத்தைப்பற்றி உனக்கு நான் உடனேயே அறிவிக்கவில்லை. புதுமாப்பிள்ளைக்கு ஏன் சஞ்சலம் உன் டாக்கவேண்டும் என்று பேசாமல் இருந்து விட்டேன். ஆனாலும் பிற்பாடு என் மனைவியின் ஒரு கேள்விக்கு விடை அறியுமுகமாக உன்னைக் கண்டு பேசவிரும்பினேன். எப்படியோ இந்த இருபது வருடத்தில் அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்காமற்போய்விட்டது.

இப்பொழுது, இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு, உன் விடமிருந்து மறுபடியும் கலியாண அழைப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. உன்னுடைய இந்த அழைப்பை என் மனைவிக்குக் காட்டினால் அவள் நிச்சயம் இருபது வருடத்துக்கு முன் நிகழ்ந்த உன் திருமணத்தை நினைத்துக்கொள்வாள். தூர்ந்து போய்க் கிடக்கும் அந்தச் சம்பவத்தின் நினைவு மறுபடியும் ஒளிரும். இத்தனை ஆண்டுகள் மறைந்துவிட்டபடியால், அந்த நினைவால் அவளுக்கு எந்தக்கெடுதலும் உண்டாகாது தான். என்றாலும் உன் அழைப்பை என்ன மனநிலையோடு அவள் எற்றுக்கொள்வாளோ அறியேன். அவளுடைய மனதை உறுத்திக்கொண்டிருக்கும் கேள்விக்கு என்

விடம் பதில் இருந்தால் தற்பாதுகாப்பாக இருக்கும். அதனாலேதான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன்

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தேறிய உன் கல்யாணத்துக்கு நாங்கள் இருவரும் வந்தது நேற்றுப்போல இருப்பதற்கு, நான் குறிப்பிடப்போகும் சம்பவம் காரணமாக இருக்கவேண்டும் என்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது. அந்தச் சம்பவத்தை எமது சமூக ஆசாரங்களை அறியாதவளான என் மனைவியிடம் சேட்பதுதான் நல்லது. என்றாலும் என்னால் இயன்றவரை அவள் கண்டமாதிரியே அதை விவரிக்க முயலுகிறேன்.

உன்னுடைய கலியாண வீட்டில் சரியாக இரண்டு மணிக்குப் பெண்களுக்குப் பந்திபோட ஆயத்தம்செய்கிறார்கள். என் மனைவிக்கு நல்ல பசி. பேச்சுத்துணைக்கு எவரும் இல்லாதது பசியை மேலும் கிளறிவிட்டிருக்கிறது. 'பெண்கள் வந்து உட்காருங்கோ' என்ற குரல்கேட்டு மற்றப் பெண்கள் எல்லோரும் அவரவர் தோழிகளையும் இழுத்துக் கொண்டுபோய், சபையில் அமருகிறார்கள். கவனிப்பாரற்று உட்கார்ந்திருந்த என் மனைவியை உன் அக்கா ஓடிவந்து கூட்டிப்போய் சபையில் ஓரிடம் தேடிப் பிடித்து உட்காரவைக்கிறாள். பந்தியில் உணவு பரிமாறப்படுகிறது. என் மனைவி விருந்துச் சாப்பாட்டை வெகுவாக அனுபவித்து உண்கிறாள். கறிகளுக்கு, அவளைப் பொறுத்தவரையில் உறைப்புஅதிக்கமென்றாலும் அவற்றின் சுவை புதிது; மணம் புதிது. (உணவு பரிமாறுவோரின் பாரபட்சமான நடத்தைகள் அவள் கண்ணுக்குப் படவில்லை.) உன் அக்கா மட்டும் அவளை வெகு கரிசனையோடு கவனித்து உணவு பரிமாறுகிறாள்.

விருந்து முடிவடைகிறது. எல்லோரும் இலைகளை அந்தந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டு எழுந்து பந்தலுக்கு வெளியே வந்து கை கழுவ நிற்கிறார்கள். என் மனைவி வாழை இலையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வருகிறாள். வெளியே வேப்பமர நிழலில் குந்தியிருக்கும் குடிமக்களில் ஒரு பையன் ஆர்

வத்தோடு ஓடிவந்து அந்த எச்சில் இலையை அவளிடமிருந்து வாங்க எத்தனிக்கிறான். அப்பொழுது குடிமக்களைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த ஒருவர் ஓடிவந்து அவளை விரட்டுகிறார். அவன் மிரண்டு பின்வாங்குகிறான். அதே இலையைப் பெற அவன் பின்னால் வந்த நிறைமாதக் கர்ப்பிணி ஒருத்தியுடன் மோதிக்கொள்கிறான். பெண்ணுக்கு அடி பலமாகப் பட்டு விட்டதுபோலும். “ஐயோ! அம்மா?” என்று அவ்விடத்திலேயே சுருண்டு விழுந்துவிடுகிறான். பையனை விரட்டிய அந்த மனிதர் அவனைப் பிடித்து நையப்புடைக்கிறார். குடிமக்களில் சிலர் ஓடிவந்து அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கி அப்பாற் கொண்டுசெல்கின்றனர்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மற்றப் பெண்கள், குடிமக்களின் அநாகரிகமான நடத்தையை விமரிசித்தவர்களாகக் கலைந்து செல்கின்றனர். அந்தப் பெண்ணின் வயிற்றில் பட்ட அடி தன் வயிற்றில் பட்டதாக உணர்வு என் மனைவிக்கு. கண்கள் இருண்டு மயக்கம் வருவதுபோலத் தலைகிறுக்கிறது. ஒருமாதிரியாகச் சமாளித்துக் கொண்டுபோய், விருந்து நடைபெற்ற பந்தவின் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொள்கிறான். பிறகு என்ன நடந்ததென்று அவளுக்குத் தெரியாது.

ஆண்களுடைய சபை முடிந்ததும் எனது பழைய நண்பர்கள் சிலருடன் உங்கள் வீட்டுக் கோடிப்பக்கத்தில் முன்னூற்றிறாலு விளையாடிக் கொண்டிருந்த எனக்கு இந்தக் குழப்பமொன்றும் தெரியாது. ஆயிரம் அலுவல்களை ஓடி ஆடிக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த உன் அக்காவுக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. சீட்டாடிக்கொண்டிருந்த நான், சிகரெட் பெட்டியை எடுப்பதற்காக உள்ளே வந்தபோது, என் மனைவி அலங்கோலமாக விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டேன். என் மனது படபடத்தாலும் ஆர்ப்பாட்டமெதுவும் செய்யாது, அவளை மெல்ல எழுப்பிப் பார்த்தேன். அவள் எழும்பவில்லை.

ஓடிப்போய் உன் அக்காவைக் கூட்டிவந்தேன். அவள் கட்டாசியால் முகத்தில் விசிறியும் தண்ணீர் தெளித்தும் ஒரு மாதிரியாக ஆளை எழும்பவைத்தாள்..... அதிகம் நீட்டுவானேன் ஒருவாரகாலம் அவளை யாழ்ப்பாணப் பெரியாஸ்பத்திரியில் வைத்திருந்து சிகிச்சை செய்தேன். உடனடியாகச் சிகிச்சை அளித்தபடியால்தான் கருச்சிதைவு ஏற்படாமல் தடுக்க முடிந்தது.

அந்த நிறைமாதக் கர்ப்பிணி அடிபட்டு விழுந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதிர்ச்சியில் என் மனைவிக்கு இத்தனை சிக்கல்கள் ஏற்பட்டதென்றால், உண்மையாக அடிபட்ட அந்தப் பெண் எவ்வளவு வேதனை அடைந்திருக்கவேண்டும்!

அந்தப்பெண்ணுக்கு என்ன நடந்தது?

என் மனைவியின் மனதில் நெடுங்காலமாக உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் கேள்வி இதுதான்.

நானும் நீயும் வளர்ந்த சூழலிலே கலியாணவீட்டில் சமுதாய ஆசாரங்களின் பேரால் இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தும் அவை ஒன்றும் நமது மனதைப் பாதிக்கவில்லை. சாதிப் பாகுபாடு கூடாது என்று ஒப்புக்கொண்டாலும் அதன் தாக்கத்தைப்பற்றி மனிதாபிமானத்துடன் நாம் எண்ணியதில்லை. நன்மை தீமைகளுக்குக் குடிமக்களை அழைத்து உபசரிக்கிறோம் என்ற போர்வையில் நம்மைப் போன்றமனிதரை நாம்எவ்வளவு கேவலப்படுத்தியிருக்கிறோம். இந்த இருபது ஆண்டுகளில் நிலைமை மாறியிருக்கிறதா? கொழும்பு வாசியாகிவிட்ட எனக்கு நமது ஊர்ச் சம்பிரதாயங்கள்மற்றது போய்விட்டன. ஆனால் உன்னுடைய இந்த அழைப்பு பழைய நினைவுகளுக்குத் தூபம் போட்டிருக்கிறது.

உனக்கு உண்மையைச் சொன்னால் என்ன? என்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளில் ஒருவனுக்காவது நான் பிறந்த ஊரில் சம்பந்தம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை. உன்னுடைய கவியாணவீட்டில் நிகழ்ச்சி அசம்பாவிதத்துக்கும் தப்பிப் பிழைத்துப் பிறந்து, இப்பொழுது பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் என் மூத்த மகனுக்கு என் சொந்த ஊரில் பெண் கொள்ள வேண்டுமென்று தான் நான் விரும்புகிறேன். என்னுடைய இந்த 'எண்ணத்துக்கு என் மனைவியையும் உடன்படச் செய்யவேண்டுமா' னால் அங்கு புதிய சமுதாயம் உருவாகியிருக்க வேண்டும். நெடுங்காலமாக வேருன்றிவிட்ட சமூகத் தீமைகளை உடனடியாக மாற்றிவிட முடியாது; காலம்தான் படிப்படியாக மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அப்படியானால் இந்த இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் இத்தகைய வழக்கங்கள் மாறியிருக்கவேண்டுமே! மாறியிருக்கின்றனவா? அப்படி இல்லாவிட்டால் எந்த முகத்தோடு என் யோசனையை என் மனைவியிடம் சொல்வேன்?

இப்படிக்கு
உன் பதிலை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும்

ராசதுரை.

தினகரன் — 1970

ஃ

ஃ

அனுதாபம்

நான் சுகிர்தத்தைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டது காதலால் அல்ல; அனுதாபத்தால். அவளிடம் போதியளவு பணம் இருக்கவில்லை; அழகும் அப்படித்தான். இருந்தும் நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டேன்.

எங்கள் கல்யாணம் நடந்ததே ஒரு விசித்திரமான விதம். என் மனைவிக்கு ஒரு தங்கை உண்டு; பாக்கியம் அவள் பெயர். என்கூட என் நண்பன் ஒருவன் வசித்துவந்தான்; செல்வம் அவன் பெயர்.

பாக்கியம், அவள் அக்காவைப்போலவே கறுப்பி. ஆனாலும் அக்காவிடம் இல்லாத ஒரு கவர்ச்சி இவளிடம் இருந்ததாகச் செல்வம் சொல்லிக்கொண்டான் "குரலில் மட்டுமன்றி நிறத்தில்கூட அவள் குயில்" என்றான், "அவள் சிரிக்கும் போது நீ பார்க்கவேண்டும் அவள் அழகை. கறுப்பென்றால் என்ன?" என்றான். "பிகு பண்ணுவதில் அவள் ஒரு குரி.

அவள் பெயரைக் கேட்டறிய எனக்கு நான்கு நாட்களா யின. எனக்கு அவள்மேல் காதல்” என்றான்.

நானும் நண்பனும் வாடகைக்குக் குடியிருந்த வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில்தான் அந்தச் சகோதரிகள் இருவரும் வசித் தார்கள். நாங்கள் குடிவந்த ஐந்தாறு நாட்களுள் என் நண் பனும் பாக்கியமும் காதலராகிவிட்டார்கள்.

பள்ளிக்கூடம்வரை தன் காதலியைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் என் நண்பன் ஆபீஸுக்குப் போவான். மாலை நேரங்களில் வேலை முடிந்து வீடு வந்ததும் எதிர்வீட் டுச் சுவரைப் பார்த்தபடியே நிற்பான். அவளும் தன் எதிர் வீட்டுச் சுவரைப் பார்த்தபடியே நிற்பாள். இரண்டு வீடு களுக்கும் இடையில் வீதி.

இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பின்னர் செல்வம் வீதியில் வலம் வருவான். பத்துமணிவரையில் அங்கும் இங்குமாக தெருவில் நடப்பான். சில சமயங்களில் அவன் காதலியும் எதிரே வருவாள். அல்லது அவள் சுவரோரத்தில் நிற்க இவன் நடந்துகொண்டே வார்த்தைகள் பரிமாறிக்கொள்ளு வாள். சில சமயங்களில் அவன்கூட நானும் தெருவில் உலாவுவது உண்டு. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் தமக்கையும் தங்கையும் சுவரோரத்தில் நிற்பார்கள்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் தன் காதலியுடன் படம் பார்க்கப்போவதாக நண்பன் என்னிடம் சொன்னான். “நீங் கள் இரண்டுபேரும் தனியாகவா?” என்றேன் நான். “இல்லை அவரும் அக்காவும் போகிறார்கள்; என் னையும் தியேட்டரில் வந்து சந்திக்கும்படி கேட்டிருக்கிறார்கள். நீயும் வருகிறாயா?” என்றான் அவன்.

“உனக்கு என் அனுதாபங்கள். எப்படியாவது நாச மாய்ப்போ. சிலபூசையில் கரடிபோல நான் வரவில்லை.”

“டிக்கட் எடுப்பது உன் செலவா? அவர்கள் செலவா?” என்றேன்.

“என் செலவுதான்; அதனால்தான் உன்னையும் கூப்பிடு கிறேன்” என்றான்.

“அப்படியானால் நான் வரவில்லை. அவர்கள் செலவா னால் வந்திருப்பேன். உன் செலவில் படம்பார்க்க வந்து உனக்கு இடைஞ்சல் விளைவிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை” என்றேன்.

“முட்டாள் நீ வராவிட்டால்தான் எனக்கு இடைஞ் சல்; அக்கா நான் தங்கையோடு பேசுவதெல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள்; நீ வந்தால் அக்காவுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம். அவள் கவனம் எங்கள்மீது விழாமல் செய்யலாம்.

“ஐயோ நான் மாட்டேன் அப்பனே! எனக்குக் காதல் ஜூரம் இன்னும் பிடிக்கவில்லை; பிடிக்கவும் மாட்டாது” என்று முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டேன். அவன் மட்டும் அவர்களோடு படம் பார்க்கப்போனான்.

“எப்படிப் படம்? நன்றாய் இருந்ததா?” என்று மறு நாள் நான் நண்பனைக் கேட்டேன்.

“யாருக்குத் தெரியும்! படத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாலல்லவா நல்லது கூடாதது சொல்லமுடியும்...அதிரும் கட்டும் உனக்கு முக்கியமான செய்தி ஒன்று சொல்ல வேண்டும்...” என்று ஆரம்பித்தான்.

அசுவாரஸ்யமாக “என்ன? என்றேன் நான்.

“சுகிர்த்தத்துக்கு உன்மேல் காதல்போல இருக்கிறதா?”

“அது யார் சுகிர்தம்?”

“என் காதலியின் அக்கா! உன் காதலி. முட்டாள் நீ ஏன் படத்திற்கு வரவில்லை? வந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்”

“ஏன்? என்ன நடந்தது?”

“நீ வரவில்லையென்று அவர்களுக்குப் பெரிய மனவருத்தம். நான் போன உடனே “எங்கே மற்றவர் என்றுதான் என்னை வரவேற்றார்கள். நான் அவன் வரமாட்டேன் என்று விட்டான், யாரையோ பார்க்க எங்கோ போகவேண்டுமென்றான்” என்றேன். “எங்கே போய்விட்டார்?” என்று என் காதலியின் அக்கா, மன்னித்துக்கொள் உன் காதலிகேட்டாள். வந்திருக்கும் என்னைப்பற்றிப் பேசாமல் வராத ஒருவனைப்பற்றிப் பேசுகிறார்களே. எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. அவர்களுடைய வாயை ஒரேயடியாக முடிவிட விரும்பி “யாரோ சொந்தக்காரரைப் பார்க்கப்போய்விட்டான். அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது என்றேன்.....”

“அப்பாடா! போன உயிர் திரும்ப வந்தது.” என்றேன் நான் குறுக்கே.

“முழுவதையும் சொல்லிவிட்டா முட்டாள் உனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது என்று சொல்லிவிட்டு நான் என் காதலியைப் பார்த்தேன். அவள் முகம் வெளிறியபோது எவ்வளவு அழகாக இருந்தது தெரியுமா? அந்த அழகை நான் அதிகநேரம் ரசிக்கமுடியவில்லை. அவள் அக்காவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்;

நானும் சங்கதி என்னவாக இருக்கலாமென்று அவள் பக்கம் பார்த்தேன். அவள் முகம் வெளிறியிருந்தது. கறுப்பு முகம் வெளிறியபோது எவ்வளவு அழகாக இருந்தது தெரியுமா?

அந்த அழகை நான் அதிகநேரம் ரசிக்க முடியவில்லை. கைக்குட்டையால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மறுபக்கம் திரும்பிவிட்டாள் அவள். எனக்குச் சந்தேகம் தொட்டது.”

“உன் சந்தேகம் யாருக்குத் தேவை?” என்றேன் நான்.

“கொஞ்சம் பொறுக்கமாட்டேன் என்கிறாயே சந்தேகத்துக்கிடமின்றிச் சொல்லுகிறேன். தியேட்டருக்குள் நான் என் காதலியிடம் கதைகொடுத்து எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டேன். அந்த அக்காப்பெண் உன்னைப்பற்றி நிரம்ப விசாரித்தாள். அவர் நல்ல சாதுவானவர்; நீங்கள் பொல்லாத குறும்புக்காரர் என்றெல்லாம் சொன்னாள். இவ்வளவு உன்மேல் அக்கறை காட்டும் பெண்ணுக்கு நாமேன் பொய்சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்கு எண்ணமுண்டானது. உனக்கு ஒரு பொழுது போக்காக இருக்கட்டுமே என்று “அவனுக்கு இன்னும் கல்யாணமாகவில்லை; என்னோடுவர எவ்வளவோ ஆசையிருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் யாரோ அவன் சொந்தக்காரர் பயணம் போகிறார்களாம். அவரை ரயில் ஏற்றிவிடப்போயிருக்கிறான் என்று சொல்லி வைத்தேன். இனி உன்பாடு அதிர்ஷ்டம்தான்” என்று முடித்தான் என் நண்பன்!

நான் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி யோசித்தேன். என்னைப் பற்றி அவள் “நல்ல சாது” என்று சொன்னது. அவளுக்கு அப்படியே பொருந்தும். தங்கையைப்போல இல்லாமல் அவள் வெகு அடக்கமாக நடந்துகொள்வாள். வீதியால் போகும்போது பக்கங்களில் உள்ள வீடுகளுக்குள் தங்கையைப் போல் பார்வையைச் செலுத்தாமல் தன்பாட்டுக்குப் போய்வருவாள்.

நான் அவளை ஒருநாளாவது நிமிர்ந்து பார்த்தது கிடை யாது. அப்படியானால் நான் பெண்களையே பார்க்காதவன் என்பது அல்ல அர்த்தம்; அழகு என்கிருந்தாலும் ரசிப்பது

என் சுபாவம். அவளிடம் அது இருக்கவில்லை. எனவே நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நண்பனின் பேச்சு எனக்கு அவள் மேல் ஒரு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது.

நான் ஒரு ஒண்டிக்கட்டை. உலகில் எனக்குத் தாய், தந்தை, சகோதரர் ஒருவரும் கிடையாது. உறவினர் என்று உள்ளவர்களிடம் நான் அதிக தொடர்பு வைத்துக்கொள்வது கிடையாது. என்னையே நான் மற்றவர்கள் தயவின்றிக் காப்பாற்றப் பழகிக்கொண்டேன்; தவிரவும் யாரையும் பின் செல்லவேண்டிய அவசரம் எனக்கு ஏற்படாதவாறு என் வருவாயில் ஏதோ சேமித்து வைத்திருந்தேன். நான் விரும்பியதைச் செய்யும் சுதந்திரம் எனக்கிருந்தது.

அழகில் எனக்கு ஈடுபாடு அதிகம்; ஆனால் நான் அழகினால்! "தங்களிடம் இல்லாதவற்றிற்காக மனிதன் ஏங்குகிறான்" என்று என் நண்பன் கூறிக்கொள்ளுவான்.

சுகிர்த்தத்தைப்பற்றிப் பேச்சு வரும்வரை நான் கல்யாணம்பற்றி யோசிக்கவே இல்லை. அவள்மேல் எனக்கு அனுதாபம் உண்டானதும் பாவம்; நமக்குத்தான் ஒருவருமில்லையே ஏன் என்று கேட்பதற்கு. இந்தப் பெண் நல்ல பெண்ணாக இருக்கிறாள். கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமே! என்று எண்ணினேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான அழகு அவளிடம் இருக்கவில்லை; ஆனால் அவளுடைய சாதுத்தன்மை என்னைக் கவர்ந்தது; அனுதாபம் அழகுணர்ச்சியை வென்றது.

ஒரு மாதம் அவளோடு நன்றாகப் பழகியபின்னர் அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டேன்.

கல்யாணமாகிய மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் சுகிர்த்தத்தின்மேல் வெறுப்புண்டாயிற்று. மீண்டும் அழகைத் தேடி என் மனம் அலைந்தது.

என் மனைவியின் நல்ல பண்புகள் எல்லாம் என்னைக் கவர முடியவில்லை, அவளிடம் பண்பு இருந்தது; அழகு இருக்கவில்லை. நான் அவளிடம் இல்லாததை எதிர்பார்த்தேன். அவள் என்ன செய்வாள்?

எனக்கு என்மேலேயே கோபம் உண்டாயிற்று. வெறும் அனுதாபத்தின்மேல் என் முழு வாழ்க்கையையும் நிர்மாணிக்க நான் துணிந்திருக்கக் கூடாது. நல்ல பண்பு தேவைதான்; ஆனால் இவைகளை மனிதன் உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். அழகை மனிதன் உண்டாக்கமுடியாது. "நான் அழகியை மணந்திருந்தால் அவளுக்கு நல்ல பண்புகளைக் கற்றுக் கொடுத்திருப்பேன்" என்றெல்லாம் எண்ண ஆரம்பித்தேன்.

கொஞ்சக் காலமாக என் மனைவியின் மனத்தில் உறுத்தத்தக்கதாக நான் பேசிக்கொள்ளுவேன். அவளின் அழகற்ற தன்மையைப் பழிப்பேன். அவளோ ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பாள்.

அன்று எனது மனநிலை சரியாக இல்லை. அலுவலகத்தில் எல்லோரோடும் எரிந்து விழுந்தேன். வழக்கத்திற்கு மாறாக பிற்பகல் மூன்று மணிக்கே புறப்பட்டு நேராக வீட்டுக்குப் போனேன்.

வீட்டின் படியில் காலடி வைத்ததும் என் மனைவி அப்பொழுதுதான் நித்திரையால் எழுந்து கொட்டாவி விட்டபடி எதிரே வந்தாள்.

எனக்குப் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

"ஓ! சனியனே இப்படித்தான் மனிதர்மூன் வருவதா? போய்க் கண்ணாடியில் உன் மூஞ்சியைப் பார், என்ன இழ

வுக்குத்தான் உன்னைக் கட்டிக்கொண்டேனோ தெரியவில்லை” என்று எரிந்து விழுந்தேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் திகைத்தவள்போல் நின்றாள். எனக்கோ ஆத்திரம் அதிகமானது. அவளுடைய மௌனம் என் நெஞ்சத்தில் கோபத் தீயைக் கனன்றெழச் செய்தது.

“ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்? வாய் இல்லையா?” என்று கத்தினேன்.

முன்பின் யோசியாதவள் போல் சட்டென்று அவள் சொன்னாள் “ஏன் இப்படித் தினமும் எரிந்து விழுகிறீர்கள்? என்னிடம் இல்லாத அழகை நான் எப்படி உண்டாக்கமுடியும். அழகியாக இருந்தால் போயும் போயும் உங்களையா...?”

பேசு என்று ஆக்ஷேபிட்டு நானே அவள் பேச்சை இடைமறித்து “பேசாதே” என்று உச்சக்குரலில் கூச்சலிட்டேன்.

அவள் அச்சம் எதுவுமின்றி வாயைச் சுளித்து “அனுதாபப்பட்டு உங்களைக் கல்யாணம் செய்தது என் தவறு. என்னிடம் நீங்கள் காணும் குறை உங்களிடமும் இருப்பதை நீங்களேன் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை” என்று கேட்டு விட்டு அடுக்களையை நோக்கி நடந்தாள்.

நான் திகைத்துப்போனேன்.

அவளிடம் நான் கண்ட குறைபாடு என்னிடமும் இருப்பதை நான் இதுவரை ஏன் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

“நான் சுகிர்தத்தை கல்யாணம் செய்துகொண்டது அவள்மேல்கொண்ட காதலால் அல்ல அனுதாபத்தால்” என்கிறான் அவன்.

என்றாலும் அவள் கருப்பி என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் சதா துவட்டுகிறது. வெறுப்பும் குரோதமும் வளர்கிறது. குடும்பம் குலையும் ஸ்திதி.

ஆம், அவனும் அழகனல்ல. குருபிதான். ஆனால் மனிதன் தன்னிடமில்லாததை மற்றவர்களிடம் எதிர்பார்க்கிறான். இது அவனின் அடிப்படையான பலவீனம். மற்றவர்களின் குறைகளையே காணும் அவன் இதயம் தன் குறைபாடுகளைக் காண மறுக்கிறது. இதனால்தான் எத்தனை பூசல்களும் — பொள் எரிச்சல்களும்.

தானும் அழகனல்ல என்பதை உணர்கிறான். அழகுக் காக் துடித்த அவன் குரோதம் கலைகிறது. குடும்பம் மீண்டும் எழில்புரியில். தன் குறையை என்று மனிதன் உணர்கிறானோ அன்று மனித சமுதாயம் விடிவுகாணும்.

சுதந்திரன்—1954

அமரசேனின் அமைதி

அந்தக் கம்பனியில் ஆட்குறைப்பு வேலை ஆரம்பமாகி விட்டது ஊழியர்கள் இதை எதிர்பார்த்திருந்தார்களேயானாலும் அடிமனத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பதவிக்கு ஆபத்து வராது என்ற நப்பாசையுடன் இருந்தார்கள். நெருக்கடி வந்து ஆட்குறைப்புச் செய்ய நேர்ந்ததால், கடைசியாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவர்தான், முதலில் வேலை நீக்கம் செய்யப் படவேண்டுமென்ற சட்ட விதியைக் கொழுக்கொம்பாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் பலர். ஆனாலும் கம்பனியே ஆட்டங்காணும் நிலைமை வந்தபிறகு சட்டதிட்டங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? பெரும்பாலான தனியார் நிறுவனங்களைப்போல் அந்தக் கம்பனி ஏதாவது உற்பத்தித் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. உற்பத்தியாகும் பொருட்களை விற்பனைசெய்ய உதவும் விளம்பரக் கம்பனி அது.

எனவே, சோஷலிசக் கொள்கையைப் பிரகடனம் செய்து கட்சி, ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டபோது, அந்தக் கம்பனி நிர்வாகம், தனது நாட்களை எண்ணவேண்டிய நிலைமை உண்டாயிற்று. என்றாலும் தேர்தல் முடிந்த உடனே ஏற்படும் பீதி, காலஞ்செல்லச் செல்ல அடங்கி, பழைய படியாகவும் சுமுகமாக நடைபெறும் என்று நிர்வாகபீடம் நம்பியது. எனவே பல்வேறு அவசரகால நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு ஆறுமாத காலத்துக்கு அந்தக் கம்பனி தாக்குப் பிடித்து நின்றுவிட்டது. இந்த ஆறுமாத காலத்தில் கம்பனியின் உயர் அதிகாரிகள் பல தியாகங்களைச் செய்ய முன்வந்தார்கள். இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் என்று தமக்குத்தாமே சம்பளம், கொடுத்துவந்த அந்த அதிகாரிகள், தமது சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். மேலதிகமாக இருந்த கம்பனி வாகனங்கள் முதலியவற்றை விற்குர்கள். சிக்கனத்துக்காக வேறு பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்கள். ஊழியர்கள் உபயோகிக்கும் காகிதாதிகள், தொலைபேசி முதலியவற்றுக்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதித்தார்கள். பிரயாணச் செலவுகளைச் சுருக்கினார்கள். இவ்வளவு செய்தும் எல்லா ஊழியர்களையும் தொடர்ந்தும் வேலைக்கு வைத்திருக்க முடியவில்லை. இந்தக்கட்டத்திலேதான் மேலதிகமாக உள்ள ஊழியர் சிலருக்கு வேலை நீக்க அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டது.

ஓவியப் பிரிவைச் சேர்ந்த மூவர் இவ்வாறு வேலை நீக்க அறிவித்தல் கிடைக்கப்பெற்றார்கள். காலே ஒன்பது மணியளவில் அந்தக் கம்பனியில் அதிபர், தமது ஊழியர்கள் அனைவரையும் அழைத்து ஒரு கூட்டம் வைத்தார். நாட்டின் தற்போதைய நிலைமையையும் விளம்பரத் துறையின் எதிர்காலத்தையும் மிகவும் தெளிவாக விளக்கி, தமது சகல முயற்சிகளும் வியர்த்தமாகி விட்டமையால், தற்போதைக்கு சில ஊழியர்களை விலக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாகி

யிருக்கிறது என்றார். இப்படி விலக்கப்படும் ஊழியர்கள் வேறெங்காவது தொழில் பெறும் வாய்ப்பு இருப்பதைக் கண்டால் தமக்கு அறிவிக்கலாமென்றும், தமது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தமுடிந்தால், தாம் அவர்களுக்குக் கட்டாயம் உதவுவதாகவும் வாக்களித்தார். அந்தக் கூட்டம் முடிவடையும் கட்டத்திலே அவர் அழுதேவிட்டார். ஊழியர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? வேலைநீக்க அறிவித்தல் பெற்றவர்கள் தமது உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். மற்றவர்கள் தத்தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள். கம்பனி அன்று செத்த வீடு போலக் காட்சியளித்தது.

ஓவியப் பிரிவுத் தலைவர் வேலைநீக்க அறிவித்தல் பெற்ற தமது சகாக்களைச் சமாதானப்படுத்த விரும்பினார். கலையுள்ளம் படைத்த அவர் தமது சகாக்களின் மனக்கவலையை உணர்ந்து கொண்டாராயினும் அவரால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமேயில்லை. இன்னும் சில நாட்களில் தாமே அவர்களின் நிலைக்கு வரலாம் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அந்த மூன்று ஓவியர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பம், வெறும்பேச்சால், ஆதரவான வார்த்தைகளால் தவிர்க்கக் கூடியதல்லவே! அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனை எத்தனை பொறுப்புக்களோ! எந்த முகத்தோடு அவர்கள் தமது மனைவி மக்களை அன்று காணப்போகிறார்களோ! ஒரு, முடிவுக்கு வந்தவராக அவர் தமது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார். அவருடைய முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்த அந்த மூவரையும் தம்மோடு வரும்படி அழைத்துக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினார். தமது காரை கம்பனியின் முகப்பிலே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, கதவைத் திறந்துவிட்டார். மூவரும் எதுவுமே பேசாமல் காரில் ஏறி அமர்ந்தார்கள்.

மதுச்சாலையின் காற்றோட்டம் நிறைந்த அறையிலே நால்வரும் போய் உட்கார்ந்தார்கள். பரிசாரகன் ஓடிவந்து பணிவோடு அவர்கள்முன் நின்றான். “வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்” என்றார். இருவர் தமக்கு சாராயம் போதுமென்றார்கள். முனிதாசா தமக்கு பியர் வேண்டுமென்றார். நான் காவதாக இருந்த அம்ரசேனா எதையோ வெறித்துப் பார்த்தவனாக எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தான். “அம்ரே உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே” என்று அவனுக்கு ஞாபகமூட்டினார் முனிதாசா. “ஊம்... எதையாவது எடுங்கோ” என்றான் அம்ரசேனா பற்றில்லாதவனாக. வேலையை இழந்த துன்பம் அவனைப் பெரிதாக ஆட்கொண்டிருக்கிறதுபோலும் என்று நினைத்த முனிதாசா சாராயம் பருகினால் அவன் என்னென்ன அனர்த்தங்களைச் செய்வானோ என்று அஞ்சியவராக அவனுக்கும் பியரே பரிமாறும்படி உத்தரவிட்டார்.

மதுக் கிண்ணங்களும் போத்தல்களும் வந்து சேர்ந்தன. பரிசாரகன் ஒவ்வொருவரின் கிண்ணத்தையும் அவரவரிடம் எடுத்துக் கொடுத்தான், சாராயப் பிரியர்களான இருவரும் உடனுக்குடனேயே தமது கிண்ணங்களைக் காலியாக்கினார்கள். முனிதாச தமது பியரை ஒரு மிடறு சுவை பார்த்து விட்டு, சிகரட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டார். சாராயம் பருகியவர்களும் ஆளுக்கொரு சிகரட்பற்றினார்கள். அம்ரசேனா மட்டும் எதையும் தொடாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

முனிதாச அவனைக் குழப்ப விரும்பவில்லை. மற்றவர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார். “இது நீங்கள் எதிர்பார்க்காமல் நடந்த காரியமல்லவே. ஆனபடியால் மனதைத் தளரவிடாமல் இருக்கவேண்டும். எங்களுடைய சகாயநிதி, அரசாங்கத் தொடர்பில்லாத ஒன்றானதால் நீங்கள் உங்களுக்கு வரவேண்டிய பணத்தை விரைவில் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அதை மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம்” என்றார்.

சாராயம் பருகியவர்கள் ஆமோதித்தார்கள். “விளம் பரப் பலகைகள் எழுதிக்கொடுத்தே நான் பிழைத்துவிடுவேன்” என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

மதுச்சாலைப் பரிசாரகன் மேலும் இரண்டு கிண்ணங்களில் சாராயம் கொண்டுவந்து வைத்தான். புதியதொரு உப்புச் சோடாப் போத்தலும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். வாய் மாற்றுக்காக ஏதாவது தின்பண்டம் வேண்டுமோ என்று அவர்களைக் கேட்டான். ஒன்றும் வேண்டாம் என்று அவர்கள் பதில் சொல்லி அவனை அனுப்பினார்கள்.

இரண்டாவது கிண்ணம் மதுவும் காலியானதும் அந்த இரண்டு ஓவியர்களின் நாவும் நன்றாகத் தளர்ந்தது. தமது எதிர்காலத் திட்டங்கள், சென்றகால வாழ்க்கை முதலியன பற்றியெல்லாம் சள, சளவென்று பேசித் தீர்த்தார்கள்.

அமரசேனா மட்டும் அவர்களோடு உட்கார்ந்திருந்த போதிலும் அவர்களை விட்டு விலகி இருந்துகொண்டான். அவன் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பியர் நுரைவற்றி இருந்ததேயொழிய தீண்டப்படவில்லை. தனக்குப் பக்கத்திலே மூன்று பேர் உட்கார்ந்திருப்பதையே மறந்துவிட்டவன் போல, அவர்களுடைய சம்பாஷணையில் கலந்துகொள்ளாமலும், அதைக் காதிற் போட்டுக்கொள்ளாமலும். விலகி இருந்தான். அதுபோலவே, மற்றவர்கள் மூவரும் அவனை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் நகர்ந்துகொண்டே இருந்தது. கடைசியாக அவர்கள் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள். அப்பொழுதுதான் அமரசேனாவின் நினைவு அவர்களுக்கு வந்தது. அவனுடைய பியர்க்கிண்ணம் தீண்டப்படாமல் இருப்பதைக் கவனித்தார்கள். “என்ன அமரே!” என்று அவனை

உசப்பினார்கள். மூவரும் சேர்ந்து அவனைத் தேற்ற முயன்றார்கள். அமரசேனா அவர்கள் சொன்னதெல்லாவற்றையும் மிகுந்த பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். கடைசியாக அவன் சொன்னான் “எனக்கு உத்தியோகம் இல்லாமல் போனதில்லைக் கவலை. நான் இனி யாருக்காகவும் உழைக்கவேண்டிய தேவையே இல்லை” என்றார். அவர்கள் மூவரும் ஒன்றும் விளங்காதவர்களாக திகைப்போடு அவனைப் பார்த்தார்கள்.

அமரசேனா வெகு ஆறுதலாக தனது கார்ச் டைப்பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்தான். பலதடவை படித்துக் கசங்கியிருந்த அந்தக் கடிதத்தை அவர்களிடம் காட்டியபடி சொன்னான்.

“இந்தக் கடிதம் இன்று காலை என் கைக்குக் கிடைத்தது. நான் வேலை வேலை என்று முழு நேரத்தையும் இந்தக் கம்பனியில் செலவிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவி நேற்றிரவு என்னை விட்டுவிட்டு வேறொருவனோடு போய் விட்டாள்” அந்த மூவரும் எதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல் உட்கார்ந்தார்கள்.

ஃ ஃ ஃ

வானொலி மஞ்சரி- 1973

அவர் வீட்டில் தினமும் வேதாகமம் வாசிப்பது வழக்கம். ஓர் ஒழுங்கு முறையின்றி புத்தகத்தைத் திறக்கும் போது எந்தப்பக்கம் திறப்படுகிறதோ அதை வாசிப்பார்கள். தினமும் ஜேசுதாசன்தான் வாசிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. முறை வைத்து ஒரு நாளைக்கு ஒருவராக வாசிப்பார்கள்.

இன்று ஜேசுதாசனின் முறை.

“உன்னைப்போல பிறனையும் நேசிப்பாயாக” என்பதற்கு உவமையாக இயேசு சொன்ன கதைகளில் ‘நல்ல சமாரித்தன்’ கதையும் ஒன்று.

ஜேசுதாசன் அந்தப் பகுதியை வாசித்து முடித்ததும் அவனுடைய தகப்பனார் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

அந்தப் பார்வை.

“வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது பார்த்தாயா” என்று கேட்பதுபோல ஜேசுதாசனுக்குத் தோன்றியது.

ஜேசுதாசன் புன்முறுவலுடன் தாயார் ரோசம்மாவைப் பார்த்தான்.

“அப்பாவும் மகனுமாகச் சேர்ந்து எனக்கு காது குத்தப் பார்க்கிறீர்கள். ஊம்... என்னத்தையாவது செய்யுங்கள்” என்று ரோசம்மா சலித்துக்கொண்டாள்.

என்றாலும் அவளுடைய குரலில் ஒருமணி நேரத்துக்கு முன்னர் தெறித்த கனலைக் காணவில்லை. பேசவேண்டியதையெல்லாம் பேசித் தீர்த்துவிட்டதாலோ, இயேசுநாதரின் உவமையை நினைவூட்டியதாலோ, அவள் ஓய்ந்துபோயிருந்தாள்.

ஒரு கிறிஸ்தவக் கதை

நத்தாருக்கு முதல் நாள் மாலை.

ஞானப்பிரகாசம் குடும்பம் வழக்கம்போல மாலை நேரப் பிரார்த்தனைக்காக வீட்டு நடு அறையில் குழுமியது.

ஞானப்பிரகாசத்தின் மூத்த மகன் ஜேசுதாசன் புதிய ஏற்பாட்டைத் திறந்து ஒரு பகுதியை வாசித்தான்.

‘நல்ல சமாரித்தன்’ பற்றிய உவமையை அவன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அன்றையதினம் அந்த உவமை வாசனைக்கு எப்படி அகப்பட்டது? தெய்வ சித்தமாக இருக்குமா?

ஞானப்பிரகாசம் இப்படித் தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டார்.

எல்லாம் ஞானப்பிரகாசத்தால் வந்த வினை. அவருக்கு ஒருநாளும், தானுண்டு, தன் அலுவலுண்டு என்றிருக்கத் தெரியாது. அல்லாவிட்டால் அனுகூலமாகப் பிறருடைய தகராறில் சாட்சி சொல்லப் போயிருப்பாரா?

அவர் சாட்சி சொல்லப் போனமையாலேயே அயல்வீட்டுக்காரருக்கும் அவருக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாயிற்று.

விஷயம் என்னவோ அற்ப விஷயந்தான்.

அயல்வீட்டுக்காரருக்கும் எதிர்வீட்டுக்காரருக்கும் தகராறு.

தகராறு நாளுக்குநாள் முற்றி தப்பு யாருடையது என்று தீர்மானிக்க இயலாத அளவுக்கு முற்றிவிட்டிருந்தது.

இந்தக் கட்டத்திலே ஒருநாள் இரு வீட்டாருக்கும் கைகலப்பு உண்டாயிற்று. இந்தக் கைகலப்பில் எதிர்வீட்டுக்காரரின் மண்டை உடைந்து விட்டது. ஞானப்பிரகாசத்தார் குறுக்கிட்டு 'விலக்குப்' பிடிக்காதிருந்தால் யாராவது ஒருவர் அன்று இறந்திருக்கக்கூடும். அந்த அளவில் அவர் செய்த காரியம் சரிதான். ஆனால் அதற்குப் பின்னர், பொலிசார் வழக்குத் தொடர்ந்தபோது ஞானப்பிரகாசம் அயல் வீட்டாருக்கு எதிராகச் சாட்சி சொல்லப் போகலாமா?

ரோசம்மாவுக்கு இரண்டு வீட்டுக்காரரும் வேண்டியவர்களோ இல்லையோ, எவரையாவது பகைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அயல் அட்டம் என்று இருந்தால் ஒரு வருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்யத்தான் வேண்டும். அதற்காக ஒருவருக்கு எதிராகச் சாட்சிசொல்லக் கிளம்புவதா?

ஞானப்பிரகாசத்துக்கு ரோசம்மாவின் தர்க்கம் அசட்டுத்தனமானதாகத் தோன்றியது. இரு வீட்டுக்காரரும்

சண்டை பிடித்தது உண்மை. மண்டை உடைந்ததும் உண்மை. தான் இடையிட்டு இருவரையும் பிடித்து விலக்கி விட்டதும் உண்மை. வழக்குக்கணக்கென்று வந்தால், கண்டதைப் போய்ச் சாட்சி சொல்லத்தானே வேண்டும்? ஆண்மகன் என்றிருந்தால் அவனுக்கு வீட்டுக்கு வெளியேயும் சில கடமைகள் உண்டு. கண்டதைச் சொல்ல உடன்பட்டாவிட்டால் ஒருவனுக்குக் கோபம். சொன்னால் மற்றவனுக்குக் கோபம். எப்படியும் ஒருவனுக்கு கோபமுண்டாகவே செய்யும்.

ஆகவே ஞானப்பிரகாசம் மனச்சாட்சியின்படி நடந்து கொண்டார்.

இப்படி நடந்ததால் என்ன நடந்தது?

எதிர்வீட்டுக்காரருக்கும் ஞானப்பிரகாசம் வீட்டாருக்கும் நட்பு இறுக்கமாயிற்று.

அயல் வீட்டுக்காரர் ஞானப்பிரகாசம் குடும்பத்தையும் தமது வைரிகளாகக் கருதி நடக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

இது ஞானப்பிரகாசம் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால், இதற்குப் பிற்பாடு நடந்த 'திருப்பம்' இருக்கிறதே. அதை அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அயல்வீட்டுக்காரர் அரசாங்க உத்தியோகத்தார்; நீதிமன்றத்தில் குற்றவாளியெனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டால் உத்தியோகத்துக்குப் பங்கமுண்டாகும். இதற்கு முன்னரும் சில முறைப்பாடுகள் அவர்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்தன. இந்தமுறை வழக்கு இறுகும்போலத் தோன்றியது. ஆகவே அவர் தம்முடைய வழக்கறிஞர் மூலமாக எதிர்வீட்டாரின் வழக்கறிஞருடன் பேசி சமரசத்துக்கு இருவரும் வந்தார்கள். வழக்குக் கைவிடப்பட்டது. இந்தச் சம

ரசத்தின்படி எதிர்வீட்டுக்காரருக்கு நூரே இரு நூரே கிடைத்ததாகவும் பேச்சு.

இப்பொழுது அந்த இருவீட்டாருக்கும் நட்பில்லாவிட்டாலும் பகை கிடையாது. ஆனால் ஞானப்பிரகாசம் வீட்டாருக்கும் அயல்வீட்டாருக்கும் பகை.

இதற்கிடையில் எதிர்வீட்டுக்காரருக்கு பட்டினத்தின் வேறொரு பகுதியில் நல்லதொரு வீடு கிடைத்துவிட்டது. நேற்று நல்ல நேரம் பார்த்து வீடு மாறிப் போய்விட்டார்கள்.

போகும்போது ஞானப்பிரகாசத்திடம் வந்து விடை பெற்றுப் போனார்களா?

ரோசம்மாவுக்கு அதுதான் ஆத்திரம். நன்றிகெட்ட சாதி. அவையையொரு நமக்காக அயல்வீட்டுக்காரரையும் பகைத்துக்கொண்டேனே. காகபணம் கிடைத்தபோது அவனுக்கும் ஐந்தைப் பத்தைக் கொடுப்போம் என்று நினைக்கவில்லை. அதுதான் போகட்டும், போகிறபோது போய் வருகிறோம் என்றாவது சொல்லவேண்டாமா?

அப்பொழுதுதான் ஞானப்பிரகாசம் சிரித்துக்கொண்டே அந்தக் குண்டைத் தூக்கி ரோசம்மாவின் தலையில் போட்டார்.

எதிர்வீட்டுக்காரர் மண்டை உடைபட்ட அன்று கைச் செலவுக்கென்று ஞானப்பிரகாசத்திடம் ஐம்பது ரூபாய் கடன் வாங்கினாராம். அதையும் திருப்பிக் கொடுக்காமல், பேச்சு மூச்சில்லாமல் போய்விட்டாராம்!

ரோசம்மா ஞானப்பிரகாசத்தை ஏசினார். அந்த மனிதர் மூச்சுக் காட்ட வேண்டுமே!

ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர்தான் இந்த ஏச்செல்லாம் மழை பெய்தமாதிரிப் பெய்து ஓய்ந்தது.

அவருக்கு வாய்த்தாற்போல அவருடைய மகன் இப்பொழுது நல்ல சமாரித்தனின் உவமையை வேதாகமத்திலிருந்து வாசித்துக் காட்டுகிறான்.

ரோசம்மா என்ன செய்வாள்?

ஞானப்பிரகாசம் “பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்து சாந்து” என்று சிலுவை அடையாளமிட்டு பிரார்த்தனையை ஆரம்பிக்கிறார்.

ஃ ஃ ஃ

தினகரன்- 1967

திரிசங்கு சொர்க்கம்

கீரம்பன், நெரிஞ்சிமுனையைச் சேர்ந்த சுவானியின் மகன் அலெக்ஸாந்தர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பீ. எஸ். சி. பட்டம் பெற்றுவிட்டான். அவனுடைய சமுதாயத்தில் அவன்தான் முதலாவது பட்டதாரி. இதனையிட்டு அப்பகுதி மக்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அதற்கெல்லாம் அவர்களுக்கு அவகாசம் இல்லை, அறிவுச் செல்வத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணரும் ஆற்றலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

தன் மகனை மேற்படிப்புப் படிக்கவைத்த சுவானிகூட ஒரு வீம்புக்காக, மற்றும் சமூகப் பிள்ளைகளைப்போலத் தன் மகனும் பெரிய 'கவுண்டேன்டு' உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும் என்ற வைராக்கியத்துக்காக அவ்விதம் செய்தானே யொழிய, கல்வியின் மகிமையை உணர்ந்து அலெக்ஸாந்தரைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுப்பவில்லை.

ஆனால் அலெக்ஸாந்தர், புறவுலகைப் பொறுத்தவரையில் இல்லாவிட்டாலும் தனது சொந்தச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், தான் ஒரு சரித்திர புருஷன் என்று கருதினான். கத்தோலிக்கனாக வளர்ந்த அவன் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யூதரின் மீட்பராக உதித்த இயேசுவைத் தனது ஆதர்ச நாயகனாக மதித்து, தனது சமுதாயத்தவர்களுக்குத் தான் வழிகாட்டியாக விளங்கவேண்டுமென்ற இலட்சியம் பூண்டிருந்தான். ஆனால் இதில் விநோத மென்னவென்றால், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிந்தனைப் போக்கை அனுசரித்து, ஆத்மார்த்த மேம்பாட்டிலும் பொருளாதார மேம்பாடே மனிதனை மோட்சராக்ஷயத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் மார்க்கமென்று அவன் எண்ணியமையாகும். எனினும் இந்த சமத்துவ சித்தாந்தத்தாற் கவரப் பெற்ற அலெக்ஸாந்தர் இயேசுவின் வாழ்விலும் வாக்கிலும் அதன் சாயலைக் கண்டமையால், சமத்துவவாதியாக மாறு திருந்தான்.

இலட்சியவாதிகள் பெரும்பாலும் அதீத மனோவைராக் கியமுடையவர்கள். அலெக்ஸாந்தரிடம் இத்தகைய திடசங்கற்பம் காணப்பட்டது. இதனாலேயே தன்னையொத்த அனேக வரலிபர்களைப்போல அவன் காதல் லீலைகளில் ஈடுபடாது ஒதுங்கி வாழ்ந்தான். என்றாலும் காதல் விதியைப்போன்றது. யாரையும் விட்டுவைப்பதில்லை. அவனோடு படித்த பறங்கிப் பெண் ஒருத்தி அவனை மனமாரக் காதலித்தாள்.

அலெக்ஸாந்தருக்குத் தன்னைப்பற்றிய சுய கணிப்பு இல்லாதிருந்தால், இந்தக் காதல் சுலபமாக நிறைவேறியிருக்கும். ஏனென்றால், பறங்கியர்கள் ஒரு காலத்தில் வெள்ளையர்களுக்கு அடுத்தபடியாகச் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாக விளங்கியவர்கள்தானே. அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணப் பையன்கள்மீது ஓரளவு அபிமானமுண்டு. எனவே தமது பாரம்பரியத்தையும் மரபையும் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டு

மென்ற மனப்பாங்கும் செதியுமுள்ள பறங்கியர் தம் இனத் துக்குள்ளேயே சம்பந்தம் செய்துகொண்டால் சரி, மற்றும் படி வெளியாரைச் சம்பந்தம் கொள்வதானால் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணப் பையன்களையே நாடுவார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியின் அனுகூலத்தால் உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பெற்று பட்டணங்களுக்குப் பெயர்ந்து குடியேறிய யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு, பறங்கியர்களின் இந்த நாட்டம் மிகவும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. ஆயினும் இத்தகைய கலப்பு மணங்கள் தனிப் பட்ட சிலரின் ஆற்றாமையையும் தோல்வி மனப்பான்மையையும் புலப்படுத்தினவேயன்றி, யாழ்ப்பாணத்தின் பிரச்சினையை எள்ளளவும் சாடவில்லை. இலங்கைச் சமூகவியலின் இந்த அம்சத்தை நன்கறிந்த அலெக்ஸாந்தர், தனது குலத்தின் இரட்சகனாகத் தன்னைக் கருதிய அலெக்ஸாந்தர் மற்றவர்கள் சாதிக்கொடுமை என்னும் நுகுத்தடியில் கிடந்து நலியத் தான்மட்டும் தப்பியோடிவிட விரும்பவில்லை. ஆகவே சின்ன வயதில் தன்னுடன் விளையாடித் திரிந்த எலிஸம்மா என்ற உறவுப் பெண்மீது தனக்குக் காதலென்றும், அவளையே திருமணஞ் செய்யப் பெற்றோர் ஒழுங்கு செய்திருப்பதாகவும் ஒரு கற்பனைக் கதையைச் சோடித்துச் சொல்லி ஒருவாறு தப்பிக்கொண்டான்.

பட்டதாரியாக வீடுவந்து சேர்ந்த அலெக்ஸாந்தர் தனது திட்டத்தை எப்படி, எப்போது தாய் தந்தையருக்கு வெளியிடுவதென்று சமயம் பார்த்துக் காத்திருந்தான். தன்னைப் படிப்பிப்பதற்காக இவ்வளவு காலமும் வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டிக் கஷ்டப்பட்ட பெற்றோரை மேலும் கஷ்டப்படுத்துவதா என்று தோன்றினாலும் தனது குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்காக இன்னும் இரண்டொரு வருடங்கள் அவர்கள் சிரமப்படுவதை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

அலெக்ஸாந்தர் பட்டம் பெற்று வீடு வந்துசேர்ந்த ஒரு வாரத்தின் பின்னர் ஒருநாள் மத்தியானம் ...

ஊர்காவற்றுறைச் சந்தைக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பிய சுவாமி மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அலெக்ஸாந்தரைக் கூப்பிட்டான். கொழுத்தும் வெயிலின் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமல் எதிரே இருந்த கோயில் மண்டபத்தில் வெறும் மேலுடன் படுத்திருந்த அலெக்ஸாந்தர் எழுந்து வீட்டை நோக்கி வந்தான். “அங்கேயே இரு,” என்று சொல்லிக் கொண்டு சுவானியும் மண்டபத்துக்கு வந்துசேர்ந்தான். ஏதோ முக்கியமான விஷயம்பற்றிப் பேச்சு வரப்போகிறது என்று ஊகித்த அலெக்ஸாந்தர் ஆவலோடு தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

சால்வைத்துண்டால் முகத்தையும், மார்பையும் துடைத்துக்கொண்டே சுவானி சொன்னாள்:

“இன்றைக்குச் சந்தையிலே எங்கள் பழைய விதானையாரைக் கண்டேன். அவருக்கு உன்னைப்பற்றி நல்ல எண்ணம். “டேய் சுவானி! உனக்குத் தங்கமான பயல் கிடைச்சிருக்கிறான்” என்று சொன்னார்.

அலெக்ஸாந்தருக்கு ஒரே ஆச்சரியம். பழைய விதானையாரை அவன் ஒருநாள் தற்செயலாகக் கண்டான். அவர் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தும், இன்னார் என்று மட்டிட முடியாதவராய், “தம்பி! நீர் ஆற்ற மகன்?” என்று கேட்டார். அலெக்ஸாந்தர் “நான் நெரிஞ்சிமுனை சுவானியுடைய மகன் அலெக்ஸாந்தர்” என்று பதில் சொன்னான்.

இவ்வளவே அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் நடந்த சம்பாஷணை. இதை வைத்துக்கொண்டு தன்னைத் ‘தங்கமான பயல்’ என்று விதானையார் எப்படிச் சொன்னார் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

அலெக்ஸாந்தர் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசாதிருந்தான். சுவானி மடியிலிருந்து சுருட்டொன்றை

எடுத்துப் பற்றவைத்தான். புகைபிடிக்கும் இன்பத்தை அனுபவிப்பவன்போலச் சற்று நேரம் பேசாமல் சுருட்டுப் புகையை இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென்று, விட்ட இடத்திலிருந்து பேச்சைத் தொடரும் பாவனையில் சொன்னான்:

“விதானையார், நீ இவ்வளவு காலமும் எங்கே இருந்தாய்? என்ன செய்கிறாய் என்றெல்லாம் கேட்டார். நான் நீ இப்பொழுதுதான் பி. எஸ். சி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு வந்திருக்கிறாய்; இனிமேல்தான் ஏதாவது உத்தியோகத்துக்கு எழுதிப்போடவேண்டும் என்று சொன்னேன். அது சரி நீ எதுக்காவது அப்பிளிக்கேசன் போட்டிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார்.

அலெக்ஸாந்தர் “இல்லை” என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைத்தான்.

சுவானி கரவில்லாமல் மிகுந்த உரிமையோடும் வாத்தல் யத்தோடும் அவனைக் கடிந்துகொண்டான். இவ்வளவு பெரிய படிப்பைப் படித்துவிட்டுக் காலங்கடத்தாமல் சீக்கிரமே உத்தியோகத்துக்கு எழுதிப்போடவேண்டுமென்று சொன்னான்.

அலெக்ஸாந்தர் தான் எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான். தனக்கே இயல்பான தணிந்த குரலில் தனது இலட்சியத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அப்பு நான் எந்த உத்தியோகத்துக்கும் போக விரும்பவில்லை. எமது பரம்பரைத் தொழிலான மீன்பிடித் தொழில் செய்யப் போகிறேன்” என்றான்.

சுவானி திடுக்கிட்டான். கையிலிருந்த சுருட்டைத் தூர வீசிவிட்டு, மகளை முறைத்துப் பார்த்தான். ஆனால் மகனின் சாந்தமான முகமும் குழந்தையைப் போன்ற கல்மிசமற்ற முகபாவமும் அவனுடைய கோபத்தைத் தணித்தன. மகளை

என்ன செய்வது, மகனுக்கு எதைச் சொல்வது என்று அவனுக்கு விளங்கவேயில்லை. மனத்தின் அடித்தளத்தில் எத்தனையோ சொற்கள் பொங்கிப் பிரவகிக்கக் குமுறின. அவன் தன்னை அடக்கிக்கொண்டான்.

வாயினால் வெளிவர முடியாது அடைபட்ட அவனது உணர்ச்சி, கண்கள் வழியாகக் கசிந்தது.

“மீன் பிடிக்கிறதற்குத்தானா நான் உன்னை இவ்வளவு படிப்புப் படிக்கவைத்தேன்” என்று கடைசியில் ஆற்றாமையோடு கதறினான் சுவானி.

அலெக்ஸாந்தர் தனது திட்டத்துக்கு ஓரளவு தடங்கல் ஏற்படக் கூடுமென்று எதிர்பார்த்தே இருந்தான். ஆனால் இந்தவகையான எதிர்ப்பை எதிர்பார்க்கவில்லை. தனக்குத் தேவையான இயந்திரப் படகு நைலோன் வலை முதலிய வற்றை வாங்குவதற்குப் பணமுடை இருக்குமென்றுதான் அவன் நம்பினான். அவன் தந்தையோ அவனுடைய அடிப்படை நோக்கத்தையே விளங்கிக்கொள்ளா திருந்தான். அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. சொல்வதையும் எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது, எப்படி ஆரம்பிப்பது என்றும் விளங்கவில்லை. ஆனாலும் இப்பொழுது சொல்லாமல் விட்டால், இதைப்போன்ற வாய்ப்புப் பின்னர் கிடைக்கவும் மாட்டாது. ஆகவே அவன் அடிப்படையான சில விஷயங்களையாவது சொல்லி வைக்க விரும்பினான்.

“அப்பு என்னைப் படிக்கவைத்தது நீங்கள் உங்கள் மகனுக்கு மட்டும் செய்த நல்ல காரியமல்ல. நமது குலம் முழுவதற்கும் உங்கனையறியாமல் நீங்கள் பெரிய சேவை செய்திருக்கிறீர்கள். உண்மையில் மற்றெல்லோரையும் பார்க்கிலும் நாம் அதிக சொத்துப் படைத்தவர்கள், இந்த இந்துமகா சமுத்திரம் இருக்கிறதே, இது முழுவதும் நமது சொத்து.

கமக்காரர்களைப்போல நாம் விதைக்கவேண்டியதில்லை; உரம் போடவேண்டியதில்லை. ஆகாயத்துப் பறவைகளைப்போல, சேகரம் செய்யவேண்டியது ஒன்றே நாம் செய்யவேண்டியது. இந்தச் சேகரிப்பு வேலையைப் பறவைகளைப்போல நாம் ஆலாய்ப் பறந்துதான் இதுகாலவரை செய்தோம். இப்பொழுது குசாலாகச் செய்ய விஞ்ஞானம் வழிவகுத்துத் தந்திருக்கின்றது. விஞ்ஞானத்தைப் பயன்படுத்தினோமானால் உங்களுடைய சந்ததியார் பட்ட கஷ்டங்கள் எல்லாம் இனிவரும் சந்ததியார்களுக்கு இருக்காது...”

அலெக்ஸாந்தர் தன் தந்தையுடன் பேசியபோதிலும், சுவானி தனக்கு முன்னே தன் மகன் உட்கார்ந்திருப்பதாகக் காணவில்லை. யாரோ முன்பின் தெரியாத ஒரு ஞானியே தனக்கு உபதேசம் செய்வதாக உணர்ந்தான். அலெக்ஸாந்தர் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“நான் நல்ல உத்தியோகம் பெற்று, கொழும்புக்கோ வேறெங்கோ போனாலும் நீங்கள் இருக்கும்வரையாவது இங்கு வரத்தானே வேண்டும். இங்குள்ளவர்களுக்கு நான் சுவானியின் மகன்தானே. ஆனாலும் தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுக்கு உங்கள் மகன் மற்றப் பிள்ளைகள்போல பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறான் என்ற திருப்தி உண்டாகும். அதைத் தவிர நமது சமூகத்துக்கு என்ன பிரயோசனம்? இதற்கு மாறாக நான் உங்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து எனது படிப்பையும் ஆற்றலையும் நமது சமூகத்தின் முன்னேற்றத்துக்காகச் செலவிட்டால் எல்லோருக்கும் பயன் உண்டாகும்”

சுவானி மெய்மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“நான் உங்கள் மத்தியில் வாழ்ந்தால்” என்ற வசனம் அவனுக்கு உரோமாஞ்சனம் உண்டாக்கியது.

“இந்த நெருஞ்சி முனையில் நாம் மீன் பதனிடும் ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவினால் வேலையில்லாமலிருக்கும் மற்றச் சமூகப் பிள்ளைகள்கூட ஒரு காலத்தில் நம்மிடம் வேலைசெய்ய வருவார்கள்”

அலெக்ஸாந்தர் தனக்குள் பேசுபவன்போலத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான். சுவானி வாயில் ஈ நுழைவது கூடத் தெரியாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். இதற்கிடையில் மத்தியானச் சாப்பாட்டு நேரமாகியும் தகப்பனும் மகனும் சாப்பிட வராததைக் கண்ட பொன்னு வீட்டுக்கு வெளியே வந்து “அலெக்ஸாந்தர்” என்று குரல் கொடுக்கவே, அலெக்ஸாந்தரின் சிந்தனை தடைப்பட்டது. அவன் கனவுலகிலிருந்து சுயநிலைக்கு வந்தவன்போலத் தந்தையை நோக்கினான். அந்தச் சமயத்தில் அங்கு வந்து சேர்ந்த பொன்னுவுக்கு அவனுடைய தோற்றம் பிரமிப்பளித்தது.

“அலெக்ஸாந்தர் அலெக்ஸாந்தர்” என்று அவனைத் தொட்டு உலுப்பிவிட்டு அப்படியே தரையில் இருந்து ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்தான்.

மகனின் பேச்சில் கட்டுண்டு கிடந்த சுவானி திடுக்கிட்டு “என்ன இது? ஏன் இப்படி அழுகிறாய்” என்று கேட்டு விட்டு மனைவியை “வீட்டுக்கு வா” என்று அவனைக் கூட்டிப் போனான். அலெக்ஸாந்தர் எதுவும் விளங்காதவனாக இருவரையும் தொடர்ந்து சென்றான்.

அது மத்தியான வேளையாயும், பெரும்பாலான மீனவப் பெண்கள் தத்தம் கணவன்மாருக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு கொடுப்பதற்காகக் கடற்கரைக்குப் போயிருந்தமையாலும் பொன்னுவின் ஒப்பாரி அயலட்டத்தவர்களின் கவனத்தைக் கவராது போயிற்று.

வீட்டுக்குட் சென்றும் அவளுடைய அழகை ஓயவில்லை. சுவானி பெரும் பிரயத்தனப்பட்டு, அவள் அழகை ய நிறுத்தினாள்.

அழகைக்கான காரணத்தைக் கேட்டபோது அவளால் நம்பமுடியவில்லை.

பொன்னு சொன்னது இதுதான்.

அலெக்ஸாந்தருக்கு யாரோ குனியம் செய்துவிட்டார்களாம். யாராயிருக்குமென்றும் அவருக்குத் தெரியுமாம். யாரென்று இரகசியமாக அவள் சுவானியின் காதுக்குள் சொன்னபோது, சுவானியும் அதை நம்பத் தயாராயிருந்தான்.

அலெக்ஸாந்தருக்கு இது சமாளிக்கமுடியாத ஒரு நெருக்கடி. அவன் தனது மடமையையே நொந்துகொண்டான். விவிலிய நூலில் இயேசுநாதர் சொன்ன வாசகம்தான் அவனுக்கு நினைவு வந்தது. “பன்றிகள் முன்னால் முத்துக்களை விசாதீர்” என்ற அந்த வாசகத்தை நினைந்து, அதன் அர்த்த புஷ்டியை உணர்ந்து, தன்னையே நொந்துகொண்டான்.

அன்றுமுதல் அவன் இலட்சியவாதிபோலப் பேசுவதேயில்லை. ஆனாலும் தனக்கு எவரும் குனியம் செய்யவுமில்லையென்று அவன் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தான். தகப்பனுக்கு அது உண்மைதான் என்று தோன்றினாலும் தாய் விலை. அவள் பார்வை பார்ப்பிக்கவேண்டும். கழிப்புக் கழிப்பிக்கவேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக நின்றாள்.

அவளுடைய இந்த, யோசனையை உனக்கு உண்மையிலேயே யாரும் குனியம் செய்யாதிருந்தால் பார்வை பார்ப்பதால் ஒரு கெடுதலும் இல்லை; உண்மையாக அப்படி ஏதும் நடந்திருந்தால், பார்வை பார்த்தால் விக்கினம்தீரும்” என்று சமரசம் பேசி வரவேற்றான் சுவானி.

அலெக்ஸாந்தர் இயேசுநாதரின் மற்றொரு பொன் மொழியை நினைந்துகொண்டான். “தீர்க்கதரிசிகளுக்குச் சொந்த நாட்டில் ஒருபோதும் வரவேற்பிருப்பதில்லை” என்பதன் தாற்பரியத்தை அறிந்த அவன், ஏதாவது உத்தியோகத்தில் சேருவதற்கு முயன்றான்.

அவனுடைய நல்லகாலமோ, அவன் சமூகத்திற்கு நல்ல காலம் ஏற்படுவதற்கான சூசகமோ, இலங்கைக் கடற் ரெழுவில் கூட்டுத்தாபனத்தில் அவனுக்கு ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

இப்பொழுது அலெக்ஸாந்தர் தனது சமூகத்தின் இரட்சகனாகத் தன்னை மதிப்பதில்லை. அந்த நினைப்பையெல்லாம் கடந்து நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்குத் தன்னால் இயன்றவரை உழைக்கிறான். அவனுடைய தகப்பனார் கரம்பனில் இப்பொழுது நெஞ்சை நியிர்த்தி நடக்கிறார். ஏனென்றால் மகன் மாதாமாதம் அனுப்பும் காசைக்கொண்டு பெரியதொரு வீடு கட்டியிருக்கிறார். வெள்ளைக்காரி போன்ற தன் பறங்கி மருமகள் மட்டும் கரம்பனில் வந்து தங்க இசைந்தால் அவருக்கு ஒரு குறையுமில்லை. பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு பரம திருப்தியோடு இருப்பார்.

ஃ ஃ ஃ

தினகரன்— 1967

“ஓ! உங்களுடைய இன்பராணியின் தகப்பனார் காலமாகிவிட்டார் என்று எழுதியிருக்கிறது. என்றான் புஷ்பம்.

நடராசனுக்கு இப்பொழுதுதான் புஷ்பத்தின் மனப்போக்குப் பிடிபட்டது. தந்தியிலே “சின்னத்தம்பி காலமானார். நாளை தகனம்” என்று இருக்க, புஷ்பம் “உங்களுடைய இன்பராணியின் தகப்பனார் காலமாகிவிட்டார்” என்று வியாக்கியானம் செய்கிறான்.

நடராசன் தந்தியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே புஷ்பம் குறிப்பிட்ட இன்பராணியைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானான். அந்தச் சிந்தனை சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னம் நிகழ்ந்த அவன் தாயின் மரணச்சடங்கு தினத்திற்கு அவனைப் பின் இழுத்துச் சென்றது.

ஒருநாள்

அன்று மாலை வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய நடராசனிடம் ஒரு தந்தியை நீட்டினான் அவன் மனைவி புஷ்பம். ஏற்கனவே உடைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தந்தியை வாங்கிப் படித்த நடராசன் தனக்கு உண்டான பதற்றத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், “இந்தத் தந்தி எத்தனை மணிக்கு வந்தது” என்று மனைவியைக் கேட்டான்.

“தந்தியைப் பார்த்தால் தெரியும்தானே” என்றான் புஷ்பம் பிடிக்கொடாமல்.

“அதிருக்கட்டும். நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லு” என்று அவளை அதட்டினான் நடராசன்.

“ஒரு மணி போல வந்தது” என்றான் புஷ்பம்.

“தந்தியிலே என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று தெரியும்தானே”

ஃ

ஃ

ஃ

அவன் ஜி. சி. ஈ. பரீட்சை எழுதிவிட்டு பெறுபேற்றினை எதிர்பார்த்திருந்த சமயம். சிறு வயதிலேயே தந்தையை இழந்துவிட்ட அவனை அவன் தாய் மிகுந்த சிரமப்பட்டு, படிப்பித்துவிட்டிருந்தாள். இன்றைக்கோ நாளைக்கோ பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகிவிடும். அதன்பிறகு மகனுக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் கிடைக்கும். இவ்வளவு காலமும் பட்ட பாட்டிற்கெல்லாம் முடிவு காலம் வந்துவிடும் இப்படியெல்லாம் அந்தத் தாய் மனக்கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். வாழ்நாளின் செம்பாதியைத் துன்பத்தைச் சுமந்தே கழித்ததறற்போலும் இந்தப் பூரிப்பான நிலைமையை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. நடராசனின் பரீட்சை முடிவு வெளிவருவதற்குச் சரியாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் வசந்தத்திலே ஒரு நாள், அந்தக் காவோலை தரையில் விழுந்தது.

துன்பம் அனைத்தையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் நிழல்கூட நடராசன்மீது படியவிடாமல் வளர்த்துவிட்டபடியால் தாயின் திடீர் மரணம் நடராசனுக்கு ஊமைக் காயமாக உள்ளத்தில் தாக்கியது.

நடராசன் அந்தத் திடீர் மரணத்தைப்பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் யோசித்தவனாக இருந்தான். வீட்டிலே சனங்கள் வந்து கூடியது, அழுதது, மறுநாள் பிரேதத்தை ஊர்வலமாக எடுத்துச்சென்று தகனம் செய்தது. இவையெல்லாம் அவன் கண்முன்னால் அவனும் பங்குபற்ற, நடந்தேறிய போதிலும் அவன் கனவு காண்பவனைப்போல அல்லது தூக்கத்தில் நடப்பவனைப்போல இருந்தானேயொழிய எதிலுமே பட்டுக்கொள்ளவில்லை. அவன் கண்ணிலிருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்கூட வெளிவரவில்லை. அவ்வளவு தீவிரமாக மரணத்தின் மர்மத்தைக் கண்டு மிரண்டுபோயிருந்தான்.

பிறப்பவர் அனைவருக்கும் நிச்சயமாக உள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி மரணம் என்பது அவன் அறியாததல்ல. ஆனால் வெண்ணெய் திரளும் சமயத்தில் தாழி உடைந்ததைப்போல மரணம் தன் தாய்க்குச் சம்பவிக்கவேண்டுமா என்ற கேள்வியே அவனை வாட்டியது. இந்தக்கவலையில் அவன் இரண்டு நாட்களாக அன்னம் ஆகாரம் எல்லாவற்றையும் மறந்து போயிருந்தான்.

முன்றும்நாட் காலையில் தன் வீடு என்ற அந்த சிறிய குடிசையிலே அவன் மட்டும் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். முற்றத்திலே நின்ற பெரிய வேப்பமரம் தனிரும் பூவுமாகப் புதுத்தோற்றம் காட்டியது. அதன் கொப்பொன்றிலே ஒற்றைக் குயிலொன்று கூவிக்கொண்டிருந்தது. திக்குத் தெரியாத காட்டிலே தனியாக நிற்பதுபோன்ற உணர்வு அவனைப் பிடிக்க, குந்திலே கிடந்த பாயிலே வசதியாக நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தவாறே வேப்பமரத்துக் கொப்பிலே இருந்த குயிலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுதுதான் இன்பராணி அவன் குடிசையின் ஓலைப்படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். அவள் அடுத்த ஆண்டு ஜீ. சி. ஈ. பரீட்சை எழுத இருந்தாள். நடராசனின் தாய் உயிரோடிருந்த காலத்தில் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து, பாடக்குறிப்புகள் பெற்றுக்கொள்வாள். தாய் இறந்த இரண்டு தினங்களும் அவள் தன் தாயுடன் நடராசன் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தாள். கிராமப் புறங்களில் இது சாதாரண நிகழ்ச்சிதானே. ஆயினும் நடராசனுக்கும் அவளுக்கும் இதுவரை எந்தவிதமான அந்நியோன்வியமும் ஏற்பட்டதில்லை.

உள்ளே நுழைந்த இன்பராணி, குந்திலே நடராசன் படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் ஒருகணம் தயங்கி நின்றாள். படலை திறந்த சத்தம் கேட்டு நடராசன் எழுந்து பார்ப்பான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள். அவன் அசையாமல் இருக்கவே தூக்கம்போலும் என்று எண்ணியவளாக அவன் அருகே சென்றாள். நடராசன் வேப்பங்கொப்பைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்ததும் மெல்ல இருமினாள். நடராசன் பதறி எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டான்.

இன்பராணிக்கு அவன் பதற்றம் சிரிப்பூட்டியது என்றாலும் வாய்விட்டுச் சிரிக்காமல் முகம் மலர அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“ஏன் வந்தாய்?” என்று கேட்பதைப்போல அவன் அவளை நோக்கினான்.

“அம்மா உங்களை வீட்டிலே வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகட்டுமா” என்றாள் அவள்.

“எனக்குச் சாப்பாடு ஒன்றும் வேண்டாம். நான் இப்படியே கிடந்து சாகப்போகிறேன்” என்றாள் நடராசன்.

“உங்களுக்கு விசரா பிடித்திருக்கிறது. எழும்பி வாருங்கோ” என்று கிட்ட நெருங்கி அவன் கையைப் பற்றி இழுத்தாள்.

“இரண்டு நாளாகப் பட்டினி கிடந்தது போதும்” என்றாள் தொடர்ந்து.

நடராசன் இவ்வளவு உரிமையுடன் அவள் நடந்துகொள்வாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்த உரிமை அவளுக்கு எதனால் வந்தது? தாயை இழந்து அனாதையாகிவிட்டானே என்ற அனுதாப உணர்வால் வந்ததா? அல்லது பெண்ணுக்கே இயல்பாக இருக்கும் தாய்மை உணர்வால் உண்டானதா?

மென் தளிர்போன்ற அவளுடைய கரத்தின் ஸ்பரிசும் அவனுடைய உடலெங்கும் பரவியது. விவரிக்க முடியாத ஓர் உணர்வு அந்தக்கணத்தில் அவளை ஆட்கொண்டது. அதுவரை அவன் உள்ளத்திற் தேங்கிக் கிடந்த துக்கமெல்லாம், மடைதிறந்தாற்போன்று கண்ணீராய், பெருக்கெடுத்தது. அந்தக் கண்ணீர் அவள் கரத்தில் விழுந்து தெறித்தது.

இன்பராணி ஒன்றும் விளங்காதவளாகவும், எல்லாம் விளங்கியவள் போலவும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றாள்.

சற்று நேரத்தால் அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டான்.

நெஞ்சை அழுத்திக்கொண்டிருந்த பெரும் பாரமொன்று நீங்கிவிட்டதுபோன்ற வெறுமை அவளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

அதே சமயம் அவளுக்கு வெட்கமாகவும் இருந்தது.

“நான் கொஞ்சநேரம் கழித்து வருகிறேன்” என்று செரல்லி அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

அவளும் மௌனமாக அவ்விடத்தை விட்டகன்றாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

“என்ன தந்தியைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு மலை துப்போய் நிற்கிறீர்கள்” என்று இடையிலே குறுக்கிட்டாள் அவன் மனைவி புஷ்பம்.

நடராசனுக்கு அந்தக் கேள்வி காதில் விழவில்லை.

சுமார் ஒருமாதம் கழித்து நடராசன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்துவிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

அந்தச் சந்தோஷ சமாச்சாரத்தைக் கேட்டு ஆனந்த மடையத் தன் தாய் இல்லையே என்று அவன் வருந்தினான்.

“இனியென்ன, உங்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்து விடும். இந்த ஊரை விட்டே போய்விடுவீர்கள். அதற்குப் பிறகு எங்கனையெல்லாம் நினைக்கவா போகிறீர்கள்” என்றாள் இன்பராணி.

நடராசன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

ஏனோ அவன் தன்னை எவரிடமும் கையளிக்க விரும்பவில்லை.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் உத்தியோகத்திற்கு இன்னுள்ள பஞ்சம் இல்லையே. எனவே இன்பராணி சொன்னது போல சீக்கிரமே அவனுக்குக் கொழும்பில் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

நடராசன் அவ்வளவோடு கொழும்பு மனிதன் ஆகிவிட்டான்.

எப்பொழுதாவது வழியில் தெருவில் தன்னுடன் படித்த நண்பர்களை, அல்லது ஊரவர்களைக் கண்டால் ஊர்ப் புதினங்களை விசாரிப்பான்.

புஷ்பத்தைத் திருமணம் செய்தபிறகு, வேலையுண்டு, வீடுண்டு, என்று வாழ்க்கை அமைந்துவிட்டதால் அந்த விசாரணைகூட அற்றுப்போய்விட்டது.

இன்றைக்கு இந்தத் தந்தி வந்து அவன் மனதில் சலனத்தை உண்டாக்கிவிட்டிருக்கிறது.

திருமணமான புதிதில் தனது இளமைக்கால வாழ்க்கையை அவன் புஷ்பத்திடம் சொன்னான்.

அவள் அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, பட்டுப் போன உறவு மீண்டும் துளிர்ந்துவிடுமோ என்று சஞ்சலப்படுகிறாள்.

“நீங்கள் செத்தவீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றால் போங்கோ. நான் வரயில்லை” என்றாள் புஷ்பம். கணவனின் மௌனத்தைத் தப்பர்த்தம் செய்தவளாக.

“அங்கே உங்களுடைய இன்பராணி உங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். அவள் இன்னமும் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கிறாளாம்” என்று தொடர்ந்து கூறினாள் அவள்.

நடராசன் தந்தியைக் கசக்கித் தூர வீசி எறிந்துவிட்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

ஃ

ஃ

ஃ

வானொலி மஞ்சரி— 1973

காதலினால் மானிடர்க்கு

சோமசுந்தரம் கால்பேஸ் மைதானத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தான். மைதானம் முழுவதும் ஒரே சனம். ஆயினும் அவனோ தனியாக உலாவுகிறான். சிந்தனை என்னும் கடலில் மூழ்கியிருந்த அவனுக்கு அத்தனை சனங்களும் ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை.

நடந்து நடந்து கால்கள் வலிக்க ஆரம்பித்து விட்டன. புற்றரையில் உட்கார்ந்தான். முகத்தில் அரும்பும் வியர்வையை அடிக்கடி துடைத்துப் பழக்கப்பட்ட அவன் கை, குளிர்காற்று இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்த அந்த மாலைப்பொழுதிலும், லேஞ்சியை நாடியது, காற்சட்டைப் பையிலிருந்து லேஞ்சியை வெளியே இழுத்தபோது அந்தக் கடிதமும் சேர்ந்து வெளியே வந்து தரையில் விழுந்தது. கடிதத்தின் உள்ளடக்கம் அவனுக்கு ஏற்கனவே மனப்பாடமாக இருந்தது. எனினும் அதன் லசீகரம் மீண்டும் ஒரு முறை அதைப் படிக்க அவனைத் தூண்டியது.

ஊரில் அவனுக்காகக் காத்திருக்கும் புஷ்பம் எழுதிய கடிதம் அது. இந்த ஈராண்டுக் காலத்தில் இப்படி எத்தனையோ கடிதங்கள் அவனுக்கு வந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தடவையும் இரண்டொரு நாட்களுக்கு அவன் மனம் பெரும் சஞ்சலமடையும். தனது ஆற்றுமையை எண்ணி மனம் வெதும்புவான். அந்த இரண்டொரு நாட்களில் வழக்கத்திலும் பார்க்க மிகுந்த ஊக்கத்துடன் வேலை தேடுவான். பிறகு மனம் தளர்ந்து நடப்பது நடக்கட்டும் என்று நூல் நிலையங்களிலும், கடற்கரைகளிலும், பூங்காக்களிலும் பொழுதைக் கழித்துவிட்டு இரவில் தன் இருப்பிடம் போய்ச் சேருவான். தூரத்து உறவினரான கிளாக்கர் சங்கரலிங்கம் வீட்டில் தங்குவதற்கு அவனுக்கு இடம் கிடைத்திருந்தது. வேலை கிடைக்கும்வரை இருப்பிடத்துக்கு வாடகை ஏதும் வேண்டிய தில்லை என்பது உடன்படிக்கை. அவர் வீட்டிலும் இன்னும் சில வருடங்களில் அடுத்தடுத்துச் சடங்கு செய்து வைக்க வேண்டிய இரண்டு மூன்று குமர்கள்... போகவும், அரசாங்கம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கும் அந்த வீட்டில் வேறு யாரையும் வாடகைக்கு வைத்துக்கொண்டால், இந்தக்காலத்தில், யார் குத்திவிடுவார்களோ...

சோமசுந்தரம் புஷ்பத்தின் கடிதத்தைப் பிரித்தான். அவள் வழக்கம்போலத் தனது காதலை வெளிப்படுத்தியிருந்தாள். ஆயினும், அதிலே ஒருவகை ஏக்கம் தொனிப்பது போலச் சோமசுந்தரத்துக்குத் தோன்றியது. தனக்கு எப்பொழுது ஒரு தொழில் கிடைக்குமோ? அப்படி கிடைக்கும்வரை புஷ்பம் தனக்காகக் காத்திருப்பாளா? காத்திருக்க அவள் இசைந்தாலும் அவள் தாய் தகப்பன் விட்டுவைப்பார்களா? அப்படி விட்டுவைத்தாலும் உத்தியோகம் கிடைத்ததும் உடனேயே புஷ்பத்தைத் திருமணம் செய்ய முடியுமா? தனக்காகத் தன் பெற்றோர் பட்ட கடன்கள், தகப்பன் திடீரென்று இறந்துபோக, தாய் இன்னமும் பட்டுவரும் கடன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைக்கவேண்டாமா? எல்லாக்

கடன்களையும் கிட்டித் தீர்க்க எத்தனை வருடம் பிடிக்குமோ? இந்தக் கட்டத்திலே அவனுக்குத் தன் தாயின் திட்டம் நினைவில் பட்டது.

“இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என் மகனுக்குக் கொழும் பிலே ஒரு நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்துவிடும். அதற்குப் பிறகு நல்ல சீதனத்தோடு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்துவிடுவேன். பிறகென்ன, ராசாத்தி மாதிரிக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்து சாப்பிடமாட்டேனா?”

சோமசுந்தரம் புஷ்பத்தின் கடிதத்தைக் காற்சட்டைப் பைக்குள் வைத்தவாறே தன் தாயின் பேதமையை நினைத்து மனதுள் சிரித்துக்கொண்டான்.

அந்தச் சமயத்தில் யாரோ பின்புறமாக வந்து அவன் முதுகில் தட்டவே சோமசுந்தரம் திரும்பிப்பார்த்தான். எதிரே அவனுடைய பழைய பள்ளித் தோழன் சண்முகம் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“நீ எப்போ கொழும்புக்கு வந்தாய்?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான் சோமசுந்தரம்.

“ஏன் வரப்படாதோ?” என்றான் சண்முகம் சிரித்துக் கொண்டே. அவனுடைய அந்தச் சிரிப்பில் வெற்றியின் பெருமிதம் பளிச்சிட்டது.

“அதுக்கில்லை...” என்று சமாளிக்க முயன்றான் சோமசுந்தரம். அவனுடைய சங்கடத்தை உணர்ந்தவன் போல சண்முகம் சொன்னான்.

“லொறியிலே உருளைக்கிழங்கு ஏற்றிக்கொண்டு வந்தேன், திரும்பிப் போகுமுன்னர் இரண்டொரு நாள் கொழும்பு வாழ்க்கையையும் ருசி பார்க்கலாமென்று நிற் கிறேன்”

“லொறிக்காரர் ஒன்றும் சொல்லமாட்டார்களா?”

“லொறி என்னுடைய லொறிதானே”

“உன்னுடைய சொந்த லொறியா?

“ஓ! அது வாங்கி இப்ப ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாச்சே. ஊரிலே சொந்த கார் கூட வைத்திருக்கிறேன்.”

சோமசுந்தரத்துக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. அவன் உள்ளத்தில் எத்தனையோ கேள்விகள்.

சண்முகம் எப்படி இவ்வளவு பணக்காரனானான்?

கனீப்பில் பரிசு ஏதும் பெற்றானோ? அல்லது கள்ளக்கடத்தல் செய்கிறானோ?

ஆனால் சண்முகமே அவனுடைய மனதுள் இருப்பதை அறிந்தவன் போலத் தொடர்ந்து பேசினான்.

“என்னடா சோமு, அப்படியே இடிந்துபோனவன் போல நிற்கிறாய்? நீ புத்தகங்களைப் படிப்பதிலே கழித்த காலத்தை நான் உலகின் போக்கைப் படிப்பதில் கழித்தேன் உனக்கு உண்மையைச் சொன்னால் என்ன, நீங்கள் எல்லாரும் ஜி. சி. ஈ. வரைக்குமாவது படிக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்ய, நான் எட்டாம் வகுப்போடு நிறுத்திக் கொண்ட போது இப்படி உலகத்தைப் படிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு கிளம்பவில்லைத்தான். ஆனால் பிறகு பிறகுதான் எனக்கு நான் செய்த காரியம் நல்லதென்று தெளிவாயிற்று”

சோமசுந்தரம் இடையில் எதையோ கேட்கவிரும்பினான். ஆனால் சண்முகம் விட்டால் அல்லவோ?

“உனக்குத் தெரியுமா, இந்தமுறை எங்களுடைய கிராமச் சங்கத்துக்கு நான் தலைவராக வந்தாலும் வருவேன்”

“ஊஹும், அப்படியா?” என்றான் சோமசுந்தரம்.

“அதுசரி, நான் என்னைப்பற்றிப் புளுகிக் கொண்டு போகிறேனெயொழிய உன்னைப்பற்றி ஒன்றும் விசாரிக்க வில்லை. நீ இப்போ என்ன செய்கிறாய்? இரண்டு வருசமாக ஊர்ப்பக்கமே வராமல் இருக்கிறான் மகன் என்று உன்னுடைய அம்மா ஒரு நாள் குறைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தா. எனக்கு அவ்வோட நின்று கதைக்க நேரம் கிடைக்காமல் போய்விட்டது.

சோமசுந்தரம் - தலையைக் குனிந்துகொண்டான். சண்முகத்துக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதற்கிடையில், அழகிய இளம் பெண்கள் சிலர் அவர்களைத் தாண்டிச் செல்லவே சண்முகத்தின் பார்வை அவர்களிற் படிந்தது. அவர்களின் நடையழகைப் பார்த்தபடியே நின்ற சண்முகம்,

“அந்த நடுவிலே போகிற குட்டி சரியாக புஷ்பத்தைப் போல, என்ன?” என்றான்.

சோமசுந்தரத்துக்கு யாரோ சவுக்கால் அடித்ததுபோல இருந்தது. ஆத்திரத்தால் முகம் சிவக்க,

“எந்தப் புஷ்பம்?” என்றான்.

அவனுடைய படபடப்பை அறியாத சண்முகம்,

“அவள் இப்போ முந்தி மாதிரி இல்லை, என்னிலே மிச்சம் மரியாதை. அவளுடைய தகப்பனாருக்கு தன்மகனை எனக்குக் கட்டிவைக்க வேண்டுமென்று விருப்பமாம்” என்றான்.

“நீ எந்தப் புஷ்பத்தைச் சொல்கிறாய்?” என்றான் சோமசுந்தரம் ‘மறுபடியும்’.

“ஊரிலே எத்தனை புஷ்பங்களடா? ஒரேயொரு புஷ்பம் தானே இருக்கிறுள்.” என்றான் சண்முகம்.

புஷ்பம் நீ கூட எனக்குக் கிடைக்காமற் போகப்போகிறாயா? கடிதத்தில் தொனித்த ஏக்கத்திற்கு இப்பொழுது தானே காரணம் விளங்குகிறது. நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்!

சோமசுந்தரத்தின் உள்ளம் அழுதது.

“நம்முடைய ஆட்களின் போக்கை நினைத்தால் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும். படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு நான் சங்கக்கடையிலே சேர்ந்தபோது எல்லாரும் என்னைத் தறுதலை என்று பழித்தார்கள். இப்போ என் கையிலே காசு புழங்குவதைக் கண்டதும் அதே ஆட்கள் என்னைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால், தறுதலையாகத் திரிந்த சண்முகத்திற்கு வந்த அதிஷ்டத்தைப் பார்! என்று எனக்குப் பின்னாலே பேசுகிறார்கள். அப்படியான பேச்சைப்பற்றிக் கேள்விப்படும் போது தான் எனக்குப் பொல்லாத ஆத்திரம் வரும்!,”

சண்முகம் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே.... புஷ்பம் நான் எப்படியும் விரைவில் ஓர் உத்தியோகத்தைத் தேடி விடுகிறேன். இனிமேலும் தாமதிக்க மாட்டேன். இவ்வளவு காலமும் நான் உனக்குத் துன்பம் தந்தேன் என்பதற்காக, உன்னைக் காத்திருக்க வைத்தேன் என்பதற்காக என்னைப் பழி வாங்கிவிடாதே.

“ஏன் எனக்குக் கோவம் தெரியுமா சோமு? இந்தச் சனங்கள் என்னுடைய முன்னேற்றத்துக்குக் காரணம்

அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்வதைக் கேட்கத்தான் நான் கால மாற்றத்தை அனுசரித்து நடக்கிறதாலேதான் நாளுக்கு நாள் முன்னேறுகிறேன். உத்தியோகம் பார்த்தும், வியாபாரம் செய்தும் வசதியாக வாழலாம் என்ற காலம் இப்போ மாறிப்போச்சடா. நாமாக எதையாவது உண்டாக்கினால் தான் இனிமேல் முன்னேற்றம் கிடைக்கும். அடே சோமு! என்னடா யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய். வா, ‘சமுத்ரா’ விலே போய் ஏதும் சாப்பிடுவோம்.”

சமுத்திரா ஹோட்டலிலும் சண்முகம் வெகுநேரம் தன் வெற்றி பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான். சோமசுந்தரம் அவன் பேச்சிற்குச் செவிசாய்க்கும் பாவனையில் இருந்தவாறே புஷ்பத்தின் நினைவில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே புஷ்பம் தனக்குக் கிடைப்பாளா என்ற சமுசயம் சோமசுந்தரத்தின் அடிமனத்தில் ஒளித்திருந்தது. சாதிசனம் என்ற வகையில் புஷ்பத்தின் வீட்டாருக்கும் அவன் வீட்டாருக்கும் வேறுபாடுகள் கிடையா. ஓரளவில் இரு குடும்பங்களும் தூரத்து உறவுகூட. ஆனால் புஷ்பத்தின் தகப்பனார் அரசாங்க உத்தியோகத்தராயிருக்க சோமசுந்தரத்தின் தகப்பனார் ஊர்காவற்றுறைச் சந்தையில் மரக்கறி வியாபாரம் செய்துவந்தார். இதன் நிமித்தமாக புஷ்பம் வீட்டுக்காரர் கரம்பனிலே அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவர்களாகத் தம்மைக் கருதி வந்தனர், நல்லநாள், பெருநாள்களில் இரு குடும்பத்தவர்களும் வைத்துக்கொள்ளும் கொடுக்கல் வாங்கல்களைத் தவிர மற்றும்படி எந்தவகையான அன்னியோன்யமும் அவர்களுக்குள் இருந்ததில்லை.

சோமசுந்தரம் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஊரில் அவன் பெயர் வெகு பிரசித்தமாகியிருந்தது. எந்த மாமரத்தில் மாங்காய்கள் களவு போனாலும், அதற்கும் இதை யொத்த மற்றெந்தக் குறும்புகளுக்கும் சோமசுந்தரத்துக்கும்

நெருங்கிய தொடர்பு இருக்குமென்பது ஊரவர்களிடையே பரவலாக இருந்த கருத்து. அவன் சகாக்களுக்கும் அவர்களின் சகோதரர்களுக்கும் அவன் தீராத வினையாட்டுப்பிள்ளையாகத்தான் இருந்தான். ஆனால் இதிலே விசேஷமென்னவென்றால், சண்முகம் போன்ற அவனது சகாக்களின் பலர் அவ்வப்போது அவனோடு சேர்ந்து குறும்பு சகாக்களின் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டபோதிலும் களில் இறங்கிக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டபோதிலும் சோமசுந்தரம் ஒருதடவையேனும் அகப்பட்டதில்லை; இந்தக் குழப்பங்களில் தன் படிப்பை அவன் அலட்சியப்படுத்தியது மில்லை. இப்படி வளர்ந்த சோமசுந்தரம் ஜி. சி. ஈ. பரீட்சையில் ஐந்து பாடங்களில் அதிமேன்மைச் சித்திபெற்ற சையில் ஐந்து தேறியபோது அவன் பெயர் மேலும் பிரமுதம் பிரிவில் தேறியபோது அவன் பெயர் மேலும் பிரசித்தமடைந்தது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் அவனுடைய தகப்பனார் ஒருநாள் மாரடைப்பினால் காலமானார்.

தந்தையின் ஈமக்கிரியைகள் முடிந்த மறுநாட் காலையிலேதான் நான் புஷ்பத்துக்கும் சோமசுந்தரத்துக்கும் உறவு முகிழ்ந்தது. செத்தவீட்டு அலுவல்களெல்லாம் நிறைவேறும்வரை நடைப்பிணம்போல அங்குமிங்கும் ஓடியாடித் திரிந்த சோமசுந்தரம் தகனக்கிரியைகள் நடந்த அன்றிரவோ மறுநாட் காலையிலேயோகூட ஒன்றும் சாப்பிடாமல் இருந்ததைப் புஷ்பம் எப்படியோ கவனித்துவிட்டாள். கவனித்தவள் எவரும் பார்க்காத சமயமாக அணுகி, வெகு உரிமையுடன் அவனைக் கடிந்துகொண்டாள்; வற்புறுத்தி அவனையுடன் அப்பம் சாப்பிடவைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் இரண்டு அப்பம் சாப்பிடவைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் நாலு வார்த்தை பேசிக்கொண்டதே அன்றுதான். அன்று முதல் கொழும்புக்கு வேலை தேடிக் கிளம்பிய நான்வரை இருவரும் ஏதேதோ காரணங்களுக்காக வெல்லாம் அடிக்கடி சந்தித்துக்கொண்டார்கள். இந்தச் சந்திப்புகள் நெடுநேரம் நீடிப்பதில்லை. என்றாலும் அவர்களுக்கிடையில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட மாதிரியான ஒரு சூழல். இப்படியான கட்டத்திலேதான் நேர்முகப் பரீட்சை

ஒன்றினுக்கு வரும்படி கொழும்பிலிருந்து அவனுக்கு அழைப்பு வந்தது. இதன் பின்னரே புஷ்பத்தின்மீது தனக்குப் பிரியம் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். புஷ்பத்திற்கும் தன்மீது பிரியமுண்டா? இதனை எப்படி அறிவது? கொழும்புக்குப் போகுமுன்னம் அவளைத் தனியாகச் சந்தித்து நேரில் கேட்டால் என்ன? கேட்கச் சந்தர்ப்பம் கிட்டுமா?

பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து முடிக்கும் வரை அந்தச் சந்தர்ப்பம் அவனுக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. பயணம் சொல்லப்போகும் சாக்கிலாவது அவனைக் காணலாமென்ற நம்பிக்கையுடன் அவன் வீட்டுக்குப் போனான். அப்பொழுது அவனுக்குப் பதிலாக அவளுடைய அம்மாவே 'யாரு வீட்டுக்காரர்' என்ற அவன் அழைப்புக்கு 'யாரது' என்று கேட்டுக்கொண்டே வெளியே வந்தாள். சோமசுந்தரத்துக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். 'கொழும்புக்கு போகிறேன். அதுதான்...' என்று இழுத்தான்

'அப்படியா?' என்று கேட்டுக்கொண்டே சகல விஷயங்களையும் சங்கோபாங்கமாக விசாரிக்கும் எண்ணத்துடன் சாய்மானக் கதிரையில் உட்காரப் போன புஷ்பத்தின் தாயார், வீட்டு முற்றத்தில் கட்டிநின்ற ஆடொன்று அறுத்துக்கொண்டு போய்க் கத்தரிச் செடிகளில் வாய்வைக்கவே 'இருதம்பி வாறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆட்டின் பின்னே ஓடினாள்.

அந்தச் சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்தபோது சோமுவின முகத்திலே புன்னகை நிழலாடியது. அப்பொழுது சண்முகம் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்.

'நானும் இவ்வளவு நேரமாக உன்னைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். நான் என்பாட்டில் பேசிக் கொண்டுபோக நீ என்பாட்டில் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.'

“உன்னைக் கண்டதும் ஊர் நினைவு வந்தது. அதுதான்”

“அப்படியென்றால் ஒருக்கால் ஊருக்கு வருவதுதானே?”

“உத்தியோகம் கிடைக்கும்வரை அந்தப் பக்கம் வர மாட்டேன்”

சண்முகம் பலமாகச் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்றான் சோமசுந்தரம்.

“இன்னமும் உத்தியோகம் கிடைக்குமென்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிற உன் பேதைமையை நினைத்துத்தான்”

சோமசுந்தரம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டான். தனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை என்ற விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்திவிட்டமைக்கு வருந்தியவனாக.

சண்முகம் தொடர்ந்து, சொன்னான்:

“தெரியாமல் கேட்கிறேன் சோமு, நீ ஏன் உத்தியோகம் தேடுகிறாய்? உத்தியோகத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்த காலமெல்லாம் மெல்ல மெல்ல மறைந்து வருவது உனக்குத் தெரியாதா?”

“வாலறுந்த நரி ஒன்று மற்ற நரிகளும் தங்கள் வால் களை வெட்டவேண்டுமென்று சொன்ன கதையாகத்தான் இருக்கிறது உன் பேச்சு”

இதைத் தொடர்ந்து சண்முகமும் சோமசுந்தரமும் வாக்குவாதப் பட்டுக்கொண்டார்கள். நாலுபணம் சேர்த்து விட்ட பெருமையில், தன்னிலும் உயர்ந்தவன் என்ற தோரணையில் சண்முகம் தனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்ததை சோமு விரும்பவில்லை. சண்முகம் பணத்தால் உயர்ந்தாலும் புத்தி சாதாரியத்தில் தன்னை மிஞ்சிவிட்டமுடியாது

என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி முயன்றான் சோமு. ஆனாலும் சண்முகத்தின் வாதங்கள் அவனைத் திக்குமுக்காட வைத்தன.

இருபது வயதிலேயே அறுபது வயதில் பெறும் பென்சன் காசைப்பற்றி யோசிக்கும் மனப்பாங்கு எவ்வளவு கோழைத்தனமானது என்றான் சண்முகம்.

வெள்ளைக்காரன் ஆட்ரிசெய்த போது அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்தவர்களுக்கு மதிப்பு இருந்தது உண்மையானது என்றாலும், இப்பொழுது மிக்க பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களே என்றான்.

வெங்காயத்துக்கும், மிளகாய்க்கும், உருளைக்கிழங்குக்கும் எத்தனை பேர், எல்லோரும் பெரும் பெரும் பதவிகள் வகிப்பவர்கள், தன் தயவை நாடுகிறார்கள் என்றான்.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல, சென்ற முறை கொழும்புக்கு வந்த சமயம் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிச் சிரித்தான்.

ஆனால் எந்த முகத்தோடு இனி அவன் ஊர் திரும்புவான்? எல்லோரும் அவனை ஏளனமாகப் பார்ப்பார்களே! கூற்சட்டை போடும் உத்தியோகத்தாகக் தன்னைக் காண விரும்பும் தன் தாய் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்குவாளா?

புஷ்பம் என்ன சொல்வாளோ?

புஷ்பத்தின் நினைவு வந்ததும் சமுத்திராவில் சண்முகத்தின் சம்பாஷணையினால் தொடர்புபுறந்த அந்தச் சம்பவம் மீண்டும் மனத்திரையில் படமாகவிழுந்தது.

ஆட்டுக்குப் பின்னால் புஷ்பத்தின் தாயார் ஓடியதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சோமசுந்தரத்தின் கவனம்

வீட்டுக் கதவோரமாக நின்ற புஷ்பம் முன்னுக்கு வந்த அரவம் கேட்கவே அவள்பால் திரும்பியது.

“நல்லவேளை, இப்பொழுதாவது எங்கள் வீட்டுக்கு வழி தெரிந்ததா” என்றாள் புஷ்பம்.

“நல்லவேளை ஆடு அறுத்துக்கொண்டு ஓடியதே” என்றாள் சோமு.

புஷ்பம் சிரித்தாள்.

சோமு அவள் சிரிப்பின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“கொழும்புக்குப் போனால் எங்களையெல்லாம் மறந்து விடுவீர்களாக்கும்,”

“அப்படியென்றால் நான் இங்கே வந்திருக்க மாட்டேனே”

“அப்படியா?” அதற்குமேல் என்ன சொல்வதென்று புஷ்பத்துக்குத் தெரியவில்லை.

“ஓம் புஷ்பம். நான் கொழும்புப் போனாலும் உன் நினைவாகவே இருப்பேன். உனக்கு நான் காயிதம் எழுதலாமா?

புஷ்பம் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் நெஞ்சம் வியப்பினாலும் மகிழ்ச்சியினாலும் பூரித்து விம்மியது. அந்தக் குழப்பத்தில் அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஒருகணம் திணறினாள். ஆனாலும் உடனடியாகத் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டே, “இங்கே வீட்டு விலாசத்

துக்கு அனுப்பாதேயுங்கோ. உங்கள் அம்மாவின் விலாசத்துக்கே எழுதுங்கள்” என்றாள்.

இப்பொழுது சோமு திகைத்துப்போய் நின்றாள்.

இதற்கிடையில் ஆட்டுக்குட்டியை இழுத்துக்கொண்டு அவன் தாயார் வரவே சோமு அவசரமாகச் சொன்னான்.

“உன்னைப் பார்த்துத் தனியாகப் பேசாமலே கொழும்புக்குப் போய்விடுவேனோ என்று பயப்பட்டேன். கடவுள் எப்படியோ ஒரு வழியைக் காட்டிவிட்டார்”.

இன்று நினைத்துப் பார்க்கையில் சோமுவுக்கு எல்லாமே வீண் மனக்கோட்டையாகப்பட்டது.

அவள் இப்போ முந்திமாதிரியில்லை. என்னிலே மிச்சம் மரியாதை. என்று சண்முகம் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு என்ன அர்த்தம்?

இரவு முழுதும் இதைப்பற்றியும் தனது எதிர்காலத் தைப்பற்றியும் மாறி மாறிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவின் அந்தகாரத்தில் அவன் முன்னே பிரகாசமான எதிர்காலமொன்று கைகாட்டி அழைப்பதுபோலவும் புஷ்பமும் தானும் கைகோத்தவண்ணம் அதனை நோக்கி நடப்பது போலவும் அப்படி நடந்துகொண்டிருக்கையில் சண்முகம் வந்து புஷ்பத்தை இழுத்துக்கொண்டு ஓட, அவன் சண்முகத்தைத் துரத்த... சண்முகம் தனது லொறியின் முன்புறத்தில் புஷ்பத்தை ஏற்றிக்கொண்டு வேகமாகப் போய்விட...

சென்ற தடவை கொழும்புக்கு வந்தபோது வெள்ளவத் தையில் ஒரு நண்பனைப் பார்ப்பதற்குப் போயிருந்தான் சண்முகம். அரசாங்க உத்தியோகத்தனாகிய அந்த நண்பன்

வழக்கமாக ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வீடு திரும்பிவிடுவான். அன்றைய தினம் ஏழு மணியாகியும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. ஏழரை மணிவரையும் காத்திருந்த சண்முகம் “நாளே வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கிளம்பிய வேளையில் அந்த நண்பன் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய கையில் சிறிய கடதாசிப் பை ஒன்று. மனைவிக்கு ஏதோ தின்பண்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறான்போலும் என்று சண்முகம் நினைத்துக்கொண்டான். ஆனால் அந்த நண்பனோ “கொஞ்சம் இரு மச்சான், என் மனைவிக்கு இன்றைக்கு ஒரு பெரிய ‘சேர்ப்பிரைஸ்’ கொடுக்கப்போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மனைவியை அழைத்து “இந்தா! இந்தப் பையிலே என்ன இருக்கு சொல்லு பார்ப்போம்” என்றான். அவள் என்னென்னவோ பெயரெல்லாம் சொன்னாள். சரி வரவில்லை.

அந்தச் சிறிய கடதாசிப் பையில் இருந்தது அரை இருத்தல் ஈரவெங்காயம்.

அதைக் கண்ட அவன் மனைவிக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி; ஒருகாலத்தில் வெளிநாட்டு முந்திரிகைப் பழத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்திருப்பார்களோ என்பது சந்தேகமே!

இவ்வளவிற்கும் பின்னர் அந்த அரை இருத்தல் வெங்காயத்திற்குத் தான் பட்ட சிரமங்களை நண்பன் வர்ணித்த போது சண்முகத்துக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

சந்திரமண்டலத்திலிருந்து கல் கொண்டு வந்த விண்வெளி வீரனப்போல இருந்தது அந்த நண்பனின் தோற்றமும் பெருமிதமும்.

இரவு பதினொரு மணிக்குச் சற்று முன்னதாகச் சோம் சுந்தரம் கால்பேசிலிருந்து தன் இருப்பிடத்தைச் சென்றடைந்தபோது கிளாக்கர் சங்கரலிங்கம் அவனுக்காகக் காதுக்குக் கொண்டு முன் விரூந்தையில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஒரு நாளாமல்லாமல் இன்று இவ்வளவு நேரமாகியும் சோமு வீட்டுக்குத் திரும்பாதது அவருக்குச் “சஞ்சலத்தைக் கொடுத்தது. அவனைக் கண்டதும்.

“என்ன தம்பி இவ்வளவு நேரமாக...” என்றார்.

சோமுவின்காதில் அது விழவேயில்லை. அவன் மனது மிகவும் குழம்பிப்போயிருந்தது. தான் ஏற்கனவே சாப்பிட்டுவிட்டதாகச் சங்கரலிங்கத்தாரிடம் சொல்லிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் போய்க் கட்டிலில் சாய்ந்தான். சண்முகத்தின் வாதங்களால் அவன் உடனடியாக மனமாற்றமடையா விட்டாலும் ஏன் உத்தியோகத்தைத் தேடி அலையவேண்டும் என்ற கேள்வி நெஞ்சில் நிறைந்து நின்றது.

என் தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருக்க வகை செய்த மண், இருபத்தொரு வருடங்களுக்கு எனக்கு உணவளித்த மண் இனியும் என்னைக் காப்பாற்றுதா?

இந்த ஈராண்டுகளில் மாதாமாதம் நான் கொழும்பில் செலவழித்த பணமே போதுமே ஊரில் ஏதாவதொரு தொழிலை ஆரம்பிக்க.

ஆடு, மாடு, கோழி வளர்ப்பு என்றும், வெங்காயம், மிளகாய், காய்கறிச் செய்கை என்றும் எத்தனையோ தொழில்களைச் செய்யலாமே. இவற்றுக்கெல்லாம் அரசாங்கத்தின் பண உதவியும் ஆலோசனைகளும் கிடைக்குமென்று சண்முகம் சொன்னானே.

இவ்வாறாக வெகு நேரம் சோழ பலவாறாக யோசனை செய்தான்.

துடித்துக்கொண்டு எழுந்து சோழ தான் உடுப்பை மாற்றும்லே தூங்கிவிட்டதை உணர்ந்தான். அதன்பிறகு அவனால் நித்திரை கொள்ளவே முடியவில்லை. பழையபடியும் ஒரே சிந்தனை.

கடைசியில் எப்படியும் காலையில் யாழ்ப்பாணம் புறப்படுவது என்று தீர்மானித்தான்.

மனதில் இந்த முடிவு தீர்மானமானதும் ஊர் உலகத்துக்கும் தாய்க்கும் என்ன பதில் சொல்வதென்பதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை.

நாட்டில் உத்தியோகத்துக்குப் பஞ்சமே யொழியப் பிழைப்புக்குப் பஞ்சமில்லை என்று தன்னையே சமாதானம் செய்தவனாகப் பொழுது எப்போது விடியுமென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஃ ஃ ஃ

— தினகரன் 1972